

KONTRA

Η τετραμερής που έγινε... πενταμερής

Τσιράκια των Αμερικάνων

ΣΕΛΙΔΑ 3

Μαύρη μαυρίλα πλάκωσε...

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Προεκλογικές κόντρες με
Σύνταγμα, σκανδαλογιά
και παροχολογία**

ΣΕΛΙΔΑ 16

Με τη φάμπρικα των μαζικών
δικαστικών προσφυγών

**Προσπαθούν ν'
αφαιμάξουν το υστέρημα
των συνταξιούχων**

ΣΕΛΙΔΑ 13

**Το γαϊτανάκι των
«συνεργειών-συνεργασιών-
συγχωνεύσεων» ΑΕΙ-ΤΕΙ**

ΣΕΛΙΔΑ 10

**Κάθε σπίτι στα χέρια
τραπεζίτη...**

ΣΕΛΙΔΑ 3

Ενδιάμεσες εκλογές στις ΗΠΑ

It's all about Trump!

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Brexit: Πιο κοντά στην ιδέα
για νέο δημοψήφισμα**

ΣΕΛΙΔΑ 5

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

23ος χρόνος - αρ. φύλλου 983 - 10 Νοέμβρη 2018

www.eksegersi.gr

101
ΧΡΟΝΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Το πιο επίκαιρο δίδαγμα του μεγάλου Οκτώβρη

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΣΤΙΣΜΟ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ

Scripta... Verba...

Ο κ. Τσίπρας αποδείχθηκε πολύ βολικός για ορισμένους εντός και εκτός συνόρων. Αλλά δυστυχώς επιζήμιος για τους Έλληνες.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Και αντιιμπεριαλιστής και αντικαπιταλιστής ο Κούλης! Τι άλλο θ' ακούσουμε μέχρι τις εκλογές;

Προκειμένου ο κ. Τσίπρας να πλήξει τη δημοκρατική παράταξη είναι ικανός να φθάσει μέχρι τον... Ελευθέριο Βενιζέλο!

Φώφη Γεννηματά

Ασε τις εξυπνάδες και μίλα συγκεκριμένα. Επί των κατηγοριών, των προσώπων που αφορούν και του κόμματός σου.

Η σκοπιανή κυβέρνηση είναι έτοιμη να ενσωματώσει στο Σύνταγμά της τη δήθεν μακεδονική εθνότητα και γλώσσα και ο Πάνος Καμμένος κόβει βόλτες και φωτογραφίζεται με τα ελικόπτερα του ελληνικού στρατού λες και είναι δικά του. Με αυτήν την κυβέρνηση, ακόμη και η λέξη ντροπή έχει χάσει πια το νόημά της.

Νέα Δημοκρατία

Ο Καμμένος βγάζει σέλφι μπροστά από το στρατιωτικό ελικόπτερο-φορτοταξί και η ΝΔ «τρολάρει» με άνεση, σε άψογο στίλ... Καμμένου.

Εχω ξαναβρεθεί εδώ (σ.σ. Cíne Κεραμεικός), με ένα κόμμα (σ.σ. ΔΗΜΑΡ) που άγγιξε το 7%, έπεσε δημοσκοπικά στο 1,5% και κατέληξε να πάρει στις εκλογές 0,4%. Όπως ξέρετε, άλλωστε, ο τότε πρόεδρος του κόμματος (σ.σ. Κουβέλης) κατέληξε βοηθός του Πάνου Καμμένου.

Γρηγόρης Ψαριανός

Το ότι ο ίδιος είναι... παντός καιρού το ξέρουμε, αλλά τι ακριβώς υπαινίσσεται για τον επικεφαλής Σταύρο ο Ψαριανός; Ότι θα καταλήξει γκαρσόνι στην Κουμουνδούρου;

ΘΕΛΩ την Ελλάδα ΑΛΛΙΩΣ. Και αυτό το ΑΛΛΙΩΣ, θέλω σήμερα να σας περιγράψω. Γιατί αυτό που ζούμε είναι γνωστό και αδιέξοδο!

Σταύρος Θεοδωράκης

Τ' ακούτε, ζώα; Που δεν ξέρετε να εκτιμήσετε...

«Στο ΔΝΤ κρατούν πιο χαμηλούς τόνους από διάφορους στην Αθήνα» μου είπε χαριτολογώντας συνομιλητής μου στην αμερικανική πρωτεύουσα. Και είναι αλήθεια ότι οι αξιωματούχοι του ΔΝΤ δεν έχουν πει ποτέ τον τελευταίο καιρό ότι πρέπει οπωσδήποτε να κοπούν οι συντάξεις.

Μιχάλης Ιγνατίου

Μάλλον το έχουν συνειδητοποιήσει στη ΝΔ ότι στο ζήτημα της περικοπής των συντάξεων έχουν χάσει κατά κράτος από τον ΣΥΡΙΖΑ και πως κοιντεύουν να καταγραφούν ως οπαδοί της περικοπής.

ΡΙΠΕΣ

♦ «Η Ελλάδα δεν πρόκειται να διαπραγματευτεί με κανέναν για να ασκήσει τα δικαιώματα που απορρέουν από την εθνική της κυριαρχία», δήλωσε ο Τζανακόπουλος ♦ Συγγνώμη, αλλά θα το πω όπως το έλεγε η γιαγιά μου ♦ «Μη σφίγγεσαι πολύ, γιατί θα σου φύγει καμιά πορδή» ♦ Α μα πια, με τον κάθε ... παιδαρά ♦ «Δυστυχώς για μένα, είμαι άφραγκος», δήλωσε ο Μπουμπούκος ♦ Δεν μπορεί, τζόγο πρέπει να παίζει στα κρυφά ♦ Τόσα χρόνια βουλευτής, υπουργός, τηλεπλασιέ, τι τα 'κανε τόσα λεφτά; ♦ Για να μην πούμε για τα κέρδη από τα νανογίλεκα ♦ «Να ζήσεις, προεδράρα...» τραγουδούσαν οι λεβεντικοί στον Λεβέντη ♦ «...να γίνεις μεγάλος με άσπρα μαλλιά...» συνέχισαν το τραγουδάκι ♦ Η προεδράρα έκλινε τα 67! ♦ Και βέβαια, έκλαψε όταν τους έβγαλε λόγο ♦ Είδηση θα ήταν αν δεν έκλαιγε ♦ «Τσίπρας και Μητσοτάκης τσακώ-

νται ποιος είναι ο πιο καλός ο μαθητής στη Σχολή Λιτότητας του Βερολίνου και των Βρυξελλών» ♦ Μωρή Φώφη, θέλεις και τα λες ή σου ξεφεύγουν; ♦ Εσύ δεν ήσουν υπουργός σε τρεις μνημονιακές κυβερνήσεις; ♦ ΓΑΠ, Παπαδήμου και Σαμαρά; ♦ Ο τύπος, όταν δεν ασχολείται με το Twitter, πρέπει να βλέπει τηλεοπτικές σειρές ♦ Ο Καραμανλής (ο νεότερος) δεν πιάνει μπάζα μπροστά του ♦ Για τον Τραμπ λέμε ♦ Που ανέβασε στο Twitter φωτογραφία του σαν διαφήμιση του «Game of Thrones» ♦ «Sanctions are Coming - November 5» (οι κυρώσεις έρχονται στις 5 Νοέμβρη) έγραφε ♦ Απευθυνόταν στο Ιράν παραφράζοντας ένα σύνθημα του διάσημου τηλεοπτικού σίριαλ ♦ Είχε και συνέχεια η γελοιότητα ♦ Του απάντησε με το ίδιο στίλ και με άλλη ατάκα από το ίδιο σίριαλ ο στρατηγός Σολεϊμανί, διοικητής των «Φρουρών της Επανά-

στασης» του Ιράν ♦ «I will stand against you» (θα σταθώ απέναντί σου)! ♦ «Σε πολιτικό επίπεδο η τελευταία μου λέξη είναι ότι τους έχω για πρωινό», δήλωσε ο Λοβέρδος για τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ♦ Πρόσεχε μόνο μη βαρυστομαχιάσεις, μεγάλε ♦ Και μην ξεχνάς ότι κάποια στιγμή κλείνει ο κύκλος ♦ Κοίτα γύρω σου στο ΠΑΣΟΚ και θα καταλάβεις τι εννοούμε ♦ Όσο καθυστερεί ο ΣΥΡΙΖΑ να βρει υποψήφιο για την Αθήνα τόσο αναπτρώνονται οι ελπίδες του Πολ ότι μπορεί να πάρει και το ροζ χρίσμα ♦ Κι άμα του βάλουν απέναντι κάνα παλτό, θα είναι σαν να τον σπρώχνουν για το δεύτερο γύρο ♦ Μουντιάλ συνεταιρικά με Σερβία, Ρουμανία και Βουλγαρία ονειρεύεται ο Τσίπρας ♦ «Στον κόλο μας βρακί δεν είχαμε, στον αποτέτοιο μας στολίδι θέλαμε», σχολίασε ο θυμολόγος της παρέας ♦ Λάθος αγαπητέ ♦ Αυτό ισχύει για τον ελληνικό λαό ♦

Οχι για τον Τσίπρα κι αυτούς που εκπροσωπεί ♦ Αυτοί και βρακί (και μάλιστα μεταξωτό) έχουν, οπότε λογικό είναι να θέλουν και τα «στολίδια» ♦ Επιτέλους, ο παλιός καλός Καμμένος ♦ Με γυαλί ρείμπαν και το «Χιούι» στο φόντο της φωτογραφίας ♦ Τι να μας πουν τώρα ο Σόρος και τα τσιράκια του; ♦ Εντάξει, περισσεύει λίγη κοιλιά, αλλά το γυαλί τον κάνει να φέρνει σε Τομ Κρούζ στο «Τοπ Γκαν» ♦ Μετά ήρθε η δήλωση-καταπέλτης ♦ «Όλοι ξέρουμε ποιοι είναι οι πειρατές του Αιγαίου, και δεν είναι οι Έλληνες», πέταξε κατόμουτρα στον θρασύτατο Ερντογάν ♦ Αναμένουμε ανάλογου ύφους δήλωση-καταπέλτη για τον «ήρωα της Δρόπολης» ♦ Γιατί τον βλέπουμε ανεξήγητα σιωπηλό για το συγκεκριμένο θέμα «ύψιστου εθνικού ενδιαφέροντος» ♦ Το άφησε μονοπώλιο στον Βορίδη «και τ' άλλα παιδιά» της Ακροδεξιάς ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Προαναγγελία δικαστικών διώξεων κατά συριζανελιτών από τον Κούλη: «Συγχωροχάρτι δίνει μόνον η Εκκλησία. Δική μου προτεραιότητα είναι η ανάταξη της χώρας. Αλλά υποθέσεις που έχουν προκαλέσει το δημόσιο αίσθημα και -κυρίως- έχουν βλάψει το δημόσιο συμφέρον, είναι προφανές ότι θα διερευνηθούν. Είμαι σίγουρος, μάλιστα, ότι με το που θα φύγουν από την εξουσία θα μάθουμε και πολλά που τώρα τα κρύβουν. Αλλωστε όλα τα τελευταία σκάνδαλά τους, οι ίδιοι πια τα αποκαλύπτουν». Ολη η χώρα ένα δικαστήριο; Μπα, περισσότερο για προεκλογικές ατάκες (με άρωμα συμψηφισμού) πρόκειται.

Κ Δεν το λες και διπλωματική επιτυχία. Ιδιαίτερα όταν αφορά τις ΗΠΑ. Η πρόταση να εκδοθεί από τη γενική συνέλευση του ΟΗΕ ψήφισμα καταδίκης του αμερικάνικου εμπάργκο στην Κούβα συγκέντρωσε 189 ψήφους υπέρ και

μόλις δύο κατά. Το γεγονός φρόντισε να δημοσιοποιήσει μέσω Twitter ο πρέσβης του Ισραήλ Ντάνον, βάζοντας μια φωτογραφία του πίνακα της ψηφοφορίας και μια δική του παρέα με την αμερικανίδα

Today, We stood alongside the US and @nikkihaley when the UNGA convened to vote on Cuba's resolution to condemn the US embargo. #Israel was the only country to stand with the US in voting against the Cuba's attack on the Americans. Together, we fight for a safer and better world.

πρέσβη Χέιλι. Χαρακτηριστικό και το σχόλιό του: «Σήμερα σταθήκαμε στο πλευρό των ΗΠΑ και της Νίκι Χέιλι όταν η γενική συνέλευση του ΟΗΕ κλήθηκε να ψηφίσει το ψήφισμα της Κούβας για να

καταδικάσει το αμερικάνικο εμπάργκο. Το Ισραήλ ήταν η μοναδική χώρα που συντάχθηκε με τις ΗΠΑ στην ψηφοφορία ενάντια στην επίθεση της Κούβας κατά των Αμερικανών. Αγωνιζόμαστε μαζί για έναν ασφαλέστερο και καλύτερο κόσμο!»

Κ Αυτά τα ψηφίσματα έχουν περισσότερη συμβολική σημασία, όμως εν προκειμένω φάνηκε μια πρωτοφανής διπλωματική απομόνωση των ΗΠΑ. Κατόρθωμα κι αυτό της κυβέρνησης Τραμπ.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Βασικός στόχος μας (σ.σ. με την πρόταση για αναθεώρηση του Συντάγματος) είναι να απαντήσουμε στις μεγάλες προκλήσεις που αντιμετωπίζει σήμερα η δημοκρατία και το κοινοβουλευτικό μας σύστημα. Αλλά και στις προκλήσεις και τους κινδύνους που επιφυλάσσει η ανεξέλεγκτη κυριαρχία των αγορών, η ανεξέλεγκτη κυριαρχία αυτού που εμείς ονομάζουμε νεοφιλελευθερισμό στις σύγχρονες κοινωνίες.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

10/11: Ημέρα επιστήμης για ειρήνη και ανάπτυξη, ημέρα οινoturισμού, Ινδονησία: Ημέρα ηρώων-νεολαίας **10/11/1924: Συγκρούσεις καπνεργατών με στρατό-χωροφυλακή (Καβάλα), νεκροί εργάτρια και αξιωματικός χωροφυλακής** 10/11/1975: Βόμβα καταστρέφει τμήμα αποθήκης ΡΧ (ΕΛΑ) 10/11/1996: Ο τροχονόμος Δημήτρης Τρίμης σκοτώνει τον ακινητοποιημένο στο έδαφος τσιγγάνο μικροπωλητή Τάσο Μουράτη 11/11: Ημέρα ιδιωτικής ασφάλισης, Ροδεσία, Αγκόλα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1965, 1975), Μαλδίβες: Ημέρα δημοκρατίας (1968), ΗΠΑ: Ημέρα βετεράνων **11/11/1887: Εκτελούνται δι' απαγχονισμού οι τέσσερις «πρωταίτιοι» της πρωτομαγιάς του Σικάγου** 11/11/2004: Θά-

νατος Γιάσερ Αραφάτ 12/11: Ημέρα κατά πνευμονίας, Αυστρία: Ημέρα δημοκρατίας (1918), Βερμούδες: Ημέρα μνήμης 12/11/1863: Λαυρεωτική 12/11/1968: Εξι καταδίκες μελών ΔΑ (θεσσαλονίκη) 12/11/1979: Καταδίκη ακροδεξιού βομβιστή Ν. Παναγόπουλου σε 25ετή κάθειρξη 12/11/1980: Βόμβες σε Σ/Μ Δήμητρα και Μαρινόπουλος και Πύργο Αθηνών (ΕΛΑ) 13/11: Γρενάδα, Νέα Ζηλανδία: Ημέρα μνήμης 13/11/1976: Απόπειρα εμπρησμού οχημάτων Coca Cola, εμπρησμός δύο αυτοκινήτων βορειοαμερικανών, βόμβα σε ΡΧ Ελληνικού, βόμβα καταστρέφει περίφραξη κτιρίου ασφάλειας Καισαριανής (ΕΛΑ) 13/11/1977: «Αυτοκτονία» Ινγκριντ Σούμπερτ (RAF) 13/11/2000: Βόμβες σε εργαστήριο γλυπτικής και υποκαταστήματα τραπεζών (Επαναστατικοί Πυρήνες) 14/11: Ημέρα κατά διαβήτη 14/11/1977: Βόμβα σε δικαστικό μέγαρο Αμβούργου

(RAF) 14/11/1977: Χουντικοί τραμπούκοι τραυματίζουν πολλούς (Πύργος Ηλείας) 15/11: Βραζιλία: Ημέρα δημοκρατίας (1889), Βέλγιο: Ημέρα βασιλιά 15/11/1922: Εκτέλεση έξι «κυπεύθυνων» μικρασιατικής καταστροφής **15/11/1973: Φοιτητές κλείνονται στο Πολυτεχνείο καλώντας σε εξέγερση** 15/11/1977: Δεκαοκτώ βομβιστικές επιθέσεις για έκδοση δικηγόρου Κρουασάν (Γαλλία) 15/11/1983: Εκτέλεση Τζορτζ Τσάντες και Νίκου Βελούτσου (17N) 16/11: Ημέρα ανεκτικότητας, ημέρα φιλοσοφίας, Ζαΐρ: Ημέρα στρατού 16/11/1967: Ελληνοτουρκική σύρραξη με πολλά θύματα (Κύπρος) 16/11/1980: Δολοφονία Σταματίνας Κανελλοπούλου και Ιάκωβου Κουμή 16/11/1993: Σύλληψη αμερικανών πρακτόρων Τζακ Καρλ Σλούαρ και Τσαρλς Φάντις που ετοίμαζαν προβοκάτσια στο Πολυτεχνείο.

Η τετραμερής που έγινε... πενταμερής

Τσιράκια των Αμερικάνων

«Συνάντηση με τον Πρωθυπουργό του Ισραήλ, Μπέντζαμιν Νετανιάχου στο περιθώριο της τετραμερούς Συνόδου Κορυφής Ελλάδας - Βουλγαρίας - Σερβίας - Ρουμανίας», έγραψε με καμάρι σε χωριστή ανάρτηση στο πρωθυπουργικό Twitter, ο Τσίπρας, «ποστώντας» και τη σχετική φωτογραφία. Τι γύρευε ο Νετανιάχου σε μια τετραμερή σύνοδο βαλκανικών κρατών, από την οποία μάλιστα απουσίαζαν οι ηγέτες άλλων Βαλκανικών κρατών (Τουρκία, Αλβανία, Μακεδονία);

Η απάντηση είναι προφανής: το μαντρό-σκυλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή είναι ο «στρατηγικός εταίρος» όχι μόνο των Αμερικάνων, αλλά και του ελληνικού κράτους. Και ο Τσίπρας είναι εκείνος ο πρωθυπουργός (μετά τους Γιωργάκη Παπανδρέου και Σαμαρά) που αναβάθμισε αυτή την «εταίρική» σχέση φτάνοντάς την στο ανώτατο σημείο (πιο πάνω δεν έχει).

Στη δήλωση που έκανε ο Τσίπρας μετά τη σύνοδο, το είπε με καμάρι: «Είναι ιδιαίτερη η χαρά μου που έχουμε την ευκαιρία σήμερα, σε αυτή την τετραμερή Διάσκεψη, να έχουμε και τον Πρωθυπουργό του Ισραήλ, έναν σημαντικό συνομιλητή, αλλά και έναν πολύ σημαντικό φίλο, με τον οποίο θα κουβεντιάσουμε για τις δυνατότητες ευρύτερης συνεργασίας των χωρών μας, αλλά και της σταθερής, πια, τετραμερούς συνεργασίας των τεσσάρων Βαλκανικών χωρών με μια χώρα, με έναν εταίρο που μπορεί να παίξει κρίσιμο ρόλο στην περιοχή, όπως είναι το Ισραήλ».

Τι είδους κρίσιμο ρόλο μπορεί να παίξει το Ισραήλ στα Βαλκάνια; Ιστορικά, ποτέ το σιωνιστικό μόρφωμα δεν είχε καλές σχέσεις με τις βαλκανικές χώρες (της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης). Το Ισραήλ αποκτά ρόλο μόνο ως υπερβολάχος των ΗΠΑ στην ευρύτερη περιοχή. Φαίνεται, λοιπόν, πως με την κυβέρνηση Τραμπ αυτός ο ειδικός ρόλος του Ισραήλ επεκτείνεται και προς Βορρά. Οι κουτοπόνηροι εθνικιστές της Ελλάδας (στους οποίους συγκαταλέγονται και οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ) ψιθυρίζουν στ' αυτί πρόθυμων δημοσιογράφων ότι «φέρνοντας» το Ισραήλ στα Βαλκάνια απομονώνεται η Τουρκία κι αυτό συμφέρει «εμάς».

Πέρα από τη ραγιαδική στάση που υποδηλώνει αυτή η λογική (διαλέγουμε τον εργολάβο των Αμερικάνων για να αντικαταστήσει έναν άλλο εργολάβο που είναι αντιπάλός μας), είναι και κοντόφθαλμη, γιατί στηρίζεται στη συγκυρία. Δεν έχει στρατηγικό βάθος, για να μιλήσουμε με τους δικούς τους όρους. Το Ισραήλ δεν είχε πάντοτε αντιπαλότητα με την Τουρκία.

Κάθε σπίτι στα χέρια τραπεζίτη...

Στην πρώτη ερώτηση που δέχτηκε για το μέλλον της οποίας προστασίας προσφέρει στην πρώτη κατοικία ο νόμος Κατσέλη, ο Δραγασάκης προσπάθησε να ντριπλάρει: «Σε ό,τι αφορά το νόμο Κατσέλη, όπως γνωρίζετε, έγιναν το καλοκαίρι ορισμένες αλλαγές και στο νόμο Κατσέλη και στο νόμο για τον εξωδικαστικό διακανονισμό κι επίσης οι Τράπεζες έχουν κάνει κάποια προγράμματα με τα οποία θέλουν ν' αξιοποιήσουν τη δυνατότητα άρσης του τραπεζικού απορρήτου που ισχύει από 15/9 κτλ. Αρα θα δούμε τ' αποτελέσματα όλων αυτών των νέων δεδομένων και μέχρι το Δεκέμβριο θα καταλήξουμε.

Σε κάθε περίπτωση **εμείς θέλουμε να εγγυόμαστε την πρώτη κατοικία. Αλλά τη συγκεκριμένη μορφή με την οποία θα γίνει αυτό, θα τη δούμε όπως σας είπα, μέχρι τέλος του χρόνου».**

Όταν η ερώτηση επανυποβλήθηκε με πιο «στενή» μορφή («για το νόμο Κατσέλη να μας πείτε λίγο από τι θα εξαρτηθεί αν θα ζητήσετε τελικά παράταση και αν υπάρχει πιθανότητα να αυστηροποιηθούν περαιτέρω τα κριτήρια ένταξης στο νόμο»), ο Δραγασάκης, αφού ζήτησε λίγο χρόνο να σκεφτεί την απάντηση, το γύρισε στο... φιλοσοφικό: «Η πολιτική της Κυβέρνησης είναι ότι πάντα θα υπάρχει ένα σύστημα προστα-

σίας της πρώτης κατοικίας, όπως κι αν ονομάζεται», αλλά «υπάρχει όλο αυτό το στοκ των υποθέσεων που έχει συγκεντρωθεί στο νόμο Κατσέλη» και «αναμένουμε και εμείς και πρωτοβουλίες και από τις Τράπεζες ούτως ώστε αν μπορέσει με αυτό τον τρόπο να μειωθεί αυτό το απόθεμα υποθέσεων», αλλά «υπάρχει [και] η κοινωνική πρόνοια, γι' αυτούς δηλαδή που δεν έχουν καθόλου δυνατότητα να πληρώσουν την όποια δόση, υπάρχει ένα κονδύλι στον προϋπολογισμό το οποίο μπορεί να ενεργοποιείται σ' αυτές τις περιπτώσεις».

Και κατέληξε στο «τρίτο και πιο σημαντικό»: «Ο νόμος Κα-

τσέλη, Σταθάκη μετά, ήταν προϊόν μιας συγκυρίας κρίσης. Αυτό που πρέπει να σκεφτούμε για το μέλλον, είναι ένας νόμος ο οποίος πάλι θα παρέχει προστασία, σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, αλλά θα αφορά μια κατάσταση μετά την κρίση, ας το πω έτσι. Αυτό συνδέεται και με το Credit Bureau που θα φτιάξουμε, αλλά συνδέεται και με μια στεγαστική πολιτική που πρέπει να έχουμε ως χώρα! Τι δουλειά έχει η στεγαστική πολιτική και το AirBnB, στο οποίο επίσης αναφέρθηκε ο υπουργός, με τους ανθρώπους που θα τους παίρνουν τα σπίτια; Καμία. Τέρμα η κρίση, τέρμα ο νόμος Κατσέλη είπε ο Δραγασάκης.

Συνάντηση με τον Πρωθυπουργό του Ισραήλ, Μπέντζαμιν Νετανιάχου στο περιθώριο της τετραμερούς Συνόδου Κορυφής Ελλάδας - Βουλγαρίας - Σερβίας - Ρουμανίας.

δικά τους ενεργειακά σχέδια, με τη δημιουργία βάσεων (όπως αυτή που υπάρχει στη Δημοκρατία της Μακεδονίας) και με τη μεταφορά δυνάμεων άμεσης επέμβασης σε υπάρχουσες ελληνικές βάσεις. Εχουμε σχολιάσει όσα είπε, για λογαριασμό της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, ο Καμμένος κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στις ΗΠΑ, όπου προσέφερε το σύνολο των ελληνικών στρατιωτικών εγκαταστάσεων στα αμερικανικά στρατεύματα.

Στις δηλώσεις του ο Τσίπρας έκανε λόγο για «ενεργειακή ασφάλεια» και αναφέρθηκε στο αμερικάνικο σχέδιο του IGB, του κάθετου άξονα που θα μεταφέρει φυσικό αέριο και θα συνδέει την Αλεξανδρούπολη με τη βουλγαρική αγορά. Πρόκειται για αμερικανοϊταλικό σχέδιο, καθώς μεγάλες ποσότητες φυσικού αερίου θα είναι υγροποιημένο (LNG), που θα μεταφέρεται με αμερικάνικα τάνκερ στην Αλεξανδρούπολη. Αναφέρθηκε και στο σχέδιο του East-Med που υποτίθεται ότι θα μεταφέρει φυσικό αέριο από την Νοτιοανατολική Μεσόγειο προς την Ευρώπη μέσω των ήδη υπαρχουσών υποδομών στην Ελλάδα. Αυτό όμως είναι ένα σχέδιο στα χαρτιά, όχι μόνο γιατί δεν έχει αρχίσει η εξαγωγή φυσικού αερίου στις ζώνες της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, αλλά και γιατί -αν και όποτε αρχίσουν τέτοιες εξορύξεις- το πιθανότερο (για να μην πούμε βέβαιο) είναι να μην επιλεγεί η ακριβή κατασκευή υποθαλάσσιου αγωγού, αλλά η πολύ φτηνότερη λύση της μεταφοράς μέσω Τουρκίας. Μπορεί ο Τσίπρας να αποδεικνύεται αμερικανόδουλος μέχρι το μεδούλι, όμως στα μεγάλα έργα μετράει το κέρδος για τα ενεργειακά μονοπώλια. Και είναι η δίψα για το μέγιστο κέρδος που θα φέρει και την εξομάλυνση των σχέσεων με την Τουρκία, η οποία θα «επανέλθει».

Εξω φρενών (1)

Εξω φρενών (κυριολεκτικά) ο Νίκος Κοτζιάς επιτέθηκε στη ΝΔ: «Η άθλια ΝΔ αναπαράγει συκοφαντίες του κοινού ποινικού δικαίου. Μετά τις σφαίρες και σακούλες με αίματα, άρχισαν οι απειλές-ύβρεις για την ηθική μου ακεραιότητα. Για να τελειώσουμε όλες αυτές οι απειλές-εκβιασμοί στρέφονται ενάντια στη δημοκρατία και τις έχω στείλει στην εισαγγελία».

Γιατί άραγε τσουβαλιάζει τις ανώνυμες επιστολές με σφαίρες και σακούλες με αίματα, με την επίσημη ανακοίνωση του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Νομίζει, προφανώς, ότι έτσι θα μειώσει την όποια βαρύτητα της ανακοίνωσης της ΝΔ. Η οποία, όμως, δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να ανακυκλώσει τη γνωστή υπόθεση που ο ίδιος ο Κοτζιάς είχε φέρει στη δημοσιότητα, καλώντας (η ΝΔ) τον Καμμένο «αντί να κάνει βόλτες με ελικόπτερα, ας πει επιτέλους στους πολίτες τι ξέρει για το χρηματισμό του κ. Κοτζιά από εταιρεία του Τζωρτζ Σόρρος που ο ίδιος κατήγγειλε στο υπουργικό συμβούλιο». Αν υπήρχε κάποιος ικανός να συμβουλευόσει τον Κοτζιά, πριν προβεί σε δημόσιες τοποθετήσεις, θα του έλεγε ότι αν υπάρχουν «συκοφαντίες του κοινού ποινικού δικαίου», τότε αυτές προέρχονται από τον εταίρο του στην κυβερνητική πλειοψηφία (μέχρι πρότινος και στο υπουργικό συμβούλιο) Καμμένο. Η ΝΔ απλώς τις αναπαράγει, «τρολάροντας» κατά το κοινώς λεγόμενο, με τη βεβαιότητα πως είτε ο Κοτζιάς είτε ο Καμμένος θα αντιδράσει, οπότε το φθοροποιοί για τον ΣΥΡΙΖΑ θέμα θα παραμείνει στην επικαιρότητα, ανακυκλώνόμενο διαρκώς με δηλώσεις και κόντρα δηλώσεις.

Το «τρολάρισμα» από τη ΝΔ ήταν... ευκολακί. Δεν αντέδρασε ο Καμμένος, αντέδρασε όμως ο Κοτζιάς, καθώς η γαλάζια ανακοίνωση μιλούσε για «χρηματισμό του κ. Κοτζιά από εταιρεία του Τζωρτζ Σόρρος». Τα υπόλοιπα τα ανέλαβε ο γαλάζιος αντιπρόεδρος Μπουμπούκος (ειδικότης του), που χαρακτήρισε τον Κοτζιά «δειλό ανθρωπάκι» που «επιτίθεται στη ΝΔ και την αποκαλεί "άθλια" διότι είναι τόσο δειλός που δεν μπορεί να πει "άθλιο" τον Καμμένο του οποίου τις κατηγορίες ότι τα έπαιρνε από τον Σόρρος, μέσω της εταιρίας με τις visa, όπως δήλωσε on camera στο Star».

Εξω φρενών (2)

Μετά απ' όλα αυτά και καθώς συνειδητοποίησε ότι δεν είχε άλλη επιλογή, ο Κοτζιάς ανακοίνωσε ότι έχει καταθέσει μηνυτήρια αναφορά στην εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, στρεφόμενος κατά παντός υπευθύνου, συναυτουργού, συνυπαίτιου ή οποιοδήποτε συμμετόχου προκύψει από την προανάκριση, ή τα αδικήματα της συκοφαντικής δυσφήμισης και της διασποράς ψευδών ειδήσεων. Η μηνυτήρια αναφορά -έκτασης δέκα σελίδων- έχει ως συνημμένα, δημοσιεύματα στο Διαδίκτυο και σε εβδομαδιαία εφημερίδα. Δεν έχει όμως ονόματα, μολονότι ο ίδιος ο Κοτζιάς είναι που πρώτος αποκάλυψε ότι το ζήτημα ήγειρε ο Καμμένος στο υπουργικό συμβούλιο (με τον πιο επίσημο τρόπο, δηλαδή, δεδομένου ότι οι συνεδριάσεις του υπουργικού συμβουλίου υποχρεωτικά στενογραφούνται και φωνογραφούνται), κατηγορώντας τον για αδιαφανή διαχείριση των μυστικών κονδυλίων του υπουργείου Εξωτερικών και για σχέσεις με τον Σόρρος, ο οποίος έδινε λεφτά στην ελληνική κυβέρνηση για να επηρεάσει τα κέντρα εξουσίας στην ΠΓΔΜ.

Μ' άλλα λόγια, ο πρώην υπουργός Εξωτερικών, παίρνει μια καθαρά πολιτική υπόθεση (ενδοκυβερνητική μάλιστα) και τη μετατρέπει σε δικαστική υπόθεση. Ενώ αν έδινε στη δημοσιότητα την προς Τσίπρα πολυσέλιδη επιστολή του, στην οποία (υποθέτουμε ότι) αναφέρεται στα όσα είπε ο Καμμένος, το ζήτημα θα είχε λήξει πολιτικά και δε θα χρειαζόταν να ζητά την προστασία της ποινικής Δικαιοσύνης. Αν υπάρχει συκοφαντία, ο συκοφάντης είναι ο Καμμένος (οι υπόλοιποι απλώς αναπαράγουν αυτά που ο Κοτζιάς έχει βάλει στο στόμα του Καμμένου). Ο οποίος Καμμένος παραμένει μέλος του υπουργικού συμβουλίου. Δηλαδή, έχει την εμπιστοσύνη του πρωθυπουργού, ο οποίος -εμμέσως- μας λέει ότι ο υπουργός του δεν έχει συκοφαντήσει έναν άλλο υπουργό, ωθώντας τον σε παραίτηση.

Όλα αυτά τα εξόχως... σχιζοφρενικά έχουν, βέβαια, την εξήγησή τους, η οποία είναι προφανέστατη. Από πολιτική άποψη, το ερώτημα είναι αν ο Κοτζιάς επέλεξε τη μηνυτήρια αναφορά ως κίνηση εκτόνωσης ή αν θα συνεχίσει τις δηλώσεις για το θέμα. Υποπετυόμαστε ότι θα συμβεί το δεύτερο, γιατί και να θέλει ο Κοτζιάς να σταματήσει, δε θα τον αφήσουν η ΝΔ, το ΚΙΝΑΛ και ο αντιπολιτευόμενος Τύπος, που θα αναμοχλεύει συνεχώς το ζήτημα, για να προκαλεί προβλήματα στους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Μόλις είχαμε γράψει τα παραπάνω, διαβάσαμε στη στήλη του γνωστού Γιώργου Παπαχρήστου στα «Νέα», ο οποίος είχε κάνει επαφή με τον Κοτζιά, ότι η μηνυτήρια αναφορά έχει «βαρύ, πολύ βαρύ περιεχόμενο», που «θα ταράξει τον ύπνο αρκετών. Των βορβοροδών υπογείων του Μεγάλου Μαξίμου συμπεριλαμβανομένων». «Αρχισαν τα όργανα» γράφει ο Παπαχρήστος. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Κοτζιάς (που ήδη κάνει ομιλίες σε διάφορες πόλεις) στέλνει απειλητικό πολιτικό μήνυμα στο Μαξίμου.

Πόσο ιστορικές ήταν τελικά οι ενδιάμεσες εκλογές για τα δύο σώματα του αμερικάνικου Κογκρέσου (Γερουσία και Βουλή των Αντιπροσώπων), που έγιναν την περασμένη Τρίτη στις ΗΠΑ; Πρόκειται για τις εκλογές που γίνονται στο μέσο της θητείας κάθε Προέδρου και σηματοδοτούν το μέγεθος της φθοράς που υπέστη λόγω της... φιλολαϊκής του πολιτικής.

Σύμφωνα με τον Τραμπ οι εκλογές ήταν κρίσιμες γιατί «διακυβεύονται όλα όσα οικοδομήθηκαν» κατά τη δίχρονη εξουσία του, όπως και η πορεία της Αμερικής προς το να γίνει... μεγάλη και ασφαλής. Σύμφωνα με τον Ομπάμα (που χρησιμοποιήθηκε από τους Δημοκρατικούς ως κράχτης, ελλείψει άλλου στελέχους ανάλογου κύρους), οι εκλογές ήταν οι πιο σημαντικές της πρόσφατης Ιστορίας! «It's all about Trump» (είναι όλα για τον Τραμπ) κραύγαζε το αντι-τραμπικό CNN χαρακτηρίζοντας τις εκλογές αυτές ως την πρώτη ευκαιρία για τη «βαθιά διχασμένη Αμερική να κρίνει την ταραχώδη προεδρία του Ντόναλντ Τραμπ».

Οι δύο μονομάχοι (Τραμπ και Ομπάμα) αλώνισαν την Αμερική και έβγαλαν ομιλίες για να πείσουν τους ψηφοφόρους να συμμετάσχουν στις εκλογές, στις οποίες ιστορικά η αποχή είναι μεγάλη (το μικρότερο ποσοστό συμμετοχής -κάτω του 40%- σημειώθηκε στις εκλογές του 2014). Η «ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα», για την οποία μίλησε ο Τραμπ, ώθησε περισσότερους από τις προηγούμενες φορές ψηφοφόρους να συμμετάσχουν. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν έχει ακόμα ανακοινωθεί το ποσοστό της συμμετοχής, αλλά σίγουρα έχει ξεπεράσει κατά πολύ αυτό του 2014 (σύμφωνα με τους Τάιμς της Νέας Υόρκης, οι ψηφοφόροι που συμμετείχαν θα ξεπεράσουν τα 114 εκατομμύρια, ενώ το 2014 έφτασαν μόλις τα 83).

Τα αποτελέσματα των εκλογών διακαίωσαν τις αρχικές δημοσκοπήσεις που έδειχναν μεγάλη πιθανότητα να χάσουν οι Ρεπουμπλικάνοι την Βουλή των Αντιπροσώπων, η οποία και πέρασε στους Δημοκρατικούς, παρά το γεγονός ότι η Νάνσι Πελόζι (υποψήφια των Δημοκρατικών για πρόεδρος της Βουλής) ήταν λιγότερο δημοφιλής από τον Τραμπ στις δημοσκοπήσεις. Έτσι, οι Δημοκρατικοί ξεπέρασαν το όριο των 218 εδρών στη Βουλή των Αντιπροσώπων, αποκτώντας το διακαίωμα του βέτο στη νομοθεσία που εισηγείται ο Πρόεδρος (αφού ξεπέρασαν το 50% των 435 εδρών) και η Πελόζι κατέκτησε τελικά την προεδρία της Βουλής (θέση που κατείχε και την περίοδο 2007-2011).

Όσο για τη Γερουσία, οι Ρεπουμπλικάνοι δε φαίνονταν να ανησυχούν, αφού για να κερδίσουν οι Δημοκρατικοί θα έπρεπε να επικρατήσουν τουλάχιστον σε μία από τις παραδοσιακά (επί δεκαετίες) ρεπουμπλικανικές περιοχές, όπως η Αριζόνα, το Τέξας ή το Τενεσί, και να κατορθώσουν να επανεκλεγούν νομοθέτες από τους Δημοκρατικούς σε μια σειρά παραδοσιακές ρεπουμπλικανικές πολιτείες, όπως η Ιντιάνα, η Δυτική Βιρτζίνια, η Μοντάνα και η Βόρεια Ντακότα, όπου ο Τραμπ σημείωσε μεγάλα ποσοστά στις προεδρικές εκλογές πριν από δύο χρόνια και εξακολουθεί να είναι ακόμα δημοφιλής. Για να το πούμε πιο απλά, οι Ρεπουμπλικάνοι θα έχαν

ναν τη Γερουσία μόνο σε περίπτωση εκλογικής πανωλεθρίας, πράγμα που δε συνέβη τελικά. Η νίκη των Δημοκρατικών υποψηφίων στη Μοντάνα και τη Δυτική Βιρτζίνια δεν ήταν αρκετή, αφού στις υπόλοιπες περιοχές (Ιντιάνα, Βόρεια Ντακότα, Αριζόνα, Τέξας και Τενεσί) κέρδισαν οι ρεπουμπλικανικοί υποψήφιοι.

Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι εκλογές για την αμερικάνικη Γερουσία έχουν μία ιδιαιτερότητα. Στις εκλογές αυτές δεν ανανεώνεται το σύνολο των εδρών, αλλά μόνο το ένα τρίτο. Δηλαδή οι ψηφοφόροι ψηφίζουν για τις 35 από τις 100 έδρες και όχι για όλες. Όμως, οι περιφέρειες που αντιστοιχούσαν στις έδρες αυτές ήταν περισσότερο ρεπουμπλικανικές, γι' αυτό και οι Ρεπουμπλικάνοι κατόρθωσαν να επικρατήσουν άνετα, αυξάνοντας μάλιστα τη δύναμή τους.

Το ισορροπημένο αποτέλεσμα έδωσε την ευκαιρία στην κάθε πλευρά να πανηγυρίζει. Ο Τραμπ, ως νγήςιος... Τραμπ, μίλησε για «τεράστια επιτυχία», παρά το γεγονός ότι έχασε την Βουλή των Αντιπροσώπων. Η Πελόζι από τη μεριά της χαρακτήρισε τη μέρα των εκλογών ως μία μέρα ιστορικής νίκης για λογαριασμό όχι του Δημοκρατικού Κόμματος αλλά των σκληρά εργαζόμενων αμερικάνικων οικογενειών. Επιτέλους, η «δημοκρατία» λειτούργησε. Ο Τραμπ δε θα είναι απόλυτος μονάρχης, αφού θα έχει την Πελόζι να τον ελέγχει σε κάθε του βήμα!

Πόσο όμως όλα τα παραπάνω αφορούν την ουσία της αμερικάνικης πολιτικής, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό; Αν η πολιτική εξαρτιόταν κυρίως από τον Πρόεδρο, η απάντησή θα ήταν ότι όντως αφορούν την ουσία. Όμως αυτό δε συμβαίνει. Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι, Ομπάμα και Τραμπ, ως οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, υπηρετούν το αμερικάνικο κεφάλαιο και διαχειρίζονται την πολιτική του. Δεν είναι οι εμπνευστές της πολιτικής, αλλά οι διαχειριστές της, με τις όποιες διαφορές τους να μη θέτουν σε κίνδυνο την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Αυτό φάνηκε τόσο στα χρόνια της διακυβέρνησης Ομπάμα, με τις πολλές ψεύτικες υποσχέσεις, όσο και τώρα με τον Τραμπ που δε διαστάζει να ομολογήσει ανοιχτά ότι το μέλημά του είναι η ισχυροποίηση του κεφαλαίου. Μόνο που ο Τραμπ πασχίζει να πείσει ότι τα συμφέροντα του

αμερικάνικου κεφαλαίου ταυτίζονται με αυτά των εργατών.

Ας θυμηθούμε ότι επί Ρεπουμπλικάνων αυξήθηκε κάποια στιγμή το βασικό ωρομίσθιο, ενώ ο πολύς Ομπάμα, παρά τις επανειλημμένες υποσχέσεις του, δεν το αύξησε (έχει μείνει κολλημένο στα 7.25 δολάρια την ώρα από την εποχή του Μπους). Οι βομβαρδισμοί στο Ιράκ και το Αφγανιστάν έγιναν επί Ρεπουμπλικάνων, αλλά στη Γιουγκοσλαβία οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί έγιναν επί των ημερών του «Δημοκρατικού», Μπιλ Κλίντον. Μπορεί ο Ομπάμα να είναι μαύρος, όμως επί των ημερών του έγιναν οι περισσότερες εκτελέσεις έγχρωμων από τους μπάτσους, οι οποίοι έχαιραν πλήρους αιτιωρησίας, ενώ επίσης επί των ημερών του αυξήθηκαν οι απελάσεις με πλήρη καταγραφή των στοιχείων των απελαθέντων μεταναστών, ώστε να είναι καλά φακελωμένοι σε περίπτωση που επιχειρήσουν να περάσουν ξανά τα σύνορα. Ο δε φράχτης στα σύνορα με το Μεξικό, που ξεκίνησε επί Ρεπουμπλικάνων (το 2006), εξακολουθούσε να κατασκευάζεται και στα χρόνια της διακυβέρνησης Ομπάμα. Δεν αποτελεί, δηλαδή, «επίτευγμα» μόνο της ρεπουμπλικανικής πλευράς, παρά το γεγονός ότι ο Τραμπ έκανε τόσο ντόρο για να τον υπερασπιστεί.

Ο Τραμπ παίζει το «δυνατό του χαρτί», που είναι η πορεία της αμερικάνικης οικονομίας. Μια πορεία που εμφανίζεται ως θετική και αισιόδοξη, βασιζόμενη στην αύξηση του ΑΕΠ, η οποία όμως το πρώτο μισό του 2018 οφειλόταν στην αύξηση των κυβερνητικών δαπανών και τη μεγάλη μείωση των φόρων στους καπιταλιστές (μετά από μείωση του φορολογικού συντελεστή στο 21%), ενώ ταυτόχρονα είχαμε και μεγάλη αύξηση των αγροτικών εξαγωγών, που δεν προβλέπεται να συνεχιστεί το επόμενο διάστημα (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/977/Οικονομία/31479.Οι-κρίσεις-δε-θα-ξεπεραστούν-όσο-υπάρχει>). Ο Τραμπ εμφανίζει μάλιστα τις πενιχρές αυξήσεις στους μισθούς σαν τεράστιο επίτευγμα, για το οποίο θα πρέπει να τον... προσκυνούν οι αμερικάνοι εργάτες! Κι εδώ η... δημιουργική λογιστική έδωσε πάλι ρέστα. Ο Λευκός Οίκος ζητωκραύγαζε, αναδημοσιεύοντας στο site του το δημοσίευμα του CNBC στις 31.10.18, στο οποίο αναφερόταν ότι οι αυξήσεις του 3.1% σε ετήσια βάση, που σημειώθηκαν το

τρίτο τρίμηνο του 2018, είναι ρεκόρ δεκαετίας. Όμως στο ίδιο δημοσίευμα διαβάζουμε ότι οι αυξήσεις στο τρίτο τρίμηνο ήταν μόλις 0.9% (πάνω από το αναμενόμενο 0.5%) και των επιδομάτων 0.4%.

Η αναγωγή των αυξήσεων (με κάποιο τύπο που δε γνωρίζουμε) σε ετήσια βάση ήταν της τάξης του 3.1%. Όμως αν δούμε το δελτίο Τύπου του Γραφείου Εργατικής Στατιστικής των ΗΠΑ (Bureau of Labor Statistics, BLS) για τις μισθολογικές αυξήσεις των εργαζομένων στις ΗΠΑ, που δημοσιεύτηκε στις 11/10/18 (βλ. <https://www.bls.gov/news.release/pdf/realer.pdf>), θα διαπιστώσουμε ότι οι πραγματικές μέσες ωριαίες αποδοχές αυξήθηκαν μόλις κατά 0.5% από τον Σεπτέμβριο του 2017 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2018! Ενδεχομένως, οι αυξήσεις που αναφέρει το δημοσίευμα του CNBC να αφορούν και τις αυξήσεις λόγω αυξημένης εργασίας (υπερωρίες). Αυτό δεν μπορούσαμε να το ελέγξουμε, όμως το δελτίο Τύπου του BLS (που ανήκει στο υπουργείο Εργασίας των ΗΠΑ) σίγουρα είναι πιο έγκυρο από ένα δημοσιογραφικό δημοσίευμα. Λίγο καλύτερη από το μέσο όρο εμφανίζεται η αύξηση στις ωριαίες αποδοχές των παραγωγικών εργατών (που δεν ασκούν επίβλεψη σε άλλους). Αυτή ήταν της τάξης του 0.4%, έναντι 0.3% που είναι ο μέσος όρος. Μιλάμε για... χοντρά λεφτά!

Εδώ θα θέλαμε να προσθέσουμε μια... λεπτομέρεια. Σύμφωνα με έκθεση του μη κυβερνητικού Ινστιτούτου Οικονομικής Πολιτικής (Economic Policy Institute - EPI), οι απολαβές (μισθός, μπόνους, μετοχές και άλλα... δωράκια) των μεγαλοστελεχών (CEO) 350 από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις των ΗΠΑ εκτινάχθηκαν το 2017 σε σχέση με το 2016. Η αύξηση ήταν της τάξης του 17.6%, με αποτέλεσμα να κερδίσουν 312 φορές περισσότερα σε σχέση με το μέσο εργάτη (το 1965 κέρδιζαν τα εικοσάπλάσια). Οι αμοιβές των CEO αυξήθηκαν περισσότερο από τις αυξήσεις των τιμών των μετοχών των επιχειρήσεων στις οποίες ανήκουν. Από το 1978 μέχρι το 2017, οι τιμές των μετοχών των εταιριών αυξήθηκαν κατά 637%, ενώ οι αμοιβές των CEO κατά 1.070%! Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης, αναφέρουμε ότι η αύξηση του μισθού του μέσου εργάτη για τη ίδια περίοδο ήταν μόλις 11.2% και των πιο πλούσιων (που ανήκουν στο πλουσιότερο 0.1%) 308%, σύμφωνα πάντα με το EPI.

Οι τεράστιες μισθολογικές διαφορές των ισπανόφωνων εργατών από τους λευκούς (πάνω από 50% σε ορισμένες περιπτώσεις) δε φαίνεται να ενοχλεί τον Τραμπ, γιατί ο άνθρωπος φλερτάρει ανοιχτά με το ρατσισμό. Το έδειξε άλλωστε με τα караβάνια των μεταναστών που οδεύουν προς τις ΗΠΑ και θα αντιμετώπιζον ως «στρατός εισβολής», αλλά και με την προεκλογική του εκστρατεία, στην οποία χρησιμοποίησε την εκτέλεση ενός μπάτσου από ένα μαύρο για να κατακεραυνώσει τους Δημοκρατικούς που τον άφησαν να μπει στη χώρα (έπρεπε να είχαν καταλάβει το

ποιόν του, πριν κάνει οποιαδήποτε πράξη).

Από την άλλη, οι φορολογικές εξαγγελίες Τραμπ για φοροελαφρύνσεις δεν «πουλάνε» πλέον τόσο εύκολα στον αμερικάνικο λαό. Αυτό το έδειξε κρυφή δημοσκόπηση του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, που διέρρευσε στο Bloomberg (<https://www.bloomberg.com/news/articles/2018-09-20/internal-gop-poll-we-ve-lost-the-messaging-battle-on-tax-cuts>), σύμφωνα με την οποία το 61% των ερωτηθέντων απάντησε ότι από τις φοροελαφρύνσεις κερδίζουν περισσότερο οι μεγάλες επιχειρήσεις και οι πλουσιότεροι Αμερικανοί παρά τα μεσαία στρώματα. Υπενθυμίζουμε ότι, όπως είχαμε γράψει σε παλαιότερο άρθρο της «Κ» (βλ. <http://www.eksegersi.gr/issue/935/Διεθνή/29458.Ξεσκεπάζεται-ο-δημαγωγός-Τραμπ>), από τις φοροελαφρύνσεις (πέραν των καπιταλιστών) θα κερδίσουν τα νοικοκυριά με εισόδημα πάνω από 730 χιλιάδες δολάρια το χρόνο (δηλαδή το πλουσιότερο 1% των Αμερικανών), βλέποντας το εισόδημά τους να αυξάνεται λόγω της μείωσης της φορολογίας κατά 8.5%, ενώ τα φτωχότερα νοικοκυριά θα δουν ελάχιστες μειώσεις στους φόρους τους (της τάξης του 1.2% το πολύ).

Συμπέρασμα; Τώρα που έληξε η κοκορομαχία και οι δύο μονομάχοι ξαναμοίρασαν την τράπουλα, ο αμερικάνικος λαός θα εξακολουθήσει να βιώνει την ίδια κατάσταση. Μιζέρια για τους πολλούς (ιδιαίτερα για τους μετανάστες και τους έγχρωμους) και τεράστιες εισοδηματικές ανισότητες στο εσωτερικό και ιμπεριαλιστική πολιτική στο εξωτερικό. Ο «ιστορικός χαρακτήρας» των εκλογών δεν υπήρχε περίπτωση να αλλάξει αυτό το σκηνικό!

ΥΓ1. Η πρώτη ενέργεια του Τραμπ μετά τη δημοσιοποίηση των προσωρινών αποτελεσμάτων των εκλογών, ήταν να... πλακωθεί στο Twitter, αποθεώνοντας τον εαυτό του με χαρακτηρισμούς όπως «μάγος», «μαγεία Τραμπ», «οι Ρεπουμπλικάνοι που εκλέχτηκαν αναγνωρίζουν ότι νίκησαν χάρη σ' αυτόν» κτλ.

ΥΓ2. Η δεύτερη ενέργεια του Τραμπ ήταν να ξεκινήσει τον ανασχηματισμό της κυβέρνησής του με την αποπομπή του υπουργού Δικαιοσύνης (Γενικός Εισαγγελέας είναι ο τίτλος στις ΗΠΑ) Τζεφ Σέσιονς. Ο Τραμπ αναμένεται να «σουτάρει» και τον αναπληρωτή του Ροντ Ρόζενσταϊν, αν και οι «βαρόνοι» του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος τον πιέζουν να μην το κάνει, γιατί θα είναι σαν να δηλώνει έμμεση ενοχή για την «έρευνα Μιούλερ» (ο πρώην διοικητής του FBI και νυν ειδικός ανακριτής ερευνά πιθανή «συνωμοσία» του Τραμπ και του επιτελείου του με τη Ρωσία στις προεδρικές εκλογές του 2016). Σέσιονς και Ρόζενσταϊν θεωρήθηκαν από τον Τραμπ ως ασπίδα του Μιούλερ, γι' αυτό και το πιθανότερο είναι να πάρει πόδι και ο Ρόζενσταϊν. Ο Τραμπ προειδοποιεί με νόημα ότι ως πρόεδρος έχει τη δυνατότητα να σταματήσει και την έρευνα Μιούλερ. Όλο το «θέμα», όμως, μπορεί πλέον να τεθεί σε νέα βάση, καθώς υπάρχουν και στελέχη των Δημοκρατικών που εκφράζουν δημόσια προβληματισμούς για το αν και πόσο απέδωσε η τακτική της προσωπικής στοχοποίησης του Τραμπ για σχέσεις με τη Ρωσία το 2016. Ίσως η έρευνα να μπει στο ψυγείο.

Αφγανιστάν

Σε πλήρες αδιέξοδο οι Αμερικάνοι

Τα 17 της χρόνια έκλεισε πριν από μερικές μέρες η αμερικάνικη εισβολή στο Αφγανιστάν και οι Αμερικάνοι δεν έχουν πετύχει κανέναν από τους διακηρυγμένους στόχους τους. Αντίθετα, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν έχει μετατραπεί σε ένα βάλτο για τα αμερικάνικα στρατεύματα κατοχής. Οι ΗΠΑ δεν μπορούν να φύγουν από τη χώρα, δεν μπορούν να σταματήσουν τον πόλεμο, αλλά δεν μπορούν και να νικήσουν τους Ταλιμπάν.

Τον περασμένο Απρίλη, οι Ταλιμπάν ξεκίνησαν την καθιερωμένη εαρινή επίθεση ενάντια στον αμερικάνικο στρατό, στους ντόπιους συνεργάτες του και στην κυβέρνηση της Καμπούλ, ενώ η αμερικάνικη κυβέρνηση παραδέχεται ότι αυτοί ελέγχουν ή έχουν ισχυρή παρουσία στο 60% της χώρας, όπου ζει το ένα τρίτο του συνολικού πληθυσμού της, χωρίς βέβαια σε αυτές τις περιοχές να βρίσκονται τα μεγάλα αστικά κέντρα.

Ο αφγανός πρόεδρος Ασράφ Γκανί παρουσίασε τον περασμένο Φλεβάρη ένα σχέδιο ειρήνευσης, προσφέροντας στους Ταλιμπάν άμεση κατάπαυση του πυρός και καλώντας τους σε συνομιλίες άνευ όρων. Η συγκεκριμένη κίνηση της αφγανικής κυβέρνησης δεν έγινε χωρίς τη συγκατάθεση των Αμερικάνων, που από τον περασμένο Αύγουστο ακολουθούν μια επιθετική στρατηγική ενάντια στους Ταλιμπάν, ενισχύοντας τις δυνάμεις τους στο Αφγανιστάν με 3.000 επιπλέον στρατιώτες, και αναθεωρώντας τους κανόνες εμπλοκής των «αντιτρομοκρατικών» τους δυνάμεων, των οποίων έλυσαν τα χέρια. Παράλληλα, ζήτησαν από τους νατοϊκούς τους συμμάχους μεγαλύτερη εμπλοκή στον πόλεμο.

Η αύξηση της αμερικάνικης επιθετικότητας δεν έφερε, παρολαυτά, τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, οι θάνατοι αμάχων αυξήθηκαν δραματικά όχι μόνο από τις επιθέσεις των Ταλιμπάν αλλά και από τις επιχειρήσεις των νατοϊκών στρατευμάτων.

Η αμερικάνικη εισβολή στο Αφγανιστάν έχει εξελιχθεί σε ένα πεδίο εκπαίδευσης του αμερικάνικου στρατού και δοκιμής καινούργιων, όλο και πιο θανατηφόρων όπλων. Σύμφωνα με δηλώσεις του αμερικάνου γερουσιαστή των Ρεπουμπλικάνων Ραντ Πολ, η κυβέρνηση Τραμπ έχει αποφασίσει να περιορίσει τις πολεμικές επιχειρήσεις και να δει πώς θα απεμπλακεί σταδιακά από τον πόλεμο. Η τωρινή προσπάθεια των Αμε-

ρικών να απεμπλακούν από τον πόλεμο δεν είναι η πρώτη. Στο παρελθόν προσπάθησαν ξανά να φύγουν από τη χώρα, μειώνοντας στο ελάχιστο την παρουσία των στρατιωτικών τους δυνάμεων εκεί, χωρίς όμως να πετύχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Η αδυναμία της αφγανικής κυβέρνησης να αποτελέσει έναν ισχυρό πόλο εξουσίας χωρίς την αμερικάνικη παρουσία στη χώρα και η κατάσταση πλήρους διάλυσης που παρουσιάζει ο κυβερνητικός στρατός, στον οποίον στόχευαν να μεταβιβάσουν το έργο της καταπολέμησης των Ταλιμπάν, παρά τα τεράστια κονδύλια που έχει ρουφήξει, δεν αφήνουν περιθώρια αισιοδοξίας στους Αμερικάνους. Το κενό εξουσίας που θα άφηναν την επόμενη της φυγής τους από τη χώρα, θα το γέμιζαν αυτομάτως οι Ταλιμπάν, που σύμφωνα με τους αμερικάνικους υπολογισμούς διαθέτουν δεκάδες χιλιάδες μαχητές και ακόμα περισσότερους συμπαθούντες.

Η φυγή των Αμερικάνων από το Αφγανιστάν δε θα άφηνε μόνο τη χώρα στα χέρια των Ταλιμπάν, αλλά και το πεδίο ανοιχτό για το Ιράν και τη Ρωσία, να εδραιώσουν την εμπλοκή τους στη χώρα.

Η αμερικάνικη εισβολή έχει βαλτώσει τελειωτικά κι αυτό έχει γίνει πλήρως αντιληπτό από τα αμερικάνικα κυβερνητικά κλιμάκια, έχοντας εξελιχθεί

σε άλλη μια τεράστια αστοχία της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής. Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν δεν κερδίζεται και δε σταματάει μονόπλευρα. Εδώ και καιρό τα αμερικάνικα think tanks υποστηρίζουν ότι μόνο οι απευθείας συνομιλίες με τους Ταλιμπάν θα σώσουν την κατάσταση για τις εξαντλημένες από τον πόλεμο ΗΠΑ. Οι Ταλιμπάν έχουν τοποθετηθεί πέντε από τα κορυφαία στελέχη τους στο γραφείο που διατηρούν στη Ντόχα του Κατάρ, ενισχύοντας τις εκτιμήσεις πολλών δυτικών αναλυτών ότι οι Αμερικάνοι είναι έτοιμοι να ξεκινήσουν απευθείας διαπραγματεύσεις με τους Ταλιμπάν.

Αυτή την εκτίμηση την ενισχύει η δήλωση του διοικητή των αμερικάνικων δυνάμεων στο Αφγανιστάν, Οστιν Μίλερ, ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να κερδηθεί με στρατιωτικούς όρους και πως η ειρήνη μπορεί να επιτευχθεί μέσα από μια πολιτική λύση που θα συμπεριλαμβάνει και τους Ταλιμπάν. Η δήλωση αυτή έρχεται μόλις λίγες μέρες μετά από μια υψηλών επιχειρησιακών απαιτήσεων επίθεση των Ταλιμπάν στην Κανταχάρ, σε συνάντηση μεταξύ ντόπιων πολεμαρχών και κυβερνητικών στελεχών, παρουσία και του Μίλερ, από την οποία σκοτώθηκαν ένας από τους πιο ισχυρούς πολεμαρχούς της περιοχής και ένας τοπικός διοικητής της αφγανικής αντικατασκοπείας. Η αμερικάνικη κυβέρνηση

επέλεξε να υποβαθμίσει το γεγονός, κάνοντας λόγο για ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ πολεμαρχών, παρά το γεγονός ότι οι Ταλιμπάν ανέλαβαν την ευθύνη της επίθεσης. Μόνο τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβρη οι Ταλιμπάν σκότωσαν περισσότερους από 1.000 στρατιώτες και στελέχη του αφγανικού στρατού.

Το βάλτωμα της αμερικάνικης επέμβασης αφήνει περιθώρια για διεύρυνση της ρωσικής πολιτικής εμπλοκής στο Αφγανιστάν. Τον περασμένο Οκτώβρη, ο πρώην πρόεδρος της χώρας Χαμίτ Καρζάι δήλωσε μέσω του Τουίτερ ότι αντιτίθεται σε οποιαδήποτε συμφωνία για πολιτική λύση στον πόλεμο χωρίς τη συμμετοχή της Ρωσίας, της Κίνας και του Ιράν, ενώ μετά από λίγες μέρες ήταν ένας από τους βασικούς συμμετέχοντες σε ένα συνέδριο για την «ειρήνη» στο Αφγανιστάν που έγινε με επίσημη παρουσία των Ταλιμπάν στη Μόσχα.

Ο πόλεμος που ακολούθησε την επέμβαση αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί ένα πάρτι εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων για την αμερικάνικη πολεμική βιομηχανία, που οδήγησε το αμερικάνικο κράτος στην αύξηση του δανεισμού του. Το κόστος της εκπαίδευσης του αφγανικού στρατού, που έγινε από αμερικάνους εργολάβους, έφτασε τα 107 δισ. δολάρια, ενώ κάθε χρόνος παραμονής των αμερικάνικων στρατευμάτων κατοχής στη χώρα ρουφάει από τα αμερικάνικα κρατικά ταμεία περίπου 45 δισ. δολάρια. Είναι περιττό να αναφέρουμε ποιος θα πληρώσει το μάρμαρο αυτού του πολέμου. Η διαφανόμενη πολιτική λύση, που θα δώσει τέλος στην αμερικάνικη στρατιωτική επέμβαση (όχι όμως και στην ιμπεριαλιστική επέμβαση γενικά), αφήνει πίσω της μια ρημαγμένη χώρα και ένα λαό βυθισμένο στην εξαθλίωση, που κοιτάει πώς θα δραπετεύσει προς τη Δύση.

Brexit: Πιο κοντά στην ιδέα για νέο δημοψήφισμα

Τι θα γίνει με το Brexit; Λέτε να βγει αληθινό το δημοσίευμα του Economist τον Ιούνιο του 2016 (<https://www.economist.com/the-economist-explains/2016/06/30/how-to-avoid-brexit>), που έλεγε ότι το Brexit θα μπορούσε να μετατραπεί σε Bremain, ενδεχομένως και με ένα επαναληπτικό δημοψήφισμα που μπορεί τότε να φάνταζε πολιτικά αδύνατο, όμως ο συνδυασμός του χρόνου, των γεγονότων και του Κοινοβουλίου θα μπορούσε να φέρει τα πάνω κάτω; Δεν μπορούμε να το γνωρίζουμε, όμως η εμφάνιση δημοσκοπήσης της Survation, που έγινε για λογαριασμό του καναλιού Channel 4 και μεταδόθηκε την περασμένη Δευτέρα, μας βάζει σε σκέψεις.

Σύμφωνα με τη δημοσκόπηση, που έγινε σε δείγμα 20 χιλιάδων ψηφοφόρων μέσω διαδικτύου (μεταξύ 20/10/18 και 2/11/18), το 54% του εκλογικού σώματος εμφανίζεται να τάσσεται υπέρ της παραμονής της Βρετανίας στην ΕΕ, έναντι 46% που εξακολουθεί να υποστηρίζει το Brexit. Η δημοσκόπηση έδειξε ότι το 33% απορρίπτει τη συμφωνία που θέλει να κλείσει η Μέι για το Brexit και μόνο το 26% την αποδέχεται, ενώ το 36% εμφανίζεται υπέρ της αποχώρησης χωρίς συμφωνία, αν δεν καταφέρει να την κλείσει η Μέι (δηλαδή υπέρ του σκληρού Brexit), με το 35% να θεωρεί ότι σε αυτή την περίπτωση η Βρετανία θα πρέπει να μείνει στην ΕΕ και ένα 19% να πιστεύει ότι θα πρέπει να παραταθούν οι διαπραγματεύσεις και να καθυστερήσει το Brexit μέχρι να επιτευχθεί συμφωνία.

Η δημοσκόπηση εμφανίζει όμως ένα ακόμα στοιχείο. Οτι το 43% τάσσεται υπέρ της διεξαγωγής δεύτερου δημοψηφίσματος, έναντι του 37% που εμφανίζεται αντίθετο. Αν αυτό το συνδυάσουμε με την τεράστια διαδήλωση που έγινε στο Λονδίνο στις 20 Οκτώβρη υπέρ της επανάληψης του δημοψηφίσματος (μία διαδήλωση στην οποία συμμετείχαν γύρω στις 700 χιλιάδες άτομα και θεωρείται η μεγαλύτερη από την εποχή του πολέμου στο Ιράκ), θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι η πιθανότητα ενός νέου δημοψηφίσματος μάλλον αυξάνεται και θα αυξηθεί ακόμα περισσότερο όσο η Μέι καθυστερεί να συνάψει συμφωνία με την ΕΕ.

Ιταλία: Αυξάνονται οι πολεμικές δαπάνες, παρά τη γενική λιτότητα

Μπορεί η Ιταλία να αντιμετωπίζει δημοσιονομικά προβλήματα με τα κρατικά έξοδα να υπερτερούν έναντι των εσόδων, όμως οι πολεμικές δαπάνες είναι πολεμικές δαπάνες. Δηλαδή, δύσκολα περικόπτονται. Γι' αυτό και οι προμήθειες όπλων το 2018, σύμφωνα με τα στοιχεία του υπουργείου Αμυνας (Πολέμου, αν θέλουμε να ακριβολογούμε), αυξήθηκαν κατά 83% σε σχέση με τα επίπεδα του 2008. Το 2019 θα γίνουν κάποιες μειώσεις, με πάγωμα κάποιων πολεμικών προγραμμάτων, αλλά αυτές θα είναι της τάξης των 450 εκατομμυρίων ευρώ. Πολλά λεφτά, θα μας πείτε, όταν όμως τα συγκρίνετε με το σύνολο των δαπανών για προμήθειες (που ήταν λίγο πάνω από 5 δισ. ευρώ) ή με το σύνολο του πολεμικού προϋπολογισμού (περιλαμβάνει εκτός από τις προμήθειες και τους μισθούς των караβανάδων και τα έξοδα λειτουργίας και συντήρησης του στρατού, που ήταν 13.8 δισ. ευρώ το 2018, δηλαδή 0.6 δισ. παραπάνω από το 2017), το σχεδόν μισό δισ. των περικοπών που θα γίνουν του χρόνου δεν είναι και τίποτα αξιόλογο. Απλά, ο πολεμικός προϋπολογισμός θα πέσει στα επίπεδα του 2017. Όλα κι όλα. Με την «άμυνα» δεν παίζουμε! Με την υγεία των ανθρώπων, την παιδεία και άλλες «μη παραγωγικές» (για το κεφάλαιο) δαπάνες μπορούμε!

Ανελέητος αγώνας για την εξουσία

Ηταν πράγματι εντυπωσιακό το δημοσίευμα της Wall Street Journal για τις εξελίξεις στη γερμανική πολιτική σκηνή και ιδιαίτερα στο εσωτερικό της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU). Ο Σόιμπλε, λέει, επί εβδομάδες συνωμοτούσε με κορυφαία στελέχη του κόμματος, ετοιμάζοντας το «φάγωμα» της Μέρκελ αμέσως μετά τη (θεωρούμενη ως σίγουρη) εκλογική ήττα της CDU στην Ερση, ώστε να βάλουν στη θέση της τον Φρίντριχ Μερτς. Η Μέρκελ, όμως, πληροφορήθηκε τα σχέδιά τους και τους πρόλαβε. Την επομένη κιόλας των εκλογών στην Ερση, ανακοίνωσε μόνη της ότι δε θα διεκδικήσει την προεδρία του κόμματος και πως μετά το τέλος της τρέχουσας θητείας της δε θα ξαναδιεκδικήσει την καγκελαρία ή άλλο δημόσιο αξίωμα

(ούτε μια βουλευτική έδρα), οπότε γλίτωσε από την επιβολή μιας ταπεινωτικής παραίτησης, διατήρησε την καγκελαρία και μπορεί να επηρεάσει με το κύρος της και το μηχανισμό που διαθέτει την εκλογή νέου προέδρου της CDU.

Εκπρόσωπος του Σόιμπλε διέψευσε το δημοσίευμα, όμως παρόμοια δημοσιεύματα είχε και η Bild, δίνοντας μάλιστα και ονόματα «συνωμοτών» (ο αντιπρόεδρος της CDU Στρομπλ, ο επίτροπος Ετινγκερ κ.ά.). Είτε είναι αλήθεια είτε ψέματα η είδηση, γεγονός είναι ότι προς τα έξω τη βγάζει η Μέρκελ, η οποία θέλει να «κάψει» τους εσωκομματικούς της αντιπάλους. Δεν ξέρουμε, όμως, αν αυτό είναι αρκετό για να εκλέξει ως διάδοχό της την Κραμπ-Καρενμπάουερ.

στο ψαχνό

Σκηνικό απάτης

Μια απλή σύγκριση αρκεί για να μας δώσει το στίγμα της περιόδου που διανύουμε, σε ό,τι αφορά τις πολιτικές δυνάμεις που διαχειρίζονται το σύστημα για λογαριασμό του κεφαλαίου.

Ο ίδιος ο Τσίπρας εμφανίστηκε στο πλευρό του Ιερώνυμου για να ανακοινώσει ότι χαρίζει στο ιερατείο περιουσία του Δημοσίου (που οι δεσποτάδες διεκδικούσαν ως δική τους, επικαλούμενοι χρυσόβουλα και φερμάνια, λες και το ελληνικό κράτος αποτελεί συνέχεια της βυζαντινής και της οθωμανικής αυτοκρατορίας), την ίδια στιγμή που οι υπουργοί του καταθέτουν σωρηδόν εφέσεις εναντίον δικαστικών αποφάσεων για αναδρομικά συνταξιούχων και προαναγγέλλουν με ωμότητα ότι αναδρομικά δεν πρόκειται να δοθούν.

Λεφτά για το σύστημα του ιερατείου υπάρχουν (όπως υπάρχουν και για παραγγελίες οπλικών συστημάτων), δεν υπάρχουν όμως για μια -μικρή έστω- ανακούφιση των συνταξιούχων, που από το 2010 υπέστησαν απανωτές επιδρομές στη σύνταξή τους.

Ετσι, οι συνταξιούχοι οδηγούνται ως πρόβατα επί σφαγής στον πάγκο μεγαλοδικηγόρων που τους υπόσχονται δικαίωση μέσω δικαστικών προσφυγών, ενώ η κυβέρνηση εναγκαλίζεται με την πλειοψηφία του ιερατείου, η οποία προσφέρεται -έναντι αδράς αμοιβής, φυσικά- να τη στηρίξει στον προεκλογικό της αγώνα.

Το προεκλογικό σκηνικό της απάτης στήνεται και πάλι. Ο,τι λέγεται και ό,τι γίνεται αποτελεί στοιχείο αυτού του σκηνικού. Δεν είναι βέβαια ίδιο μ' αυτό του 2014, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έταζε πως αν του δοθεί η κοινοβουλευτική πλειοψηφία, θα καταργήσει τα Μνημόνια και όλους τους εφαρμοστικούς τους νόμους με ένα νόμο σε ένα άρθρο. Είναι, όμως, ίδιο επί της ουσίας: σκηνικό απάτης και εξαπάτησης.

Δεν είναι ίδιο και το κοινό για το οποίο προορίζεται η παράσταση των «μάγων». Μέχρι το 2015, το κοινό πίστευε ότι οι «μάγοι» θα του λύσουν όλα τα προβλήματα. Αυτά που δεν μπόρεσε να λύσει το ίδιο με τις ατελείς και ατελέσφορες κινητοποιήσεις του, είτε επρόκειτο για τις 24ωρες απεργίες της ΓΣΕΕ είτε για τις πλατείες της οργής.

Με διαψευσμένες εκείνες τις -εξαρχής φρούδες- ελπίδες, το κοινό έχει γονατίσει, έχει απογοητευθεί, έχει καταληφθεί από το σύνδρομο της ήττας. Πάνω σ' αυτό το σύνδρομο της ήττας πατούν τώρα οι νικητές κι αλλάζουν τα «μαγικά» τους. Οχι μεγάλες υποσχέσεις πλέον. Τα Μνημόνια ήταν σκληρά, αλλά παρ' όλα τα λάθη τους ήταν απαραίτητα. Η επιστροφή στο παρελθόν της... ευμάρειας απαγορεύεται.

Πρέπει να ασκηθεί μια «λελογισμένη» οικονομική και κοινωνική πολιτική. Διότι ο μέγας στόχος, η νέα «μεγάλη ιδέα του έθνους» είναι η ανάπτυξη. Την οποία μόνο οι ξένοι επενδυτές μπορούν να φέρουν. Η Ελλάδα πρέπει να γίνει χώρα «φιλική στις επενδύσεις». Και να ξανακερδίσει την «εμπιστοσύνη των αγορών», για να τη δανείζουν με «λογικά» επιτόκια, ώστε με τα νέα δάνεια να μπορεί να ξεπληρώνει τις δόσεις και τους τόκους των παλιών.

Οποιος δεν έχει χάσει τη δυνατότητα στοιχειώδους οικονομικής σκέψης γνωρίζει πολύ καλά ότι για να είναι μια οικονομία «φιλική στις επενδύσεις», πρέπει να είναι εχθρική στους εργαζόμενους. Δε γίνεται αλλιώς. Μισθοί, ασφάλιση, εργασιακές σχέσεις είναι συγκοινωνούντα δοχεία με τα καπιταλιστικά κέρδη.

Ολα τριγύρω αλλάζουν κι όλα τα ίδια μένουν, τραγουδούσε ο Παπάζογλου σε στίχους του Ρασούλη. Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να διαψεύσει το στίχο, αλλάζοντας τη δική της συμπεριφορά. Οχι προσδοκίες από τις κάλπες, αλλά αγώνες στους δρόμους.

Τι να μας πουν τώρα ο Ρουβάς και η Παπαρίζου;

KONTRES

Εκεί που ήσουν ήρθα...

Θυμόσαστε τι έλεγε η ΝΔ το 2014, όταν ο Τσίπρας εξήγγειλε το περιβόητο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»; Εκανε κοστολόγηση, έβγαλε μια σούμα πάνω από 20 δισ. ευρώ και καλούσε τον Τσίπρα να πει «πού θα βρει τα λεφτά;». Τα ίδια ακριβώς κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ τώρα. Πήρε ο Χουλιαράκης τις εξαγγελίες Μητσοτάκη (οι οποίες είναι ψίχουλα μπροστά στο «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης»), τις κοστολόγησε και προσπαθεί να στριμώσει τη ΝΔ με τα ίδια επιχειρήματα που αυτή επιστράτευε κατά του ΣΥΡΙΖΑ το 2014: «Η ΝΔ περιγράφει μια δέσμη μέτρων που ξεπερνούν τα 6 δισ. ευρώ. Το κρίσιμο ερώτημα είναι **πού θα βρει τους πόρους για το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης**. Ή θα μειώσει δραστικά τα μισθολόγια και τις συντάξεις ή θα ρίξει σε νέα περιπέτεια τη χώρα. Μείωση των στόχων των πρωτογενών πλεονασμάτων σημαίνει επαναδιαπραγμάτευση του χρέους και κουρέματος. Αυτοί είναι οι δύο δρόμοι που ανοίγονται με τις προτάσεις της ΝΔ στη ΔΕΘ». Στη συνέχεια, έδωσε ρεσιτάλ... υπευθυνότητας: «**Δεν μπορεί κανείς να κάνει όλα όσα θέλει**. Δεν γίνεται στη ζωή πάντα. Υπάρχουν διλήμματα. Στο προϋπολογισμό εμείς προτείνουμε στοχευμένες δαπάνες στην κατεύθυνση της ανάπτυξης **χωρίς να αμφισβητούμε την τήρηση των στόχων**».

Πώς το λέει η λαϊκή παροιμία; Εκεί που είσαι ήμουνα κι εδώ που είμαι θα 'ρθεις.

Περσινά ξινά σταφύλια

Και ξαφνικά, η κυριακάτικη εφημερίδα του Λιβάνη υιού («Νέα Σελίδα»), σταθερά ταγμένη στο πλευρό της πασοκικής τάσης του ΣΥΡΙΖΑ (και του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ) δημοσίευσε επιστολή που είχε στείλει το 2003 ο Αρσένης στον Σημίτη, στην οποία τον κατήγγειλε για πολλά και διάφορα: «Επί των ημερών σου άνθισαν η διαπλοκή και η διαφθορά». - «Οι μεθοδεύσεις σου στο Χρηματιστήριο οδήγησαν στην πιο βίαιη αναδιανομή πλούτου που γνώρισε ο τόπος». - «Εφτιαξες κλειστό κύκλωμα

με άτομα που τους ενδιέφεραν μόνο τα προνόμια και τα εισοδήματα». - «Άνοιξες την πόρτα για την κρίση, που θα την πληρώσουν οι μη προνομιούχοι». - «Διέσυρες το ΠΑΣΟΚ και το μετέτρεψες σε κεντροδεξιό κόμμα». κτλ.

Ο επιστολογράφος δεν έδωσε στη δημοσιότητα την επιστολή όσο βρισκόταν εν ζωή. Όλοι σκέπτονται ότι την έδωσε η χήρα του, με τις γνωστές σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ. Και τι έχει να προσφέρει η επιστολή; Να χαλάσει την υστεροφημία του Σημίτη, που ζει ακόμα, όμως πολιτικά δεν παίζει κανένα ρόλο; Αυτό είναι πολιτικά αδιάφορο. Μάλλον να πλήξει -μέσω Σημίτη- το ΚΙΝΑΛ είναι ο στόχος. Εκτός αν δεν υπάρχει ούτε καν αυτός ο στόχος, αλλά τα πράγματα είναι πιο απλά και πιο... ανθρώπινα: ο Σημίτης «τσαλάκωσε» και τον Αρσένη και τη σύζυγό του, βάζοντάς τους ουσιαστικά στο περιθώριο, οπότε η χήρα προσπαθεί να πάρει μια προσωπική ρεβάνς.

Αθώωση με νόημα ή χωρίς;

Το Τριμελές Εφετείο Πλημμελημάτων Θεσσαλονίκης αθώωσε τον άλλοτε πανίσχυρο αρχιμάντζερ του εν Ελλάδι παραρτήματος της Novartis Κ. Φρουζή και ένα ζευγάρι γιατρών που κατηγορούνταν για δωροδοκία και δωροληψία. Πολλοί έσπευσαν να διοχετεύσουν (ανώνυμα φυσικά) στον αντιπολιτευόμενο Τύπο την εκτίμηση ότι πρόκειται για απόφαση-πιλότο, η οποία προαναγγέλλει το ξεφούσκωμα και της μεγάλης υπόθεσης που διερευνούν οι εισαγγελείς Διαφθοράς.

Δε γνωρίζουμε το αντικείμενο της συγκεκριμένης δίκης, ούτε έχουμε δει (όπως κανένας άλλωστε, αφού δεν έχει καθαρογραφεί) το σκεπτικό της απόφασης, όμως είμαστε σίγουροι ότι κάτι τύποι βιάστηκαν να κάνουν την επιθυμία τους πραγματικότητα. Δεν είναι σπάνιες οι φορές που δύο δικαστήρια εκδίδουν διαμετρικά αντίθετες απο-

Την ανάγκη φιλολογίας

Σε πρόσφατη συνέντευξή του, ο Τζανακόπουλος ρωτήθηκε για τη δήλωση που έκανε ο Καμμένος μετά την ψηφοφορία που κέρδισε ο Ζάεφ στη μακεδονική Βουλή. «Είναι σαν να μην άκουσε και τόσο καλά αυτό που ο πρωθυπουργός είπε», παρατήρησε η δημοσιογράφος. «Δεν συμφωνώ», απάντησε με το γνωστό... αγέρωχο ύφος του ο Τζανακόπουλος. Και... εξήγησε: «Ο πρωθυπουργός είπε ότι η κυβέρνηση στην διεθνή σφαίρα, θα πρέπει να παρουσιάζεται με ένα ενιαίο πολιτικό πρόσωπο, με μία ενιαία πολιτική γραμμή. Και δεν πρόκειται ο πρωθυπουργός να ανεχθεί την διγλωσσία σε ζητήματα της κυβερνητικής πολιτικής διεθνώς, αλλά **και εσωτερικά**. Αλλά, από εκεί και πέρα, δεν θα εξαναγκάσει κανένα να αλλάξει στην ουσία την άποψή του. Ο κύριος Καμμένος έκανε ένα **πολιτικό σχόλιο, στο πλαίσιο των απόψεων** που, ούτως ή άλλως, έχει καταθέσει εδώ και περίπου δέκα - δώδεκα μήνες. Ωστόσο, δεν θεωρώ ότι αυτό ειδικά το σχόλιο -ασχέτως με το αν συμφωνώ ή διαφωνώ, είναι προφανής η τοποθέτησή μου- δεν θεωρώ ότι κατά κανέναν τρόπο σχετίζεται με τη δήλωση του πρωθυπουργού».

Ο Καμμένος, βέβαια, δεν έκανε κανένα σχόλιο για το «Μακεδονικό» γενικά. Ο Καμμένος έγραψε στο Twitter ότι ντρέπεται επειδή στη Μακεδονία υπήρξε εξαγορά βουλευτών. Αναμείχθηκε ευθέως σε μια εσωτερική κοινοβουλευτική διαδικασία τρίτης χώρας. Γι' αυτό, άλλωστε, του απάντησε εκπρόσωπος της κυβέρνησης Ζάεφ, παρατηρώντας -με κομψό τρόπο- ότι ο Καμμένος λέει αναλήθειες. Εντάξει, να κάνει την ανάγκη φιλολογία ο Τζανακόπουλος και να υπερασπιστεί τον κυβερνητικό εταίρο. Οχι όμως και να μας πετάει στη μούρη -και μάλιστα τόσο προκλητικά- ότι μας θεωρεί όλους ηλίθιους.

φάσεις σε παρόμοιες περιπτώσεις. Από την άλλη, είναι κυβερνητικός στόχος να πάει «ψηλά» η κεντρική δικογραφία της Novartis. Κι επειδή δύσκολα θα «ακουμπήσουν» πολιτικά στελέχη, είναι πολύ πιθανό -τουλάχιστον σε πρώτο βαθμό- να την πληρώσουν κάποιοι «μακρυχέρηδες» γιατροί και υπηρεσιακοί παράγοντες του υπουργείου Υγείας.

Ετοιμάζουν νέο φαγοπότη

Ο Τσίπρας ανακοίνωσε ότι Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία και Ρουμανία μελετούν τη δυνατότητα να υποβάλουν αίτηση για από κοινού διοργάνωση κάποιου από τα επόμενα Μουντιάλ. Αυτή τη στιγμή δεν έχουν σημασία οι πιθανότητες να επιτευχθεί ένας τέτοιος στόχος. Σημασία έχει η πρόθεση. Η πρόθεση να μπει μπροστά ένας ακόμα μεγαλοιδεατικός στόχος για να στρώσει το τραπέζι σε ντόπια και ξένα τρωκτικά. Οι πληγές του 2004 είναι ακόμα ανοιχτές. Ο ελληνικός λαός ακόμα πληρώνει το μεγάλο φαγοπότη των μεγαλολαμόγιων της ΔΟΕ και μιας χούφτας καπιταλιστών και εργολάβων. Σύμφωνα με όσα ανακοινώθηκαν, 14 δισ. κόστισε το Μουντιάλ της Ρωσίας. Ψίχουλα για τον ρωσικό ιμπεριαλισμό και τον Πούτιν που αγόρασε μια ευκαιρία για να προβληθεί διεθνώς. Ακόμα και 5 δισ. να είναι το μερίδιο της Ελλάδας από το συνεταιρικό Μουντιάλ (για το 2030 γίνεται λόγος), είναι ένα τεράστιο ποσό για το χρεοκοπημένο ελληνικό κράτος. Που θα το πληρώσει ο ελληνικός λαός, φυσικά.

Ευρωπαϊκές γελοιότητες

«Η Αθήνα ξεχωρίζει ως παράδειγμα πόλης που, αν και αντιμετωπίζει πολλές προκλήσεις, μπορεί να επιτύχει σπουδαία αποτελέσματα. Μέσω της καινοτομίας, η Αθήνα έχει βρει ένα νέο σκοπό για τη δραστητική αντιμετώπιση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Αποτελεί απόδειξη ότι αυτό που έχει σημασία δεν είναι οι ιδιες οι δυσκολίες, αλλά το πώς υψώνεις το ανάστημά σου μπροστά σ' αυτές!» Αυτή τη δήλωση έκανε ο Κάρλος Μοέντας, Επίτροπος Ερευνας, Επιστήμης και Καινοτομίας, ανακοινώνοντας ότι η Κομισιόν απονέμει στην Αθήνα τον τίτλο της Ευρωπαϊκής Πρωτεύουσας Καινοτομίας για το 2018, ο οποίος συνοδεύεται από βραβείο 1 εκατ. ευρώ. Χρειάζεται μήπως σχόλιο; Απλά να πούμε ότι η γελοιότητα δεν είναι φαινόμενο μόνο του ελληνικού αστισμού.

Γιατί κρύβεται πίσω από το σύζυγο;

Δε θα σχολιάσουμε το περιεχόμενο της αναφοράς που κατέθεσε στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου η Λίνα Νικολοπούλου, σύζυγος του Γιάννη Στουρνάρα, διαμαρτυρούμενη για τη διαρροή εγγράφων από τη δικογραφία της Novartis σε κυριακάτικη εφημερίδα. Θα θυμίσουμε μόνο ότι δεν υπάρχει δικογραφία από σοβαρή υπόθεση που να μην έχει γίνει φύλλο και φτερό και να μην έχει διαρρεύσει στον Τύπο. Οι πηγές των διαρροών είναι όσοι και οι εμπλεκόμενοι σε μια υπόθεση: δικαστικοί, δικηγόροι, ελεγχόμενοι ή κατηγορούμενοι, μνηνυτές. Και πάντοτε οι διαρροές υπηρετούν σκοπιμότητες κάποιου από τα ελεγχόμενα μέρη. Δεν μπορεί να μην το ξέρει αυτό η επιχειρηματίας κα Νικολοπούλου.

Η Λ. Νικολοπούλου δηλώνει ότι δεν την απασχολεί «ο έλεγχος από καμία Αρχή, συμπεριλαμβανομένης και της Εισαγγελίας». Αλλά την εξοργίζει το ότι «για περισσότερα από δύο χρόνια με ελέγχουν επιμόνως, έχοντας προβεί μέχρι και σε κατάσχεση φορολογικών εγγράφων, και ενώ δεν μου ασκείται καμία δίωξη, συνεχώς διαρρέονται δήθεν νέες αποκαλύψεις για να συνηρηθεί μέσω εμού αρνητική δημοσιότητα για τον σύζυγό μου, Γιάννη Στουρνάρα». Αν όμως υπάρχει μια δικογραφία που δεν περιλαμβάνει τίποτα σε βάρος της, η Λ. Νικολοπούλου δε θα έπρεπε να ανησυχεί. Και κυρίως δε θα έπρεπε να κρύβεται πίσω από τον άλλοτε πανίσχυρο και σήμερα ισχυρό σύζυγό της. Γιατί η συγκεκριμένη τακτική διαβάζεται κι αλλιώς: η επιχειρηματίας Νικολοπούλου ζητά να τεθεί υπό πλήρη ασυλία, επειδή κάθε έλεγχος νομιμότητας των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων της θα θεωρείται ως... λάσπη κατά του συζύγου της.

Μεγάλη μπουκιά φάε...

«Δεν πρόκειται ποτέ να συμπράξω σε μία κυβέρνηση με τον ΣΥΡΙΖΑ, διότι σηματοδοτεί τον ακριβώς αντίθετο κόσμο από εκείνον στον οποίο πιστεύω εγώ» δήλωσε ο Κούλης στο «Πρώτο Θέμα». Θα του απαντούσαμε με τη γνωστή παροιμία που ταιριάζει γάντι στην περίπτωση: «μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μη λες». Τα ίδια έλεγε και ο πατέρας του, αλλά συνεργάστηκε κυβερνητικά με τον Ανδρέα Παπανδρέου το 1989, την ώρα που τον είχε ήδη παραπέμψει στο Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 86 του Συντάγματος (στα πρακτικά των υπό τον τότε πρόεδρο της Δημοκρατίας είναι αποτυπωμένα τα «Ανδρέα μου» και «Κώστα μου»). Τα ίδια έλεγε και ο Σαμαράς για το ΠΑΣΟΚ, αλλά συγκυβέρνησε μαζί του και με πρωθυπουργό τον Παπαδήμο και με πρωθυπουργό τον ίδιο τον Σαμαρά. Κι ο Κούλης διετέλεσε υπουργός σ' εκείνη την κυβέρνηση. Κι ύστερα, όλοι μαζί, ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι, ψήφισαν το τρίτο Μνημόνιο και τους πρώτους εφαρμοστικούς του νόμους. Καλή για τον «αδαή όχλο» η ατάκα «δεν πρόκειται ποτέ να συμπράξω», αλλά η Ιστορία (και όχι μόνο στην Ελλάδα) άλλα δείχνει.

Μαύρη μαυρίλα πλάκωσε...

«**Κ**ύριε πρόεδρε, θα ήθελα να σας πω ένα βαθύτατο ευχαριστώ, η συνοδεία μου και εγώ». Ετσι άρχισε ο Ιερώνυμος την αντιφώνησή του προς τον Τσίπρα, το βράδυ της περασμένης Τρίτης. Άλλες τέσσερις φορές στη σύντομη δήλωσή του επανέλαβε τις ευχαριστίες προς τον Τσίπρα για θέματα που περιλαμβάνει η μεταξύ τους συμφωνία. Κι αφού κατακεραύνωσε τους Βορίδηδες για τις «μικρότητές» τους κατά της κυβέρνησης, δηλώνοντας με νόημα ότι «από πολέμους τέτοιας μορφής έχουμε γνωρίσει όλοι μας, τους γνωρίζουμε, αλλά ξέρουμε να προχωρούμε», κατέληξε: «Αν προχωρήσει η οικονομική δυνατότητα, ώστε η Εκκλησία να γίνει ελεύθερη και να αποκτήσει την αυτοτέλειά της, θα τεθεί στην ιστορία ότι είστε ο πρώτος που έβαλε την υπογραφή».

Η σεμνή τελετή είχε λάβει τέλος. Και τι τελετή: στο γνωστό χώρο, μπροστά από το τζάκι του Μαξίμου, εκεί που κάνουν δηλώσεις ο πρωθυπουργός με ξένους ηγέτες. Ο Ιερώνυμος, εκεί που έχουν σταθεί ο Ομπάμα, ο Μακρόν, ο Ερντογάν και άλλοι αρχηγοί κρατών ή κυβερνήσεων. Γιατί όχι; Ο Τσίπρας έκανε ένα προεκλογικό colro grosso που έκανε τους δεξιούς να ζαλιστούν. Ο «άθεος» τράβηξε το χαλί κάτω από τα πόδια των «πιστών». Την ώρα που ακόμα και σοβαροί αρθρογράφοι της Δεξιάς (βλ. Κοττάκης) έγραφαν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έχει σχέδιο να βγάλει από την ψυχή του έθνους τη θρησκεία και την οικογένεια, εμφανίστηκε ο ίδιος ο Ιερώνυμος, στο πλάι του Τσίπρα, να χαρακτηρίζει «μικρότητες» τα γραπτά τους και να ευχαριστεί τον Τσίπρα επειδή έγινε ο πρώτος πρωθυπουργός που έλυσε μια διένεξη Κράτους και Εκκλησίας, που κρατάει σχεδόν έναν αιώνα!

Η πρώτη αντίδραση της ΝΔ ήταν πανικόβλητη. Εξέφρασε «την ικανοποίησή της για την καθυστερημένη ισοθέτηση της πάγιας θέσης της από τον ΣΥΡΙΖΑ σε ό,τι αφορά τις σχέσεις Πολιτείας-Εκκλησίας» και θύμισε ότι τέτοιες πρωτοβουλίες «είχε λάβει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ήδη από το 2013, με τη σύσταση κοινής εταιρείας Κράτους-Εκκλησίας για την αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας, την υλοποίηση των οποίων είχε ματαιώσει για ιδεοληπτικούς λόγους ο ΣΥΡΙΖΑ»! Μωραίνε Κύριοι ον βούλεται απολέσαι, θα τους απαντούσε ο Ιερώνυμος. Πήραν, λέει, πρωτοβουλίες, αλλά τις άφησαν στη μέση, γιατί δεν ήθελε ο ΣΥΡΙΖΑ (ενώ είχαν πλειοψηφία στη Βουλή). Ερχεται τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ και τις υλοποιεί κι αυτοί νομίζουν ότι μπορούν να βγάλουν πολιτική υπεραξία θυμίζοντας το παρελθόν (που κανένας δε θυμάται), την ώρα που ο Ιερώνυμος ψάλλει το απολυτίκιο του αγίου Αλεξίου! Με τέτοια πολιτική, ακόμα και η Μαρέβα θα το σκεφτεί αν θα ψηφίσει τον Κούλη.

Μετά το πρώτο σοκ, θυμήθηκαν την επομένη να βάλουν την αναπληρώτρια εκπρόσωπο Τύπου (Ζαχαράκη) να βγάλει καταγγελία: «Η κυβέρνηση παριστάνει πως δεν κατάλαβε ότι τους κληρικούς θα συνεχίσει να τους πληρώνει το κράτος. Και κοροϊδεύει τους πολίτες, τάζοντας 10.000 διορισμούς, την ίδια ώρα που τους έχει γονατίσει στους φόρους». Κι εκεί που θα περίμενε κανείς να πουν ότι δεν πρόκειται να γίνουν 10.000 διορισμοί, γιατί δε θα τους επιτρέψει η τρόικα, η Ζαχαράκη κατέληξε: «Είναι προφανές ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπροστά στην επερχόμενη ήττα του δεν θα διστάσει να τινάξει τη χώρα στον αέρα!» Δηλαδή, θεωρούν δεδομένο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κάνει 10.000 διορισμούς, όπως είπε ο Τζανακόπουλος, και καταγγέλλουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα τινάξει την οικονομία στον αέρα! Αλήθεια, ποιοι περιμένουν να τους ψηφίσουν; Θέ-

λουν και αυτοδυναμία (τρομάρα τους).

Ας επανέλθουμε, όμως, στο νταραβέρι Τσίπρα-Ιερώνυμου, που φυσικά δεν έγινε σε μια συνάντηση, αλλά διεξαγόταν πολύ καιρό τώρα στο παρασκήνιο, όπου πρέπει να έγιναν και αρκετές συναντήσεις των δύο (πέρα από τη δουλειά που έκαναν εκπρόσωποί τους).

Μια μέρα προτού συγκληθεί η Διαρκής Ιερά Σύνοδος (για να συζητήσει, υποτίθεται, επί διήμερο τις προτάσεις της κυβέρνησης για την αναθεώρηση του Συντάγματος), ο Ιερώνυμος εμφανίστηκε στους δημοσιογράφους για να εξηγήσει, με το γνωστό μειλίχιο ύφος, πίσω από το οποίο κρύβεται η σκληρότητα που χαρακτηρίζει το ιερατείο και τις μπιζνες του, ότι η Εκκλησία δεν έχει αντίρρηση να υπάρξουν αλλαγές. Υπερθεμάτισε, μάλιστα: «Είναι μια ευκαιρία τώρα να εξετάσουμε πολλά πράγματα από την αρχή και να αλλάξουμε και μερικές ιδέες. Και εμείς την πολλή αυστηρότητα και η Πολιτεία την πολλή προχειρότητα». «Το θέμα είναι να καταλήξουμε τι εννοούμε θρησκευτικά ουδέτερος», τόνισε ο Ιερώνυμος. Και συνέχισε: «Ο πρωθυπουργός δεν ξέρω τι εννοεί, θα μας πει τι εννοεί». Ο ΣΥΡΙΖΑ, όμως, είχε ήδη καταθέσει την πρότασή του για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Σ' αυτό το πολυσέλιδο κείμενο υποτίθεται ότι είναι όλα καθαρά. Και τίθενται στην κρίση της Βουλής, που κατά το Σύνταγμα είναι η μόνη αρμόδια να αποφασίσει. Του Ιερώνυμου και του ιερατείου δεν τους πέφτει λόγος.

Η εμφάνιση του Ιερώνυμου στους δημοσιογράφους με τη φράση «ο πρωθυπουργός δεν ξέρω τι εννοεί, θα μας πει τι εννοεί», είχε μόνο ένα σκοπό. Να επισημοποιήσει την εν εξελίξει διαπραγμάτευση με τον Τσίπρα. Ο Ιερώνυμος ήθελε επίσημη συνάντηση, για να πιστοποιηθεί ότι η Εκκλησία έχει λόγο στη διαδικασία της αναθεώρησης του Συντάγματος και διαπραγματεύεται απευθείας με τον πρωθυπουργό και αρχηγό της πλειοψηφίας, προτού αυτός και το κόμμα του εμφανιστούν ενώπιον της Βουλής. Αλλά και ο Τσίπρας ήθελε αυτή τη συνάντηση, όπως αποδείχτηκε. Για να εκμεταλλευτεί το σόου με τον Ιερώνυμο μπροστά στις κάμερες και τα μικρόφωνα.

Από πλευράς ιερατείου η διαπραγμάτευση δεν είχε να κάνει με δογματικά ζητήματα και άλλα τέτοια... πνευματικά πράγματα, αλλά με απτά υλικά ανταλλάγματα, όπως φρόντισε να καταστήσει σαφές στην πρόδρομη εμφάνισή του στους δημοσιογράφους ο Ιερώνυμος. «Θρησκευτικά ουδέτερο είναι το κράτος της Γερμανίας. Θα ήθελα να ζήσω στη Γερμανία, και να είμαι θρησκευτικά ουδέτερος. Είναι θρησκευτικά ουδέτερο κράτος, συνεργάζονται, βοηθάει την Εκκλησία άριστα» είπε ο επικεφαλής των μπιζνεσμαν με τα ράσα. Και συμπλήρωσε «Θρησκευτικά ουδέτερο κράτος είναι και η Γαλλία, αλλά είναι εχθρικές οι

σχέσεις... δεν θα μ' άρεσε».

Η πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, έτσι όπως κατατέθηκε στη Βουλή, προβλέπει «την αναδιατύπωση και τον εκσυγχρονισμό του άρθρου 3, προκειμένου να κατοχυρωθεί ρητά η θρησκευτική ουδετερότητα του κράτους, με διατήρηση πάντως, για ιστορικούς και πραγματολογικούς λόγους, της αναγνώρισης της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως επικρατούσας θρησκείας». Πώς θα γίνει αυτό; «Προτάσσεται η διακήρυξη ότι η Ελληνική Πολιτεία είναι θρησκευτικά ουδέτερη και ακολουθεί η αναγνώριση της Ορθόδοξης Εκκλησίας ως επικρατούσας θρησκείας (...) απαλείφονται οι θεολογικού χαρακτήρα αναφορές, όπως και η αναφορά στα όργανα διοίκησης της Εκκλησίας, ως ασύμβατες με την καθιέρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας, και καταργείται η σημερινή παράγραφος 3 σχετικά με το κείμενο της Αγίας Γραφής». Επίσης, προτείνεται «να κατοχυρωθεί συνταγματικά ο πολιτικός όρκος, ως έκφραση της θρησκευτικής ουδετερότητας του κράτους» και «η ορκωμοσία όλων ανεξαιρέτως των κρατικών αξιωματούχων και των δημόσιων λειτουργών και υπαλλήλων να γίνεται υποχρεωτικά με πολιτικό όρκο, δηλαδή με διαβεβαίωση στην τιμή και τη συνειδήσή τους».

Στην πραγματικότητα, δεν αλλάζει τίποτα επί της ουσίας. Το ιερατείο, όμως, μολονότι αυτή η Βουλή απλώς θα ορίσει τα άρθρα που θα αναθεωρηθούν (το περιεχόμενό τους θα το καθορίσει η επόμενη Βουλή), ήθελε να έχει λόγο. Γι' αυτό και ο Ιερώνυμος δήλωσε ότι τάχα δεν ξέρει τι εννοεί και προεξόφλησε ότι θα τους πει τι εννοεί. Αμ' έπος αμ' έργον: την επομένη κιόλας, ο Τσίπρας έσπευσε να συναντηθεί με τον Ιερώνυμο. Οχι απλά για να δώσει εξηγήσεις και να αναλάβει δεσμεύσεις, αλλά για να προσυπογράψει μ' αυτόν συμφωνία 15 σημείων, την οποία είχαν καταφέρει να κρατήσουν κρυφή (πράγμα καθόλου εύκολο, όπως γνωρίζουμε).

Ο Ιερώνυμος είχε ήδη βάλει το πλαίσιο: «Το ιδανικό για εμάς είναι να είναι ο καθένας στο σπίτι του αλλά να δουλεύουμε μαζί για **να περνάμε καλά όλοι**. Πολιτεία και Εκκλησία δεν είναι αντίπαλα πράγματα πρέπει να μάθουμε να συνεργαστούμε». Κι όταν ο Τσίπρας διάβασε τη συμφωνία, ο Ιερώνυμος έσπευσε να διευκρινίσει ότι αυτό που ενδιαφέρει το ιερατείο είναι **το μαπιγόκο**. Το οποίο δεν του ήταν καθόλου δύσκολο να βαφτίσει... «πνευματικό εργαλείο», τηρώντας πιστά την παράδοση των καλογέρων που βαφτίζουν το κρέας ψάρι και το χλαπακιάζουν ηδονικά ακόμα και το μεγαλοβδόμαδο. «Να μπορεί **αυτό το αντικείμενο που κοιμάται κάπου** να το κάνουμε πνευματική δυνατότητα όχι για μας, αλλά για τον λαό μας, για τα προβλήματα της Πολιτείας μας, για τα προβλήματα του λαού μας», είπε ο δεσπότης, αναφερόμενος στην εκκλησιαστική περιουσία. «Αυτό **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 12**

Πέρσι, στα εκατό χρόνια από την πραγματοποίησή της, η Οκτωβριανή Σοσιαλιστική Επανάσταση είχε γίνει λίγο της μόδας. Σαν τα μπλουζάκια με την προσωπογραφία του Τσε. Αναρίθμητα ήταν τα συνέδρια, οι ημερίδες, οι πολιτιστικές εκδηλώσεις που έγιναν μέσα στο 2017 και ιδιαίτερα το δεύτερο εξάμηνό του. Αναρίθμητες και οι παπάρες που ακούστηκαν. Εκδηλώσεις δεν έκανε μόνο ο Περισσός ή οι τροτσιστικές ομάδες, αλλά ακόμα και ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Δήμος Αθηναίων!

Πιο ειλικρινείς ήταν και είναι οι λυσσασμένοι αναθεωρητές ιστορικοί, που βρήκαν την ευκαιρία να ξαναβρίξουν στην πιάτσα τη γνωστή θεωρία τους περί πραξικοπήματος, ποντάροντας στο ηλικιακά νεότερο κοινό και στην εν γένει αδιαφορία (αν όχι εχθρότητα) για την πολιτική-θεωρητική μόρφωση, που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Ακόμα κι ένας πρωτοετής των νομικών ή των πολιτικών επιστημών θα του απαντούσε ότι πραξικόπημα έχουμε όταν ένα τμήμα του κρατικού μηχανισμού χρησιμοποιεί τη στρατιωτική δύναμη που διαθέτει για να επιβάλει τη θέλησή του, παραβιάζοντας το ισχύον σύνταγμα. Ενώ όταν η κατάκτηση της εξουσίας γίνεται από δυνάμεις του ένοπλου λαού, που κινούνται έξω και ενάντια στον κρατικό μηχανισμό, έχουμε επανάσταση. Είπαμε, όμως, οι αναθεωρητές ιστορικοί δουλεύουν με «τρολιές» και όχι με επιστημονική ανάλυση.

Μπροςτά σ' αυτόν τον ορμηγαδό, της αστικής και μικροαστικής υποκρισίας από τη μια, της αναθεωρητικής «τρολιάς» από την άλλη, εκείνοι που έχουν τα διδάγματα του μεγάλου Οκτώβρη ως συστατικό στοιχείο του θεωρητικού, προγραμματικού και πολιτικού τους DNA, αισθάνονται κάπως άβολα. Οι και αμήχανα, όμως. Ο επετειακός ορμηγαδός οσοδήποτε θα παρέλθει, οπότε θα επανέλθουμε στην... κανονικότητα. Μία κανονικότητα που για εμάς περιλαμβάνει τα διδάγματα του Οκτώβρη, τη θεμελιώδη σοσιαλιστική οικοδόμηση που ακολουθήσε τη νίκη της επανάστασης (για πρώτη φορά στην Ιστορία), την εκρηκτική ανάπτυξη του κομμουνιστικού και εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, υπό την καθοδήγηση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, αλλά και την ανάλυση της διαδικασίας παλινόρθωσης του καπιταλισμού, που άρχισε στα μέσα της δεκαετίας του '50, μετά το θάνατο του Στάλιν. Και μια που γράφουμε την... κακιά λέξη, να πούμε ότι Λένιν και Στάλιν είναι αξεχώριστοι. Πριν, κατά και μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Αλλά αυτό είναι ένα άλλο κεφάλαιο, που ο χώρος δεν επιτρέπει την παρουσίασή του.

Αυτά γράφαμε πέρσι τέτοιες μέρες. Ένα χρόνο μετά δεν έχουμε λόγο ν' αλλάξουμε τίποτα. Το μόνο θετικό είναι ότι απαλλάχκαμε από τον ορμηγαδό των επετειακών εκδηλώσεων. Ανδοθημοσιούμε, λοιπόν, στις διπλάνες στήλες το αφιέρωμα που είχαμε ετοιμάσει για την περσινή επέτειο, στο οποίο προσπαθήσαμε να συνοψίσουμε τα βασικά διδάγματα του μεγάλου Οκτώβρη του 1917.

Ποιο είναι το βασικότερο δίδαγμα της Οκτωβριανής Επανάστασης, υπό το φως της Ιστορίας των Επανάστάσεων; Οτι το εξεγερμένο προλεταριάτο, ο εξεγερμένος λαός, χρειάζεται τη φυσική του ηγεσία για να φτάσει την επανάσταση μέχρι το τέλος.

Στη δράση του Κόμματος των Μπολσεβίκων, πριν και κατά τη διάρκεια της ρωσικής επανάστασης (από τον Φλεβάρη μέχρι τον Οκτώβρη του 1917), αλλά και μετά τη νίκη της επανάστασης, στις συνθήκες του ιμπεριαλιστικού πολέμου, του εμφύλιου πολέμου και της ξένης επέμβασης, μπορούμε να δούμε την επιτομή της διαλεκτικής σχέσης του εξεγερμένου προλεταριάτου με την επαναστατική του πρωτοπορία.

Επιχειρούμε, λοιπόν, μια συνοπτική καταγραφή της εξέλιξης της Ρωσικής Επανάστασης και του κρίσιμου-αποφασιστικού ρόλου που διαδραμάτισε το μπολσεβίκικο κόμμα την ίδια περίοδο. Προλογικά, θα σημειώσουμε ότι το μπολσεβίκικο κόμμα δεν είχε μόνο τον θεωρητικό και προγραμματικό εξοπλισμό για να εκτιμά σωστά τη συγκυρία και να προσανατολίζει την πολιτική του αναλόγως με τις δυνατότητες που αυτή η συγκυρία ξάνοιγε, αλλά είχε και εκείνο το στελεχειακό δυναμικό, από «πάνω» μέχρι «κάτω», που του επέτρεπε να βρίσκεται σε συνεχή επικοινωνία και αναπροσδιορήση με τις πλατιές μάζες των εργατών, κερδίζοντας την εμπιστοσύνή τους, αναγνωριζόμενο απ' αυτές ως η φυσική της ηγεσία.

Ήταν το Στρατιωτικό Επαναστατικό Κέντρο της ΚΕ του μπολσεβίκικου κόμματος (Στάλιν, Σερντάρφω, Τζερίζνικ, Μπουμνίνοφ και Ουρίτσκι) που έδωσε την εντολή να κινηθούν οι ένοπλοι επαναστάτες (εργάτες και στρατιώτες) και να καταλάβουν την εξουσία στο όνομα των σοβιέτ, τη νύχτα της 24ης προς την 25η Οκτώβρη του 1917 (με το παλιό ημερολόγιο). Η εντολή αυτή δεν ήταν μια επαναστατική λογοκοπία, αλλά η έναρξη της υλοποίησης ενός αναλυτικά επεξεργασμένου σχεδίου.

Οι μάζες των ένοπλων εργατών και των στρατιωτών κινήθηκαν αποφασιστικά με βάση αυτή την εντολή και κατέλαβαν την εξουσία, ακριβώς επειδή αναγνώριζαν στους μπολσεβίκους τη φυσική τους ηγεσία.

1οΙ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Η αδιάλλακτη πάλη με τον οπορτουνισμό

Το μπολσεβίκικο κόμμα ανδρώθηκε και ατσάλωθηκε στην αδιάλλακτη πάλη με τα οπορτουνιστικά ρεύματα που κυριαρχούσαν στο εργατικό και λαϊκό κίνημα της Ρωσίας. Χωρίς αυτόν τον συνεπή, διαχρονικό αγώνα οι μπολσεβίκοι δε θα είχαν εξασφαλίσει τη στήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας της εργατικής τάξης στην ανατροπή της αστικής κυριαρχίας, στην κρίσιμη καμπή της Ιστορίας τον Οκτώβρη του 1917.

Οι μπολσεβίκοι, από την πρώτη στιγμή της ανεξάρτητης πολιτικής τους παρουσίας, συγκρότησαν ένα προλεταριακό κόμμα με ενιαία θέληση και επαναστατικό πρόγραμμα. Σε αντίθεση με την ευρωπαϊκή σοσιαλ-δημοκρατία και ειδικά τη γερμανική, που είχε εξελιχθεί στην ηγετίδα δύναμη της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και της Δεύτερης Διεθνούς, οι μπολσεβίκοι δε δίστασαν να έρθουν πολύ γρήγορα σε προγραμματική και οργανωτική ρήξη με την οπορτουνιστική πτέρυγα της ρωσικής σοσιαλδημοκρατίας, τους μενσεβίκους, που απεμπολούσαν τις βασικές αρχές του μαρξισμού, ευθυγραμμιζόμενοι πίσω από την αστική τάξη της Ρωσίας.

Οι μενσεβίκοι στένευαν το πεδίο δράσης των σοσιαλδημοκρατών στους οικονομικούς αγώνες του προλεταριάτου, επιφυλάσσοντας για τη σοσιαλδημοκρατία μονάχα ένα ρόλο διακοσμητικής αντιπλοίτευσης στο πολιτικό σύστημα. Η τακτική τους ήταν εράυμλλη της οπορτουνιστικής πολιτικής του Μπερνστάιν στη Γερμανία, ο οποίος δήλωνε αφοριστικά: «το κίνημα είναι το παν, ο τελικός στόχος τίποτα». Για τους μπολσεβίκους, η επαναστατική πολιτική πάλη της σοσιαλδημοκρατίας συμπεριελάμβανε την καθημερινή συστηματική ζύμωση και δράση για την αποκάλυψη όλων των εκμεταλλευτικών σχέσεων ανάμεσα στον τσαρισμό, το θεμελιό του, την αριστοκρατία, την ανερχόμενη αστική τάξη και τα εκμεταλλευόμενα μισθωτά στρώματα της αγροτιάς και της εργατικής τάξης. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε η εργατική τάξη να αποκτήσει κομμουνιστική συνείδηση, να απειυθυνθεί με αξιώσεις στα υπόλοιπα εργαζόμενα κοινωνικά στρώματα και να τα παρακινήσει να συμμαχήσουν μαζί της για την επαναστατική ανατροπή των κοινωνικών σχέσεων παραγωγής.

Η θεωρητική και προγραμματική προετοιμασία της καθοριστικής σημασίας πολιτικής σύγκρουσης μπολσεβίκισμου-μενσεβίκισμου για το επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας προετοιμάστηκε αναλυτικά στο γνωστό έργο του Λένιν «Γι να κώσουμε»^[1] και αποτέλεσε το βασικό εργαλείο ξεκαθαρίσματος της επαναστατικής τακτικής για την πρώτη γενιά του κόμματος.

Περίοδος του τσαρισμού

Εξαρχής, οι μπολσεβίκοι με επικεφαλής τον Λένιν πάλεψαν για την πολιτική ανεξαρτησία και αυτοτέλεια της εργατικής τάξης στο επαναστατικό κίνημα που αγκάλιαζε τη μεγάλη μάζα του εργαζόμενου λαού, τους αγρότες, καθώς και για την εξασφάλιση της ηγεμονίας του προλεταριάτου σε αυτό.

Στην περίοδο του τσαρισμού, από το μακρινό 1905 έως τον Φλεβάρη του 1917, τόσο οι οπορτουνιστές μενσεβίκοι όσο και οι επαναστάτες μπολσεβίκοι χαρακτηρίζαν την επικείμενη επανάσταση για την ανατροπή του τσαρισμού και της κυριαρχίας της φεουδαρχίας και των επιβλαστων του μεσαιωνισμού στην ύπαιθρο ως αστική επανάσταση. Σε αντίθεση με τους μενσεβίκους, οι μπολσεβίκοι υποστήριζαν ότι η μόνη τάξη που μπορεί να ηγηθεί της αστικής επανάστασης και να την πραγματοποιήσει αποφασιστικά μέχρι τέλους, τσακίζοντας τα θεμέλια της φεουδαρχίας και του τσαρισμού, είναι η εργατική τάξη. Οτι το προλεταριάτο πρέπει να προετοιμάζει τους όρους της μαζικής εξέγερσης και δεν μπορεί, δεν πρέπει να περμιέει τις κινήσεις της αστικής τάξης.

Βασίζόμενοι στην πείρα της αστικοδημοκρατικής επανάστασης του 1848 στην Ευρώπη, που συνόμιζαν θεωρητικά οι Μαρξ-Ενγκελς, οι μπολσεβίκοι ισχυριζονταν ορθότατα ότι η αστική τάξη της Ρωσίας είναι συμφυλιωτική και συμβιβαστική με τη φεουδαρχία. Η αστική τάξη δεν μπορούσε να παίζει πια τον επαναστατικό ρόλο που διαδραμάτισε η αστική τάξη της Γαλλίας το 1789-1793, σαρώνοντας με επαναστατικό τρόπο τα φεουδαρχικά δεσμά στη γαλλική ύπαιθρο.

Αντίθετα, οι μενσεβίκοι υποστήριζαν ότι επικεφαλής της αστικής επανάστασης μπορεί να είναι μόνον η αστική τάξη. Ο Λένιν υποστήριζε ότι οι σύγχρονοι γιανκβίνιοι είναι το επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου και ότι οι μενσεβίκοι με τη στάση τους είναι άδαιο απόγονοι των γρονδίνωv^[2]. Οι μενσεβίκοι βάπτιζαν την πολιτική ουράς στην αστική τάξη, πολιτική της «άκρας επαναστατικής αντιπλοίτευσης», και με ευφυολογήματα προσπαθούσαν να την παρουσιάσουν ως επαναστατική. Στην πράξη, η οπορτουνιστική πολιτική των μενσεβίκων οδηγούσε την εργατική τάξη σε πολιτική ουράς του κόμματος των καντέτ, του κόμματος της φιλελεύθερης αστικής τάξης, που επεδίωκε ανώδυνες μεταρρυθμίσεις στην τσαρική Ρωσία, συγκεντρώνοντας βαθμιαία τη στήριξη των πολυάριθμων στρατών της εξελθιάμενης αγροτιάς της υπαίθρου, που μέσα στη γενικευμένη πολιτική καθυστέρηση ελκυόταν από τα ψίχουλα των ψεύτικων διακηρύξεων για βελτίωση της ζωής τους.

Την ίδια περίοδο, οι μπολσεβίκοι αναμετρήθηκαν προγραμματικά και θεωρητικά με τους εσέρους (ή σοσιαλεπαναστάτες), το μικροαστικό κόμ-

μα των αγροτών, που αρνούνταν πεισματικά -στο φως της ανάπτυξης του καπιταλισμού στη Ρωσία στις αρχές του εικοστού αιώνα, της δημιουργίας της μεγάλης βιομηχανίας στα μητροπολιτικά κέντρα της Μόσχας και της Πετρούπολης- τον πρωτοπόρο ρόλο της νεοσχηματιζόμενης εργατικής τάξης για κάθε επαναστατική αλλαγή.

Στην τακτική τους, οι μπολσεβίκοι έστρεφαν τα βέλη τους κατά κύριο λόγο στα μεγάλα κόμματα που προσπαθούσαν να συμβιβάσουν, να συμφιλιώσουν τη μεγάλη πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού με το υπάρχον καθεστώς. Την περίοδο που προηγήθηκε της επανάστασης του Φλεβάρη, οι καντέτ ήταν ο βασικός στόχος των μπολσεβίκων, παρότι η κυβέρνηση ήταν τσαρική. Οι μπολσεβίκοι κατακεραυνώναν κάθε προσπάθεια της φιλελεύθερης αστικής τάξης να εξαπατήσει τους αγρότες, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια τους με κάθε συμβιβασμό με τον τσαρισμό. Η έντονη πολεμική τους χαρακτηριζόταν από τους καιροσκόπους αντιπάλους των μπολσεβίκων ως προδοσία του κοινού μετώπου ενάντια στον τσαρισμό.

Μετά τον Φλεβάρη του 1917

Προς το τέλος του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, η διόγκωση της πείνας, της εξελθίωσης, ο θάνατος εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών στο μέτωπο, οδήγησαν την αγροτιά μαζικά σε ξεσηκωμό. Η δυσναεσία του Τσάρου κατέρρευσε και η αστική τάξη πήρε την εξουσία τον Φλεβάρη του 1917. Με την προδοτική συγκατάθεση των εσέρων και των μενσεβίκων, πίσω από τις πλατές των εργατών, το κόμμα των καντέτ σχημάτισε την πρώτη προσωρινή κυβέρνηση, παρέχοντας υπουργικό θώκο στον εσέρο Κερένσκι. Παράλληλα, η αποδιοργάνωση του τσαρικού στρατού, η αποδιοργάνωση της κρατικής μηχανής, οδήγησε στο σχηματισμό των σοβιέτ, των συμβουλίων των ένοπλων εργατών και ένοπλων στρατιωτών-αγροτών.

Η αστική επανάσταση είχε ήδη συντελεστεί. Η συγκρότηση των σοβιέτ, της εαθλίωσης, ο θάνατος οργάνωσης πρώτα απ' όλα των εργατών, πλάι στην αστική κυβέρνηση των καντέτ, συνιστούσε μια μεταβατική dualική εξουσία. Πλάι στην εξουσία της αστικής τάξης, που έλεγχε την παλιά κρατική διοίκηση, ξεπρόβαλλε η εξουσία της εργατικής τάξης, με το δικό της μηχανισμό που διέφερε ουσιαστικά τόσο από την παλιά τσαρική διοίκη-ση όσο και από την κρατική μηχανή κάθε σύγχρονου αστικού κράτους, αφού δεν ήταν αποσπασμένη γραφειοκρατικά από την πλατιά μάζα του λαού, αλλά ήταν σάρκα από τη σάρκα της.

Με τις θέσεις του Απρίλη, ο Λένιν ξεκαθαρίζει ότι στις συνθήκες της διάλυσης του πρώτου παγκόσμιου πολέμου και της ριζικής αλλαγής των κοινωνικών συσχετισμών, λόγω του πρωτοφανούς μαζικού ξεσηκωμού της αγροτιάς, η εξέλιξη της επανάστασης σε σοσιαλιστική ή/αν ανα-πόφευκτη και αναγκαία συνθήκη για την ανακούφιση του λαού από το φόσμα της πείνας και της εξελθίωσης. Τα άμεσα επαναστατικά μέτρα ρύθμισης και ελέγχου της παραγωγής, προκειμένου να σωθούν από την πείνα η εργατική τάξη των πόλεων και τα πληθειακά στρώματα της υπαίθρου, μπορούσαν να είναι μόνο σοσιαλιστικά^[3]. Σε αυτή την κατεύ-θυνση, τα σοβιέτ έπρεπε να αποτελέσουν τη μοναδική κρατική εξουσία, μεταβιβάζοντας έτσι πλήρως την εξουσία στην εργατική τάξη, για να προχωρήσει την επανάσταση, λύνοντας ταυτόχρονα τα αστικοδημο-κρατικά ζητήματα που η συμβιβαστική αστική τάξη απειπόλησε προς όφελος των συμφώνων της φεουδαρχών στην ύπαιθρο. Αυτά δεν ήταν άλλα από τον τερματισμό του πολέμου και τη διανομή της γης στους αγρότες, απαλλοτριωνόντας την από τους αριστοκράτες. **Το σύνθημα των μπολσεβίκων έπεσε αν βόμβο μεγαντών στην πολιτική ζωή της επαναστατημένης Ρωσίας και δεν ήταν άλλο από το: όλη η εξουσία στα σοβιέτ!**

Η ένταση της οικονομικής κρίσης, λόγω της συνέχισης του πολέμου, οδήγησε την αστική τάξη που είχε την εξουσία και διηύθυνε τον πόλεμο, να υποχωρήσει. Οι φανεροί εκπρόσωποι των συμφερόντων της αστικής τάξης, οι καντέτ, δεν μπορούσαν πλέον να διακυβερνήσουν τη Ρωσία. Είχαν διαφεύσει τις ελπίδες της πλατιάς μάζας της αγροτιάς που ποθούσε την ειρήνη. Στη νέα κυβέρνηση συμμετείχαν μαζικά εκπρόσω-ποι των μικροαστικών κομμάτων των εσέρων και των μενσεβίκων, με πρωθυπουργό τον Κερένσκι. Στα σοβιέτ, την πλειοψηφία την είχαν εκείνη τη στιγμή οι εσέροι και οι μενσεβίκοι. Οι μπολσεβίκοι που έρχιναν το σύνθημα: «όλη η εξουσία στα σοβιέτ» ήταν ακόμα μειοψηφία.

Γερμανών που επεδίωκαν πάση θυσία την προ-δοσία της πατρίδας και τη νίκη του γερμανικού στρατού. Όμως η δικαίωση των μπολσεβίκων δεν άργησε.

Η αστική τάξη, θορυβημένη από τον επανα-στατικό αναβρασμό των μαζών, που δεν κα-τασείγαε αλλά κορυφωνόταν, τόσο στην πόλη όσο και στην ύπαιθρο, αποφάσισε τη διάλυση της κυβέρνησης Κερένσκι. Τέλη Αυγούστου, ο αξιωματικός του στρατού Κορνίλοφ επιχεί-ρησε να κάνει πραξικόπημα προκειμένου να εγκαταστήσει ένα απολυταρχικό δικτατορικό καθεστώς. Οι εσέροι και οι μενσεβίκοι, αδύνα-μοι πολιτικά να κινητοποιήσουν τις μάζες ενά-ντια στους πραξικοπηματίες, επανέφεραν τους «προδότες» μπολσεβίκους στη νομιμότητα και οι μπολσεβίκοι, με το κύρος τους στο στρά-τευμα, σταμάτησαν την προέλαση των κορμι-λοφικών. Πλέον, η διαφοροποίηση μέσα στην αγροτιά άρχισε να αντανακλάται στο κόμμα των εσέρων, που άρχισε να διασπάται βαθμι-αία σε κυβερνητικούς και αντιπολυτευμένους.

Οι μενσεβίκοι, παρότι παρουσίαζαν στα λόγια τα σοβιέτ ως «τη μα-χητικότερη και σημαντικότερη οργάνωση της εργατικής τάξης», στην πράξη αρνούνταν πεισματικά την αναβάθμιση των σοβιέτ σε όργανο μοναδικής εξουσίας της Ρωσίας. Εντασσόμενοι στην αστική κυβέρνηση, οι μενσεβίκοι παρουσίασαν το νέο κυβερνητικό σχήμα ως «επαναστατική δημοκρατία», συσκοτίζοντας την ταξική ουσία της νέας μορφής διακυ-βέρνησης: ότι η εξουσία της αστικής τάξης παρέμενε αλώβητη και στην ουσία ο πόλεμος διευθυνόταν ακόμη από την αστική τάξη. Οι μενσεβίκοι παρουσίαζαν τη συνέχεια του ίδιου άδικου πολέμου, ως επαναστατικό πόλεμο. Ταυτόχρονα, η νέα κυβέρνηση έστελνε το στρατό να τσακίσει τους αγρότες που εξεγείρονταν ενάντια στο ζυγό της φεουδαρχίας στην ύπαιθρο και απαλλοτριώναν τη γη των μεγάλων γαιοκτημόνων.

Προς τον Οκτώβρη του 1917

Την περίοδο από τον Φλεβάρη ως τον Οκτώβρη, οι μπολσεβίκοι έστρεφαν τα βέλη τους κατά κύριο λόγο ενάντια στα κόμματα της λε-γόμενης «μικροαστικής δημοκρατίας», τα κόμματα της κοινωνικής δημα-γωγίας των εσέρων και των μενσεβίκων. Τα κόμματα αυτά επιχειρήσαν με χίλιους δυο τρόπους να φτιασιδώσουν την αποκρουστική εξουσία της αστικής τάξης. Με συμμαχούς τους «κεντριστες» της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας και πρωτοστάτη τον αποστάτη Καρλ Κάουτσκι, οι μενσεβίκοι επέμεναν πια στη θεωρία ότι οι συνθήκες τόσο στην Ευρώπη, αλλά και στη Ρωσία δεν ήταν ώριμες για σοσιαλιστική επανάσταση^[4]. Οτι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού ήθελε τη δημοκρατία και ότι ο πόλε-μος πια ήταν αμυντικός και δίκαιος. Οτι η σοσιαλιστική επανάσταση θα είναι μονάχα ένα «μπλανκιστικό» πραξικόπημα των μπολσεβίκων και ότι η δικτατορία του προλεταριάτου δεν μπορεί να εδραιωθεί σε μια χώρα.

Οι μπολσεβίκοι αναμετρήθηκαν αδιάλλακτα με τους μενσεβίκους και τους εσέρους, αποδεικνύοντας στην πράξη στις πλατιές μάζες των εργαζομένων, στην εξέλιξη των γεγονότων και με την πείρα της ίδιας της ζωής, ότι η νέα μικροαστική δημοκρατία δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η συ-νέχεια της δικτατορίας της αστικής τάξης, που όπως σε όλο το σύγχρονο δυτικό κόσμο, έτσι και στη μετα-τσαρική Ρωσία κρύβει το πραγματικό της πρόσωπο, αυτό της δικτατορίας της αστικής τάξης.

Οι μπολσεβίκοι έδειξαν με συνέπεια ότι οι μενσεβίκοι διαστρεβλό-νουν τη βασική μαρξιστική αλήθεια, ότι το κράτος δεν είναι ένα διατα-ξικό όργανο που συμφιλιώνει τις τάξεις, άλλα ένα όργανο καταστολής της εκμεταλλευτριάς άρχουσας τάξης πάνω στις υπόλοιπες τάξεις της κοινωνίας. Οτι τα σοβιέτ δεν έχουν κανένα λόγο να κρύβουν την πραγ-ματικότητα: ότι θα αποτελέσουν όργανα καταστολής της ένοπλης ερ-γατικής τάξης απέναντι στην αστική τάξη και σε όλες τις αντιδραστικές δυνάμεις που εχθρεύονται τη σοσιαλιστική επανάσταση και την εδραί-ωση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Απέναντι στο ύπουλο σύνθημα των μενσεβίκων «ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις και επανορθώσεις», που ουσιαστικά σήμαινε συνέχιση του άδικου ληστρικού πολέμου μέχρι τη νίκη της μας ή της άλλης συμμαχίας των ιμπεριαλιστικών χωρών, μόνο το σύνθημα «ειρήνη πάση θυσία» θα μπορούσε να σταματήσει τον άδικο πόλεμο και να εδραιώσει την εξουσία της εργατικής τάξης στη Ρωσία.

Τον Ιούλη του 1917, ο αναβρασμός του αυθόρμητου κινήματος κορυφώ-θηκε στην Πετρούπολη. Πλατιές εργατικές μάζες άρχισαν να απομακρ-νονται από τους μενσεβίκους και να στρατεύονται με τη στρατηγική και τη τακτική των μπολσεβίκων. Όμως, ακόμα η πλειοψηφία της αγροτιάς στήριζε τη «μικροαστική δημοκρατία». Ενδεχόμενη εξέγερση στην Πε-τρούπολη θα οδηγούσε σε ένοπλη αναμέτρηση με τους αγρότες και σε βέβαιη ήττα και τσάκισμα του επαναστατικού κινήματος, το οποίο αντί να εξαπλωνόταν προς την ύπαιθρο θα διαλυόταν στη μητρόπολη. Οι μπολσεβίκοι κατάφεραν να ηγηθούν του επαναστατικού αναβρασμού και να συγκρατήσουν τον οργισμένο εργατόκοσμο σε ειρηνική πορεία στην Πετρούπολη, η οποία δέχτηκε την άγρια καταστολή της κυβερνή-σης. Οι ηγέτες των μενσεβίκων και των εσέρων άδραξαν την ευκαιρία για να θέσουν τους μπολσεβίκους εκτός νόμου. Στο μάλο οπιστάσαν τη προπαγάνδας τους παρουσίαζαν τους μπολσεβίκους ως πράκτορες των

Τον Οκτώβρη του 1917, οι μπολσεβίκοι είχαν πλέον την πλειοψηφία στα σοβιέτ των εργατών της Πετρούπολης και της Μόσχας. Στα σοβιέτ των αγροτών η συντριπτική πλειοψηφία ήταν εναντίον της κυβερνώσας «μικροαστικής δημοκρατίας». Η ώρα της εφόδου προς τον ουρανό είχε σημάνει.

Η εργατο-αγροτική συμμαχία θεμέλιο της δικτατορίας του προλεταριάτου

Παραμονές των επαναστατικών γεγονότων το 1905, οι μπολσεβίκοι είχαν επεξεργαστεί και εκπονήσει το πρόγραμμα για τη συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτιά. Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα κόμματα της Δεύτερης Διεθνούς, που συμπεριφέρονταν δουλοφρόνα απέναντι στην αστική τάξη της χώρας τους, δίνοντας προτεραιότητα στον κοινοβουλευτικό αγώνα εναντι της επαναστατικής ταξικής πάλης, και παρέπεμπαν την πάλη για την κατάκτηση της εργατικής εξουσίας στο μακρινό μέλλον, οι μπολσεβίκοι πίστευαν πραγματικά ότι το προλε-ταριάτο της Ρωσίας θα έπαιρνε στο μέλλον την εξουσία και φρόντιζαν να διαφωτισούν τους όρους και τις συνθήκες για την πραγματοποίηση αυτής της εξουσίας.

Προκαταρκτικός όρος για τη νίκη της επανάστασης σε κάθε χώρα που η αγροτιά συνιστά ένα μη αμελητέο κοινωνικό στρώμα της χώρας είναι η εα-σφάλιση της στρατηγικής συμμαχίας της με το προλεταριάτο και η απο-μάκρυνσή της από την ηγεμονία της αστικής τάξης. Όμως, η αγροτιά δεν είναι μια ενιαία τάξη, παρότι το σημαντικότατο τμήμα της, ειδικά στην Ευρώπη και τη Ρωσία των αρχών του εικοστού αιώνα, αποτελούνταν στη συντριπτική του πλειοψηφία από μη εκμεταλλευτικά μισθωτά στρώματα.

Στο στρατηγικό σχέδιο των μπολσεβίκων για το τσάκισμα του τσαρι-σμού και της φεουδαρχίας, το προλεταριάτο της Ρωσίας θα εξασφάλιζε τη συμμαχία όλης της αγροτιάς, συμπεριλαμβανομένων των πλούσιων χωρικών (ουλάκοι). Στην εξέλιξη της επανάστασης σε σοσιαλιστική, το προλεταριάτο θα εξασφάλιζε τη συμμαχία με το στρώμα των φτωχών αγροτών, που διέθεταν μικρή έως ελαχίστη ιδιοκτητή γη, τσακίζοντας την εξουσία των κουλάκων στην ύπαιθρο, που εκμεταλλεύονταν εργατικά χέρια, εξασφαλίζοντας την ουδέτερη στάση των μεσαίων αγροτών, που είχαν μεγαλύτερη γαιοκτησία από τους φτωχούς αγρότες και την περίο-δο των καλών σοδειών εκμεταλλεύονταν ενίοτε και εργατικά χέρια, είτε προλετάριων - εργατών γης είτε φτωχών αγροτών.

Στα πρώτα διαιτήματα της μπολσεβίκικης κυβέρνησης συγκαταλέγε-ται και το διάταγμα για τη γη. Η γη των αριστοκρατών απαλλοτριωνόταν άμεσα, χωρίς εξαγορά, εθνικοποιούνταν και διαμοιραζόταν εξίσου για χρήση στους φτωχούς αγρότες. Το μέτρο αυτό, αν και στην ουσία ήταν αστικό, αφού τεμάχισε τη φεουδαρχική ιδιοκτησία στη γη και τη μοίραζε σε ελεύθερους αγρότες εμπορευματο-παραγωγούς, διέφερε από κάθε αντίστοιχη αστική φιλελεύθερη μεταρρύθμιση στην ευρωπαϊκή ήπειρο, που βασιζόταν στην εξαγορά της γης των φεουδαρχών από τους ελεύθε-ρους αγρότες και στη μετατροπή του βραχά της καταβολής του φεου-δαρχικού γωύωμρου σε δωροδότητα χρέη στις τράπεζες. Η αστική τάξη, από τα μέσα του 19ου αιώνα, είχε χάσει τον επαναστατικό της χαρακτήρα και δρούσε συμφυλιωτικά και συμβιβαστικά προς τη φεουδαρχία.

Στην πρώτη συντακτική συνέλευση, που πραγματοποιήθηκε μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, οι μπολσεβίκοι, ως εκπρόσωποι της σοβιετι-κής εξουσίας, έθεσαν επιτακτικά στους εκπροσώπους της «μικροαστικής δημοκρατίας» την ψήφιση των επαναστάσεων για τη γη και για τον τερ-ματισμό του πολέμου. Όμως, τόσο οι εκπρόσωποι των μενσεβίκων όσο και των δεξιών εσέρων αρνήθηκαν να τα ψηφίσουν. Η σοβιετική εξουσία είχε κάθε λόγο, λοιπόν, να διαλύσει τη συντακτική συνέλευση, ως ένα αντιδραστικό όργανο που ολοσφάnera πια αντιστρατευόταν τα βασικά αιτήματα της επανάστασης, τα βασικά αιτήματα των ιδίων των αγροτών

που υποτίθεται ότι οι εσέροι υπερασπιζονταν από τα γενοφάσκια τους. Αν η σοσιαλιστική επανάσταση οδήγησε την εργατική τάξη στην εξου-σία τον Οκτώβρη του 1917, στην ύπαιθρο κουμάντο έκαναν ακόμα οι κουλάκοι. Αρχικά καλυμμένα και στη συνέχεια με ανοιχτή υποδαύιση και στήριξη απεπαναστατικών κινήμάτων, οι κουλάκοι παρακρατούσαν στις αποθήκες τους σιτηρά, προκειμένου να ανεβάσουν τις τιμές και να ενισχύουν την κερδοσκοπία, δρώντας σαν κοινοί μαυραγορίτες. Οι μπολσεβίκοι άρχισαν να εξαπλώνουν την προλεταριακή επανάσταση στην ύπαιθρο το 1918, συγκροτώντας τις επιτροπές φτωχολογιάς που έκαναν επίταξη των πλεονασμάτων των κουλάκων. Την ίδια στιγμή, έβα-λαν φρένο στην κερδοσκοπία, επιβάλλοντας το κρατικό μονοπώλιο στα σιτηρά. Τα μέτρα αυτά οδήγησαν σε παραπέρα διαφοροποίηση τους «αριστερούς εσέρους». Ένα τμήμα τους τάχθηκε με τους μπολσεβίκους και οι υπόλοιποι τάχθηκαν ανοιχτά με την απεπανάσταση και στο πλευ-ρό των κουλάκων. Οι μπολσεβίκοι άρχισαν να αποκτούν πλέον τεράστια απήγηση στις φτωχές αγροτικές μάζες.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος

Στο Συνέδριο της Δεύτερης Διεθνούς στη Βασιλεία το 1912, τα σοσι-αλδημοκρατικά κόμματα διακήρυτταν ομόφωνα ότι ο επικείμενος πόλεμος είναι ιμπεριαλιστικός και άδικος και ότι «βρισκόμαστε στις παραμονές της προλεταριακής επανάστασης»^[5]. Οι μπολσεβίκοι ήταν το μόνο κόμμα που έμεινε πιστό στη διακήρυξη της Βασιλείας.

Όταν η φρενιύνη της «υπεράσπισης της πατρίδας» άρχισε να κα-τακλύζει τα μυαλά των λαών της ευρωπαϊκής ήπειρου και της Ρωσίας, μέσω της γιγαντιαίας προπαγάνδας της αστικής τάξης, η συντριπτική πλειοψηφία των βασικών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, ειδικά αυτών της Γαλλίας και της Γερμανίας, τάχθηκε αναφανδόν με τη συμμετοχή στον πόλεμο «υπέρ βιωμών και εστιών», ενάντια στις «εθνικές αδικίες». Εφτασαν στο σημείο να ψηφίσουν τις πολεμικές πιστώσεις στο κοινοβού-λιο, όπου διέθεταν σημαντικές κοινοβουλευτικές ομάδες. Στην Ρωσία, ο Πλεχάνοφ, που ήταν επαναστάτης το 1903, αλλά γρήγορα μεταπήδησε στην πλευρά των οπορτουνιστών μενσεβίκων, μετατράπηκε ολοσφάnera σε κοινό σωβινιστή, σπριζίζοντας ανοιχτά το σύνθημα της «υπεράσπισης της πατρίδας». Το ίδιο έκανε και ο αναρχικός πρίγκιπας Κροπότκιν.

Οι μπολσεβίκοι, αντίθετος, εξηκούσαν αναλυτικά ότι ο πόλεμος αυτός αφορά τα συμφέροντα της ληστρικής ιμπεριαλιστικής τάξης. Οτι ο πό-λεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα και ότι στο σφαγείο που προετοιμάει η ληστρική ιμπεριαλιστική τάξη κάθε χώρας για τους προλετάριους όλης της Ευρώπης και της Ρωσίας δεν υπάρχει τίποτα δίκαιο. Οτι απ' αυτή τη σκοπιά ο πόλεμος είναι άδικος για την εργατική τάξη και τα πλατιά λαϊκά στρώματα. Οτι το σύνθημα της «υπεράσπισης της πατρίδας» σε αυτή τη συγκυρία, όταν ο πόλεμος διευθύνεται από την αστική τάξη, την άρχουσα τάξη μια χώρας, μετατρέπεται σε σύνθημα υποταγής της εργατικής τάξης στα συμφέροντα της αστικής τάξης. Οτι το ένοπλο προλεταριάτο θα πρέπει να προετοιμάζεται να σηκώσει τα όπλα αντίστοφα και ότι η περίοδος των επαναστάσεων έχει αρχίσει.

Στη διάρκεια του πολέμου, όταν πλέον αυτός είχε μετατρέψει τις ευρωπαϊκές χώρες σε ένα ατέλειωτο σφαγείο, οι μενσεβίκοι μαζί με άλλες φράξίες της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας, που άρχισαν να διαφοροποιούνται από την κυρίαρχη σοσιαλδημοκρατία, συγκρότησαν τη δεξιά πτέρυγα της Διεθνούς του Τσίμερμπαλντ, καταδικάζοντας τη συνέχιση του πολέμου. Στην αριστερή πτέρυγα ήταν οι μπολσεβίκοι μαζί με μικρές ομάδες, τους επαναστάτες γύρω από τον Καρλ Λίπκνεχτ, που καταδικάζαν τον πόλεμο ως ληστρικό και καλούσαν τους προλετάριους να επαναστατήσουν.

Όταν οι μενσεβίκοι συμμετείχαν μαζί με τους εσέρους στην αστική κυβέρνηση, βάπτιζαν τον πόλεμο αμυντικό και δίκαιο, γιατί υποτίθεται ότι αυτός διευθυνόταν πλέον από μια κυβέρνηση επαναστατική. Την ίδια στιγμή, οι μενσεβίκοι αρνούνταν πεισματικά να δημοσιεύσουν όλες τις μυστικές συμφωνίες της άρχουσας τάξης της Ρωσίας με τις άλλες ιμπε-ριαλιστικές δυνάμεις. Όταν οι μπολσεβίκοι πήραν την εξουσία, αφού δημοσίευαν τις μυστικές συμφωνίες της αστικής τάξης της Ρωσίας με τις αστικές τάξεις των Αγγλογάλλων, ήρθαν να διαπραγματεύσεις με τους γερμανούς ιμπεριαλιστές να σταματήσουν τον πόλεμο. Η νεαρή εργατική εξουσία ήταν ακόμα αδύναμη για να επιβάλει στο γερμανικό ιμπεριαλισμό μια συμφωνία ειρήνης με επωφελείς όρους. Στη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ το 1918, η εργατική εξουσία παρέδιδε τμήμα της Ουκρανίας στους Γερμανούς, προκειμένου να σταματήσει την προέ-λαση των στρατευμάτων τους στη Ρωσία. Τρία χρόνια μετά, ο Κόκκινος Στρατός απελευθέρωνε τα προσαρτημένα εδάφη της Ουκρανίας και προέλανε προς την Πολωνία, ενισχύοντας το έδαψασμα της προλετα-ριακής επανάστασης στη Δυτική Ευρώπη.

Παραπομπές

[1] Τι να κάνουμε, Λένιν, Απαντα, Τόμος 6, Έκδοση Πέμπτη.

[2] Διο τακτικές της Σοσια

Φασιστικό δηλητήριο

«Μια νεολαία δραστήρια, αυταρχική, βίαιη, απρό-μητη και σκληρή, να τι γυρεύω... Θέλω να βλέπω στα μάτια της να λάμπει η αγέρωχη και άγρια φλόγα του αρπακτικού ζώου. Μη μου μιλάτε για πνευματική μόρφωση. Η γνώση θα είναι ο χαμός των νέων μου».

Αδόλφος Χίτλερ

«Μοναδικό έργο της παιδείας είναι να κατασκευάζει ναζιστές».

Bernard Rust (υπουργός Παιδείας του Χίτλερ)

Η απαξίωση της μόρφωσης που συντελείται και μέσα από τα αδιέξοδα του αστικού σχολείου και επιτείνεται με τη βαθιά κρίση του καπιταλισμού, η πνευματική, ηθική και πολιτιστική κατάρπτωση της εργαζόμενης κοινωνίας, που βολοδέρνει εξαιτίας της ανυπαρξίας ταξικού προσανατολισμού, ο εθνικιστικός παροξυσμός από το σύνολο του εσμού του ανοιχτού ή καλυμμένου φασισμού και το σύνολο των αστικών κομμάτων, που στις μέρες μας έχει λάβει μεγάλες διαστάσεις, με αφορμή το λεγόμενο «Μακεδονικό», είναι το πλαίσιο για να εκκολαφθεί, δυστυχώς, και μέσα στη μαθητική νεολαία το αυγό του φιδιού. Σε περιορισμένη, οφείλουμε να σημειώσουμε κλίμακα, έπειτα από την κατρακύλα του ναζιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής, που σημειώθηκε μετά τη δολοφονία του μαχητικού αντιφασίστα Παύλου Φύσσα και την επακόλουθη δίκη.

Από τους εκφοβισμούς και τις επιθέσεις σε άτυχους και ανυπεράσπιστους μετανάστες, τους τραμπουκισμούς συμμαθητών και τους εκφοβισμούς καθηγητών, περάσαμε λοιπόν σε μια «όχι τόσο βίαιη» πρακτική, που υιοθετήθηκε από μια πολύ μικρή ομάδα έξι μαθητών του Ιου Γενικού Λυκείου Γέρακα Αττικής. Οι μαθητές αυτοί, με τα μυαλά φουσκωμένα από φασιστικές ιδεοληψίες, αποσπάστηκαν από τους συμμαθητές τους στην παρέλαση της 28ης Οκτώβρη, παρά την αντίθεση των δασκάλων τους, και παρήλασαν χωριστά, τραγουδώντας το «Μακεδονία Ξακουστή» και φωνάζοντας τα γνωστά εμετικά, εθνικιστικά, ρατσιστικά και πολεμοκάπηλα, συνθήματα των «καλόπαιδων» των ειδικών δυνάμεων.

Έχουν ποτιστεί με το φασιστικό δηλητήριο, όσο κι αν το αρνούνται, επικαλούμενοι ότι είναι απλώς «πατριωτάκια που καιρό θέλαμε να το κάνουμε αυτό αλλά το σχολείο δεν μας άφηνε», με εξαίρεση δυο καθηγητές (γυμναστές) «οι οποίοι μας παρότρυναν να το κάνουμε».

Το γεγονός χαιρέτησαν όλα τα φασιστοκάναλα, οι Αδώνιδες και οι Αυτιάδες. Επερώτηση έκανε και ο χρυσαυγίτης βουλευτής Παππάς. Εξω από το σχολείο είναι ζωγραφισμένος ο κέλτικος σταυρός, διεθνές σύμβολο των απανταχού νεοναζιστών και στους μαθητές μοιράστηκε φυλλάδιο μίσους της ΕΣΑ (Ελληνική Σοσιαλιστική Αντίσταση), στην οποία σημαίνουν στέλεχος είναι ο γνωστός από την απόπειρα δολοφονίας του φοιτητή Δ. Κουσουρή, Περίανδρος Ανδρουτσόπουλος, πρώην υπαρχηγός της ναζιστικής οργάνωσης ΧΑ, την οποία τώρα κατακρίνει ότι εγκατέλειψε την πραγματική ιδεολογία και το παίζει κοινοβουλευτική δύναμη.

Είναι φανερό, ότι από την ενέργεια αυτών των μαθητών, οι νεοναζί, οι φασίστες όλων των αποχρώσεων προσπαθούν να βγάλουν πολιτική υπεραξία.

Το σχολείο, ως όφειλε εκ του νόμου, έκανε το καθήκον του και απέβαλε τους έξι μαθητές. Την ουσία, όμως, δε μπορεί να την αντιμετωπίσει. Ως θεσμός και λειτουργία, στο πλαίσιο του καπιταλισμού, δε μπορεί να την προσεγγίσει, ούτε να δώσει λύση σ' ένα πρόβλημα, αυτό του εκμαυλισμού της νεολαίας με εθνικιστικά, νεοναζιστικά, φασιστικά ιδεολογήματα (το 15μελές των μαθητών του σχολείου αποφάσισε κατάληψη σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόφαση του συλλόγου καθηγητών). Οι προσπάθειες πρωτοπόρων δασκάλων -σε κάθε περίπτωση μειοψηφικές- να φωτίσουν το δρόμο της νεολαίας με αλήθειες και πανανθρώπινα ιδανικά, αποτελούν εξαίρεση.

Το καθήκον πέφτει στις πλάτες του οργανωμένου ταξικού εργατικού κινήματος, που όμως σήμερα εί-ναι ζητούμενο.

Γιούλα Γκεσούλη

Το γαϊτανάκι των «συνεργειών-συνεργασιών-συγχωνεύσεων» ΑΕΙ-ΤΕΙ

Τα ΤΕΙ ιδρύθηκαν όχι γιατί αυτό απαιτούσε το επίπεδο ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού (μέσο επίπεδο), όπως συνέβη με τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης, αλλά για να περιοριστεί η τάση (ιστορικά διαμορφωμένη) της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση, που διαρκώς διογκωνόταν.

Στη μακρά ιστορία τους (από το 1970), τα ΤΕΙ βαφτίστηκαν πολλές φορές (αρχικό όνομα ΚΑΤΕ) και έγιναν προσπάθειες λουστραρίσματος του θεσμού, ώστε να στραφεί μεγάλο μέρος της νεολαίας της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων προς αυτά, χωρίς όμως να επιτευχθεί το επιθυμητό, για τον αστισμό, αποτέλεσμα. Οι προσπάθειες αυτές ήταν άτσαλες, εξ ου και κατακρίθηκαν από πολλούς (χαρακτηριστικό παράδειγμα οι «κρίσεις» των καθηγητών των ΤΕΙ, που έκτοτε ονομάστηκαν ΑΤΕΙ, με διαδικασίες «ψεκάστε-σκουπίστε-τελειώσατε» σε δωμάτια ξενοδοχείων, που ξεσήκωσαν θύελλα διαμαρτυριών από την πανεπιστημιακή κοινότητα) και βεβαίως δεν πέτυχαν να φέρουν αποφασιστικά σε πέρας το σκοπό τους, να αποτρέψουν τη δημιουργία του «στρατού της αναπτροφής»,

που δυνητικά δημιουργείται μέσω της επαφής με τη γνώση (Γεώργιος Παπανδρέου).

Οι προσπάθειες να «αναβαθμιστούν» τα ΤΕΙ συνεχίστηκαν για μεγάλο διάστημα.

Παράλληλα, σε όλη την εκπαίδευση -και ειδικά στη δευτεροβάθμια- διαμορφώθηκε η τάση για στροφή στην ειδίκευση. Το πέρασμα μεγάλου μέρους της γνώσης στις μηχανές, λόγω της διαρκούς τελειοποίησης της τεχνικής, της ανάπτυξης της πληροφορικής, τη χρήση σύνθετων μηχανών, γέννησε την ανάγκη του κεφαλαίου για μαζική αναπαραγωγή του εργάτη της μερικής δεξιότητας, γέννησε τις στρατιές των ανέργων και την ανάγκη για μικρό αριθμό στελεχών που θα επανδρώσουν τις υψηλές θέσεις της παραγωγής και του διοικητικού μηχανισμού.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο η στρατηγική της συρρίκνωσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, της υποβάθμισης των πανεπιστημιακών σπουδών και της πρόσβασης σε επιλεγμένες σχολές αριστείας ενός περιορισμένου αριθμού λίγων και εκλεκτών, εκφράστηκε με τη δική της Μπόλντια, που καθιέρωνε τον τριετή προπτυχιακό κύκλο σπουδών και τα πτυχία πολλών

ταχυτήτων και μέσα από δρόμους που δεν ανήκουν αποκλειστικά στα τυπικά συστήματα εκπαίδευσης. Προέκυψε δε, η ανάγκη για τη δημιουργία του λεγόμενου Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης. Οι διαδικασίες αυτές εντάθηκαν με τον ερχομό της βαθιάς οικονομικής κρίσης.

Το «σχέδιο Αθηνά» με εκτεταμένες συγχωνεύσεις και καταργήσεις Τμημάτων εντασσόταν στη στρατηγική συρρίκνωσης των δαπανών.

Στη χώρα μας, η επιβολή των Μνημονίων και της σκληρής δημοσιονομικής πειθαρχίας δημιούργησε νέα δεδομένα. Με απαίτηση του ΟΟΣΑ και των ιμπεριαλιστών της ΕΕ έπρεπε να μειωθούν δραστικά οι δαπάνες και να περιοριστεί η τάση της νεολαίας της εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακές σπουδές.

Η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ επέλεξε ένα νέο μοντέλο, των εκτεταμένων «συγχωνεύσεων-συνεργειών-συνεργασιών» μεταξύ Πανεπιστημίων και ΤΕΙ. ΤΕΙ συγχωνεύθηκαν και βαφτίστηκαν Πανεπιστήμιο (Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής με συγχώνευση των ΤΕΙ Αθήνας και Πειραιά), Τμήματα ΤΕΙ απορροφώνται από Πανεπιστήμια και άλλα οδηγούνται σε

υποβιβασμό.

Ο Γαβρόγλου διαβεβαιώνει σε όλους τους τόνους ότι η διαδικασία πραγματοποιείται με ακαδημαϊκά κριτήρια, όμως οι δικαιολογημένες και άμπολλες αντιδράσεις των Πανεπιστημίων και μεγάλων ομάδων πανεπιστημιακών και τα επιχειρήματα που εγείρουν (βλέπε Κόντρα, αρ. φύλ. 950) συνηγορούν στη διαμόρφωση μιας άλλης εικόνας, αυτής της μείωσης των δαπανών για την Παιδεία, του περιορισμού της ροής των αποφοιτών προς την τριτοβάθμια εκπαίδευση και προοπτικά της μείωσης του αριθμού των εισακτέων, της εξοικονόμησης προσωπικού και τελικά της υποβάθμισης των πανεπιστημιακών σπουδών.

Οι Σύλλογοι Εκτάκτου Εκπαιδευτικού Προσωπικού (ΣΕΕΠ) ΤΕΙ Αθήνας και ΤΕΙ Πειραιά, έχουν ήδη καταγγείλει ότι ο αριθμός των νέων θέσεων για το έκτακτο εκπαιδευτικό προσωπικό στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής είναι σημαντικά μειωμένος σε σχέση ακόμα και με τους έκτακτους που είχε μόνο το ένα από τα δύο συγχωνευόμενα Ιδρύματα. Τα προγράμματα σπουδών τροποποιούνται σε μια προσπάθεια διαχείρισης της κατάστασης (ελλειψής χρηματοδότηση)

Εξω οι δουλέμποροι από το Πανεπιστήμιο και το Δημόσιο

Η δολοφονία ενός εκ των αφεντικών της ΜΥ SERVICES, εταιρίας που έχει αναλάβει τον καθαρισμό του ΕΚΠΑ, ήταν μόνο η αφορμή για να αναδειχθεί το τεράστιο σκάνδαλο των δουλεμπορικών εταιριών, που αναλαμβάνουν έργο σε Πανεπιστήμια και δημόσιες υπηρεσίες. Ο βαρύτατος τραυματισμός της Κούνεβα από μπράβους των αφεντικών ήταν επίσης μια τέτοια αφορμή, φαίνεται όμως ότι γρήγορα ξεχάστηκε και το θεάρεστο έργο των δουλεμπορικών εταιριών συνεχίζεται απρόσκοπτα, τώρα και με τις ευλογίες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Ιδού η χαρακτηριστική καταγγελία της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών:

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ ΣΤΟ ΕΚΠΑ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Για πόσο καιρό ακόμα η Διοίκηση του ΕΚΠΑ θα συνεχίσει να σπαταλά χρήματα στις εργασιακές γαλέρες των εργολαβιών καθαριότητας και φύλαξης; Για πόσο καιρό ακόμα η Διοίκηση του ΕΚΠΑ θα συνεχίσει να δίνει τη στήριξη της σε εταιρίες με μαφιόζικες συμπεριφορές και πρακτικές που τραμπουκίζουν εργαζόμενους, ξεζουμίζοντάς τους για να βγαίνει το κέρδος;

Η δολοφονία ενός εκ των αφεντικών της ΜΥ SERVICES είναι μόνο η αφορμή για το κείμενο αυτό. Τα στοιχεία περί διώξεων που αντιμετωπίζει στην Αυστραλία άλλωστε ήταν γνωστά πριν αναλάβει την εργολαβία στο ΕΚΠΑ. Γνωστά όχι «μεταξύ μας», αλλά ευρύτατα (έχουν γραφτεί πολλά άρθρα και πρόσφατα και στο παρελθόν). Παρ' όλα αυτά, στην Ελλάδα έκανε κανονικά δουλειές, και στη ΜΥ SERVICES είχε το 40%. Ανεξαρτήτως του προφίλ του συγκεκριμένου (για το οποίο τα ΜΜΕ αναφέρουν αρκετά μεταφέροντας και πηγές από Αυστραλία), τώρα σκάνε, με αφορμή τη δολοφονία, πλήθος καταγγελιών για την εταιρία, λες και πριν δεν υπήρχαν. Λες κι αν δεν είχε το συγκεκριμένο προφίλ ο κάτοχος του 40% της εταιρίας δε θα εννοχλού-

σαν καθόλου. **Η Διοίκηση του ΕΚΠΑ γνώριζε για τις καταγγελίες.** Τόσο τα ΔΣ των Συλλόγων Διοικητικού Προσωπικού και ΕΔΙΠ όσο και οι Σύλλογοι Φοιτητών έχουν πολλές φορές αναφερθεί στις πρακτικές της My Services (αλλά και των προκατόχων της) σε ανακοινώσεις και παρεμβάσεις τους στη Σύγκλητο.

Επανελημμένα έχουν καταγγελθεί οι επικρατούσες συνθήκες εργασίας και στη My Services και σε άλλες εταιρίες. Παραθέτουμε μερικά ζητήματα μόνο:

- Για τις πληρωμές: Αλλά ποσά γράφονται στα χαρτιά και άλλα καταλήγουν στα χέρια των εργαζομένων.

- Για τις άδειες: Που δηλώνονται αλλά δεν πληρώνονται και στην ουσία είναι υποχρεωτικές αργίες. Για το δώρο των Χριστουγέννων, που για να το πάρεις (πολλές φορές κουτσουρεμένο) χάνεις τα μισά έτη του Δεκέμβρη για να μην πληρώσουν παραπάνω οι εργολάβοι.

- Για τις βάρδιες: Τέσσερις ώρες εδώ και τέσσερις κάπου αλλού.

- Για μετακινήσεις υπαλλήλων: Που «μιλούν πολύ» και μετακινούνται σε πιο δυσμενή πόστα ή και εκτός Πανεπιστημίου, κι ας εργάζονταν στον ίδιο χώρο για χρόνια.

- Για τις εξωντωτικές συνθήκες: Γιατί δεν επαρκούν τα άτομα και η τετράωρη απασχόληση για να καθαριστούν τεράστια κτήρια και χώροι. Για έλλειψη υλικών.

- Για εκδικητικές απολύσεις λόγω υπόνοιας συνδικαλιστικής δράσης ή έστω και συνομιλίας με σωματεία και συλλόγους εργαζομένων.

Οι περισσότεροι εργαζόμενοι των εργολαβιών δεν τολμούν να προχωρήσουν σε επώνυμες καταγγελίες. Ο φόβος να χάσουν το πόστο τους ή ακόμα και τη δουλειά τους είναι μεγάλος.

Παρ' όλα αυτά, καταγγελίες βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Πρόσφατα, πρώην εργαζόμενος είχε δηλώσει: «Οι περισσότερες εταιρίες

καθαριότητας δεν σέβονται τους εργαζομένους τους, αλλά η εμπειρία μου από τη συγκεκριμένη ήταν η χειρότερη. Μας έβριζε χυδαία, μας απειλούσε ότι αν δεν συμμορφωθούμε θα έχουμε την τύχη της Κούνεβα. Και μάλιστα έλεγε με νόημα σε όσους οδηγούσαν μηχανάκι να προσέχουν».

Από καταγγελίες συνδικαλιστικών σωματείων προκύπτουν και ερωτήματα σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η «My Services» κέρδιζε διαγωνισμούς. Σε μια περίπτωση, στον Ασπρόπυργο, η συγκεκριμένη εταιρία φαίνεται να αποκλείεται από τη συνέχιση ενός project το μήνα Απρίλιο και το μήνα Μάιο, δηλαδή 30 μέρες μετά, να παίρνει τη δουλειά. Με λίγα λόγια, σχετικά με την επιχειρηματική δραστηριότητα της εταιρίας My Services επικρατεί ένα ομιχλώδες τοπίο.

Υπενθυμίζουμε ότι τον Ιούνιο η Σύγκλητος ενέκρινε 5 εκατ. για τη φύλαξη. Τον Οκτώβριο αποφασίστηκε να δοθούν στη My Services επιπλέον λεφτά, με παράταση της προηγούμενης σύμβασης... **Όσο για το νέο διαγωνισμό;** Προσωρινός ανάδοχος είναι και πάλι η My Services.

Υπενθυμίζουμε επίσης ότι η εταιρία έχει ήδη φάει πρόστιμο από το 2017 από την Επιθεώρηση Εργασίας για παρατυπίες στην απασχόληση των εργαζομένων και η Διοίκηση του ΕΚΠΑ δε φαίνεται να ασχολείται...

Υπενθυμίζουμε ακόμα ότι η εταιρία συνδέεται με την JCB. Πρακτικά είναι η ίδια εταιρία, έχουν την ίδια έδρα και το ίδιο ΑΦΜ. Οι καταγγελίες για τις πρακτικές της JCB είναι εξίσου πολυπληθείς σε νοσοκομεία, συγκοινωνίες και άλλους δημόσιους οργανισμούς.

Υπενθυμίζουμε τέλος ότι όποιος εργολάβος έχει περάσει από το ΕΚΠΑ κάνει ακριβώς τα ίδια. Αρκεί και μόνο να θυμηθούμε την περίφημη εταιρία ΑΛΕΞΙΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε. που είχε αναλάβει τον καθαρισμό σε διάφορους χώρους του ΕΚΠΑ και είχε εργαζόμενες με μισθούς πείνας, απλή-

και τα εργαστηριακά μαθήματα πρακτικά αφαιρούνται και μετατρέπονται σε παρουσιάσεις.

«Συνέργειες Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών, Πανεπιστημίου Θεσσαλίας με τα Τ.Ε.Ι. Θεσσαλίας και Στερεάς Ελλάδας, Παλλημνιακό Ταμείο και άλλες διατάξεις».

Με αυτόν τον τίτλο κατατέθηκε στην Κεντρική Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή (ΚΕΝΕ) της Γενικής Γραμματείας της Κυβέρνησης το σχετικό σχέδιο νόμου, το οποίο στη συνέχεια θα κατατεθεί στην Ολομέλεια της Βουλής.

Στην αιτιολογική έκθεση του νομοσχεδίου, οι συριζαίοι ομολογούν τη βαθύτερη αιτία όλων αυτών των αλλαγών, στις οποίες, με διάφορες μορφές, προχώρησαν οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων. Διαβάζουμε:

«Στη δεκαετία του 1990 δρομολογήθηκαν εξελίξεις στην “ανώτερη τεχνική” εκπαίδευση σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Σε κάποιες χώρες τα αντίστοιχα με τα ΤΕΙ ιδρύματα, όπως τα Polytechnics, το 1992, στη Μεγάλη Βρετανία, μετασχηματίστηκαν σε πανεπιστήμια. Η εξέλιξη αυτή επιταχύνθηκε μετά το 1999 με την υπογραφή της συνθήκης της Μπολόνια και τη συγκρότηση κατόπιν του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΧΑΕ) που άνοιξε διάπλατα την πόρτα στη μείωση των σπουδών στα πανεπιστήμια από τέσσερα σε τρία χρόνια. Ως συνέπεια της διπλής αυτής εξέλιξης πολλές χώρες (ενδεικτικά Πορτογαλία, Ολλανδία, Ελβετία, Βέλγιο, Σουηδία) ακολούθησαν το αγγλικό παράδειγμα, άλλοτε κρατώντας το προηγούμενο όνομα (Πορτογαλία) και άλλοτε αλλάζοντάς

το (Σουηδία, Ολλανδία...). **Αντίστοιχα στην Ελλάδα το 2001, με το άρθρο 1 του νόμου 2916 “Διάρθρωση της ανώτατης εκπαίδευσης και ρύθμιση θεμάτων του τεχνολογικού τομέα αυτής”, τα ΤΕΙ “αναβαθμίστηκαν” και εντάχθηκαν στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (ΑΕΙ)**» (οι εμφράσεις δικές μας).

Οι συριζαίοι δεν αρνούνται τον πυρήνα αυτής της διαδικασίας: «Ηταν αδιανόητο να μένανε στο καθεστώς απομονωτισμού των ιδρυμάτων. Από την άλλη, θα ήταν λάθος να μετονομαστούν συλλήβδην τα ΤΕΙ σε πανεπιστήμια». Προχωρούν, λοιπόν, με τις «συγχωνεύσεις-συνέργειες-συνεργασίες» Πανεπιστημίων και ΤΕΙ, «μέσω της πολιτικής του Ενιαίου Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης και Ερευνας» και παράλληλα δίνουν ιδιαίτερο βάρος στα ΕΠΑΛ, επιδιόκονοι σε μια άνευ προηγουμένου προπαγανδιστική εκστρατεία: Διαφημιστικά σποτάκια, πρόσθετο έτος μαθητείας, ίδρυση διетών προγραμμάτων επαγγελματικής εκπαίδευσης, υπό την εποπτεία των ΑΕΙ, στους απόφοιτους των οποίων θα απονέμονται πτυχία επιπέδου (5) σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Επαγγελματικών Προσόντων, με την εμπλοκή των «τοπικών κοινωνιών» και των «κοινωνικών εταίρων», δηλαδή κυρίως των καπιταλιστών (ν. 4485/2017).

Εδωσαν επίσης τη δυνατότητα, «υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις», σε Τμήματα ΤΕΙ να παρέχουν διδακτορικές σπουδές, αρμοδιότητα που ντε φάκτο σηματοδοτεί την «πανεπιστημιοποίησή» τους.

Αλλά και την προσέλευση «φοιτητών-πελατών», στο πνεύμα του επιχειρηματικού πανεπιστημίου, προωθούν οι συριζαίοι. Στην αιτιολογική έκθεση

διαβάζουμε: «Στο σχέδιο νόμου εκτός από Πανεπιστημιακά Ερευνητικά Κέντρα (ΠΕΚ) με τα Ινστιτούτα τους και τα Πρότυπα Αγροτικά Πάρκα, που ήδη θεσπίστηκαν στα Πανεπιστήμια των Ιωαννίνων και των Ιονίων Νήσων, σχεδιάζεται να λειτουργήσουν τα πρώτα αγγλόφωνα προπτυχιακά προγράμματα σπουδών στα Πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλίας σε συνεργασία, όπως προβλέπεται, με το Διεθνές Πανεπιστήμιο. Απευθύνονται σε αλλοεθνείς φοιτητές με στόχο την αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων των ελληνικών πανεπιστημίων και τη μέγιστη διεθνοποίησή τους. Συγκεκριμένα, από το ΕΚΠΑ σχεδιάζεται να λειτουργήσει στην Αθήνα το BA Program in the Archeology, History, and Literature of Ancient Greece και στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, στα Τρίκαλα, το European Department of Sport and Exercise Science».

Αντιδράσεις

Το νομοσχέδιο κατήγγειλε η Πρωτοβουλία Εργαζομένων Πανεπιστημίου Αθηνών, που αποκάλυψε ότι με αυτό, συν τοις άλλοις, πλήττονται βίαια τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζομένων στο Πανεπιστήμιο και μειώνεται αποφασιστικά ο αριθμός τους.

Μεταξύ άλλων, η ανακοίνωση της Πρωτοβουλίας αναφέρει: «Η βασική λογική που διέπει όλες τις νομοθετικές ρυθμίσεις για τις συγχωνεύσεις είναι η κατάργηση των ΤΕΙ. Τα Τμήματα των οποίων, σε πρώτη φάση, απορροφούνται από τα ΑΕΙ, για να λειτουργήσουν για τα επόμενα 4 χρόνια και μετά να κλείσουν. Ταυτόχρονα, στα ΑΕΙ που ενσωματώνουν ΤΕΙ, δημιουργούνται νέα Τμήματα, με βάση παλιές ή νεότερες

προτεραιότητες των Ιδρυμάτων και άλλων παραγόντων.

Με το συγκεκριμένο νομοσχέδιο, συνολικά **απορροφούνται 12 Τμήματα ΤΕΙ** (για να καταργηθούν προσεχώς) και **δημιουργούνται 35 νέα Τμήματα ΑΕΙ**. Στο ΕΚΠΑ, από ένα δυναμικό **33 Τμημάτων το 2018-2019**, άμεσα θα λειτουργήσουν **15 επιπλέον**, 5 του ΤΕΙ και 10 νέα (από τα νέα **τα 8 στα Ψαχνά**). Στις 8 Σχολές προτίθεται άλλη μία. Επίσης, **ιδρύεται “Πανεπιστημιακό Ερευνητικό Κέντρο” (ΠΕΚ)** στην Αθήνα, στην υπηρεσία επιχειρηματικών συμφερόντων, και **“Τεχνόπολη”**, άγνωστου (:) προσανατολισμού, στη Χαλκίδα....

Παρά το μεγαλόπνοο πλάνο της κυβέρνησης για διόγκωση των ΑΕΙ, στα νομοσχέδια των συγχωνεύσεων δεν προβλέπεται αύξηση του προσωπικού. Προβλέπονται ασφαλώς 8 νέες θέσεις για μέλη ΔΕΠ ανά νέο Τμήμα (ανεξαρτήτως αν αυτές επαρκούν), αλλά για το διοικητικό και λοιπό προσωπικό ΚΑΜΙΑ.

Στην περίπτωση του ΕΚΠΑ, **το ήδη μειωμένο προσωπικό** των 1.070 (μόνιμων και ΙΔΑΧ) διοικητικών που, μαζί με τους συμβασιούχους συναδέλφους, υποστηρίζει τις κεντρικές υπηρεσίες συν τα 33 Τμήματα που διαθέτει το Ιδρυμα σήμερα, **θα κληθεί να υποστηρίξει και τα 10 νέα, και το ΠΕΚ, και την Τεχνόπολη, και όποιες άλλες υπηρεσιακές ανάγκες προκύψουν**. Υπενθυμίζουμε ότι **τα νέα Τμήματα είναι ΔΥΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΟΚΤΩ ΣΤΑ ΨΑΧΝΑ** και ότι για τα επόμενα 4 χρόνια θα λειτουργούν παράλληλα και τα 5 προς κατάργηση Τμήματα του ΤΕΙ. Υπενθυμίζουμε ότι **ΑΜΕΣΑ θα λειτουργήσουν στο ΕΚΠΑ και τα διετή προ-**

γράμματα σπουδών (επιπέδου ΙΕΚ), τα οποία και ΠΑΛΙ ΕΜΕΙΣ θα κληθούμε να υποστηρίξουμε διοικητικώς» (βλέπε αναλυτικά την καταγγελία στην Κόντρα, αρ. φύλ. 981).

Για το ίδιο θέμα, με τα χίλια ζόρια, το ΔΣ του Συλλόγου Διοικητικού Προσωπικού Πανεπιστημίου Αθηνών έβγαλε σχετική ανακοίνωση [σ.σ.: η Πρωτοβουλία καταγγέλλει ότι η πλειοψηφία του ΔΣ, παρά το ότι το νομοσχέδιο συζητήθηκε σε συνεδρίαση (11/10) και πάρθηκε απόφαση να βγει σχετική ανακοίνωση, στηρίζει την προσπάθεια αποπροσανατολισμού ανοιχτά και κανένα ενδιφέρον δε δείχνει για το μέλλον των εργαζομένων του Ιδρύματος].

Η ανακοίνωση καταλήγει ως εξής:

«Στο νομοσχέδιο προβλέπονται μόνο θέσεις ΔΕΠ (8/νέο τμήμα) για τα 10 νέα τμήματα που δημιουργούνται σε Αθήνα και Χαλκίδα και τα οποία τα περισσότερα ξεκινούν τη λειτουργία τους το Ακαδημαϊκό έτος 2019-2020. **Δεν γίνεται όμως καμία αναφορά στο Διοικητικό Προσωπικό που θα κληθεί να τα στηρίξει.**

Εύλογα λοιπόν αναρωτιόμαστε, με ποιο προσωπικό περιμένει η Διοίκηση του ΕΚΠΑ να λειτουργήσουν τα νέα 10 τμήματα, με τα 30 άτομα του ΤΕΙ Χαλκίδας; Με το αποδεκατισμένο και υπερφορτωμένο προσωπικό του Παν/μιου, που την τελευταία δετία έχει χάσει μεγάλο μέρος συναδέλφων από συνταξιοδοτήσεις και δεν επαρκεί για τα υφιστάμενα 33 τμήματα και τα 183 Μεταπτυχιακά Προγράμματα Σπουδών και ενισχύεται από έναν σημαντικό αριθμό συμβασιούχων; Ή με νέους ακόμη περισσότερους συμβασιούχους;».

ρωτες πολλές φορές, χωρίς ένσημα που και που, μέχρι που κηρύχθηκε στο τέλος έκπτωτη. Παρόλα αυτά συνέχισε να παίρνει την εργολαβία με διαρκείς τρίμηνες παρατάσεις...

Και ρωτάμε: Μπορεί η Διοίκηση του ΕΚΠΑ να ισχυριστεί σοβαρά ότι δε γνωρίζει τίποτα για όλα τα παραπάνω; Και τι θα κάνει τώρα για τις συμβάσεις που τρέχουν με τη συγκεκριμένη εταιρία; Και με όποια άλλη εταιρία προσφέρει «καθαριότητα» και «φύλαξη» χωρίς κανείς να ελέγχει με τι συνθήκες απασχολεί τους εργαζόμενους; Για να ασχοληθούν, έστω και παρεμπιπτόντως, ΜΜΕ και παράγοντες του τόπου με τις συνθήκες εργασίας πρέπει να προηγηθεί μια δολοφονία; Όσο τα αφεντικά των εργολαβιών είναι «καθαρά» μπορούν να χορεύουν στις πλάτες των εργαζόμενων και του δημόσιου;

Η Διοίκηση του ΕΚΠΑ συμμετέχει στο περί ανομίας στα ΑΕΙ σήριαλ, στοχοποιώντας τη συνδικαλιστική δράση φοιτητικών ομάδων και στεκιών. **Όταν οι εργολάβοι και οι δουλεμπορικές τους εταιρίες καταλύουν κάθε έννοια εργασιακού δικαιώματος και δεν τηρούν τις κατά νόμο υποχρεώσεις τους είναι όλα εντάξει;** Δεν ακούει, ούτε θέλει να ξέρει τι συμβαίνει εις βάρος των εργαζόμενων που φροντίζουν για την καθαριότητα και τη φύλαξη του ιδρύματος. Αυτά προφανώς είναι όχι μόνο νόμιμα, αλλά και ηθικά...

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

· **Την άμεση αποχώρηση όλων των εργολαβικών εταιριών** από το ΕΚΠΑ και γενικά από το δημόσιο

· **Την άμεση πρόσληψη όλου του προσωπικού φύλαξης και καθαριότητας** με απευθείας συμβάσεις και χωρίς καμία χαμένη θέση εργασίας

· **Την άμεση πρόσληψη επιπλέον προσωπικού** για την πραγματική και ουσιαστική κάλυψη των αναγκών φύλαξης και καθαριότητας

· **Την άμεση προκήρυξη μόνιμων θέσεων φύλαξης και καθαριότητας** οι οποίες θα δοθούν στο ήδη υπάρχον προσωπικό

Μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους. Εξω οι εργολαβίες από το Δημόσιο.

Δίδυμα αδέρφια φασισμός και ψέμα-προβοκάτσια

Πρέπει να αισθάνθηκε ιδιαίτερα δυστυχής ο Βορίδης το βράδυ της περασμένης Τρίτης, ακούγοντας τον Ιερώνυμο να απευθύνεται στον Τσίπρα αναφερόμενος στον Βορίδη -χωρίς να τον κατονομάζει- και να χαρακτηρίζει «μικρότητες» τα λεχθέντα ότι «θα καθήσετε τα σύμβολα της Εκκλησίας κτλ.», τονίζοντας με νόημα ότι «από πολέμους τέτοιας μορφής έχουμε γνωρίσει όλοι μας, τους γνωρίζουμε, αλλά ξέρουμε να προχωρούμε». Ηταν ο Βορίδης αυτός που είχε εμφανιστεί στην εκπομπή του Αυτιά (ο οποίος τον άκουγε με γουρλωμένα μάτια, τάχαμου από έκπληξη) και έλεγε στο κοινό της τηλελίστας ότι «δεν θα γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα σε δημόσιους χώρους, αν ισχύσει ο πολιτικός όρκος». Και όχι μόνο αυτό, αλλά... «θα φύγει ο σταυρός από τη σημαία». Με ύφος μεγάλο ιστορικού και με τον Αυτιά να θαυμάζει το βάθος των γνώσεών του και να φρίττει μπροστά στο μέγεθος των αποκαλύψεων, ο Βορίδης έδινε τα ρέστα του: «Είμαστε οι κληρονόμοι του Βυζαντίου και της Ανατολικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και της ισορροπίας μεταξύ του αυτοκράτορα και του Πατριάρχη. Τι ζητάει λοιπόν ο Τσίπρας; Να ρηγματώσουμε αυτή την ιστορία μας!»

Η σφαλιρά από τον Ιερώνυμο ήταν δυνατή (πάντα είχαν βαρύ χέρι οι δεσποτάδες), αλλά οι φασίστες δεν το βάζουν κάτω. Το ψέμα (στην πιο τερατώδη του μορφή) και η προβοκάτσια ήταν πάντοτε τα δυνατότερα όπλα στο οπλοστάσιό τους, με στόχο να ελέγξουν λαϊκές δυνάμεις, να τις μετατρέψουν σε αφιονισμένο όχλο και να τις οδηγήσουν σε πρακτικές ταγμάτων εφόδου.

Πάρτε για παράδειγμα την «είδηση» που κυκλοφόρησε το πρωί της περασμένης Τρίτης: «δύο Αλβανοί, στις Δαφνές στην Κρήτη, σκαρφώσαν στον ιστό, κατέβασαν την ελληνική σημαία και έφυγαν παίρνοντάς την μαζί τους». Δεν ξέρουμε ποια ήταν η πηγή της είδησης (πρώτο τη μετέδωσε το cretapost.gr), όμως το μόνο βέβαιο είναι πως δεν την χειρίστηκαν οι Βορίδηδες και οι χρυσαυγίτες. Τη μετέδιδαν όλοι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Και ξέρουμε πόσο ισχυρή είναι στην Κρήτη η παρουσία της ΕΥΠ/ΚΥΠ και της σιωνιστικής Μοσάντ. Λίγες ώρες αργότερα αποδείχτηκε ότι τη σημαία κατέβασαν γάλλοι φοιτητές που βρισκόταν για εκπαιδευτική εκδρομή στην Κρήτη και είχαν ήδη αναχωρήσει από το νησί! Ετσι, κανένας δε θα μάθει αν επρόκειτο απλώς για νεανική «καγκουριά» ή για κάτι άλλο.

Ο στόχος της ψεύτικης είδησης ήταν προφανής: να ξεσηκώσει έναν όχλο ενάντια στους Αλβανούς που κατοικούν στην Ελλάδα, όπως είχε γίνει με το πογκρόμ του 2004, μετά από ποδοσφαιρικό αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας. Ένας νεκρός και δεκάδες τραυματίες ήταν ο απολογισμός τότε.

Παιχνίδια με το φασισμό από τη ΛΑΕ

Το να πηγαίνεις σε πρωινάδικα και μεσημεριανάδικα για να κάνεις... πολιτική ζύμωση είναι ξεφτίλα. Το να πηγαίνεις σε ιντερνετικά φασιστοκάναλα ξεπερνά τα όρια της ξεφτίλας. Είναι πολιτική πράξη με συγκεκριμένο πρόσημο. Υπάρχει κοινό πατριωτικό έδαφος ανάμεσα στη φασιστική Δεξιά και την Αριστερά. Αυτό είναι το μήνυμα που έστειλε ο Παναγιώτης Λαφαζάνης με την ωριαία εμφάνισή του στο διαδικτυακό φασιστοκάναλο «Ελληνίσις», στην εκπομπή «Σπαρτιάτες».

Φυσικά, ξέσπασε σάλος. Μετά απ' αυτόν το Iskra.gr «φιλοξένησε» «ρεπορτάζ με τις απαντήσεις που έδωσαν συνεργάτες του Παναγ. Λαφαζάνη σε ερωτήσεις φίλων της Iskra σχετικά με την συνέντευξη του σ. Παναγιώτη». Πληροφορηθήκαμε, λοιπόν, ότι ο Λαφαζάνης **«δεν γνωρίζει** τα συγκεκριμένα πολιτικά χαρακτηριστικά του διαδικτυακού τόπου, πράγμα που όφειλε να είχε πληροφορηθεί και το παραδέχεται ως **λάθος** του. Όπως δεν είχε γνώση και των εμβόλιμων προλόγου και του ντεκόρ της παρουσίαισης. Ο Παν.

Λαφαζάνης αποσαφηνίζει ότι αν ήξερε την πολιτικοϊδεολογική ταυτότητα του σταθμού, ασφαλώς θα είχε αποφύγει την τηλεοπτική του παρουσία εκεί. Σε κάθε περίπτωση, πάντως, παρά την αστοχία, η συνέντευξη του Παν. Λαφαζάνη δεν πρέπει να κριθεί μόνο από το πού δόθηκε, διευκρινίζουν οι συνεργάτες του Παν. Λαφαζάνη αλλά θα πρέπει να κριθεί και από το τι επί της ουσίας ελέγχθη εκ μέρους του Λαφαζάνη στην διάρκειά της!»

Φυσικά και γνώριζε ο Λαφαζάνης πού πήγαινε (δεν πάσχει από άνοια). Γι' αυτό και εξήρε τον τίτλο «Σπαρτιάτες», γι' αυτό και φρόντισε να διακηρύξει (επικαλούμενος τον Φλωράκη) ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει ολαβομακεδονική μειονότητα κτλ. Όπως γνώριζε και το χαρακτήρα των εθνικοφασιστικών συλλαλητηρίων για το «Μακεδονικό», που η ΛΑΕ τα βρήκε τόσο ωραία. Όπως ακριβώς ο ΣΥΡΙΖΑ (με τον Λαφαζάνη κορυφαίο στέλεχός του) επέλεξε τους ακροδεξιούς του Καμμένου για κυβερνητικούς εταίρους, έτσι και ο Λαφαζάνης ψαρεύει στα θολά νερά του ναζιφασιστικού βάλτου.

Στάση ποινικού παραβάτη

Τρέμοντας μπροστά στο ενδεχόμενο να βρεθεί κατά την προεκλογική περίοδο υπό ποινική διερεύνηση για ευθύνες στο έγκλημα που συντελέστηκε στο Μάτι και στο Νέο Βουτζά, η Δούρου προσπαθεί να χτίσει όχι πολιτική αλλά ποινική υπεράσπιση. Και το κάνει με κουτοπόνηρο τρόπο. Από τη μια, δηλώνει ότι η δικαστική έρευνα «πρέπει να προχωρήσει με ρυθμούς διαφορετικούς», πρέπει «να προχωρήσει με ρυθμούς διαφορετικούς από τους αργούς ρυθμούς που έχουμε συνηθίσει σε σχέση με μεγάλες υποθέσεις δημοσίου συμφέροντος» και διασαλπίζει ότι «με ιδιαίτερη ανακούφιση θα συμβάλει στην ανεύρεση των αιτιών και στη διαλεύκανση των ευθυνών της τραγωδίας του Ιουλίου». Από την άλλη, φροντίζει να βγάλει την ουρά της απέξω: «Οφείλω ωστόσο να σημειώσω ότι ο Β' βαθμός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οι Περιφέρειες, σύμφωνα με το ισχύον θεσμικό πλαίσιο, δεν έχουν επιχειρησιακή ευθύνη στην κατάσβεση των πυρκαγιών».

Μπορεί οι περιφέρειες να μην έχουν επιχειρησιακή ευθύνη στην κατάσβεση των πυρκαγιών, συμμετέχουν όμως στην πολιτική προστασία, η οποία ελέγχεται για το γεγονός ότι τόσος κόσμος κήκε χωρίς να έχει καμιά προειδοποίηση γι' αυτό που ερχόταν και καμιά βοήθεια για να το αποφύγει. Σ' αυτό, λοιπόν, η Δούρου ενδέχεται να έχει όχι μόνο πολιτική αλλά και ποινική ευθύνη. Γι' αυτό και φρόντισε από τον Σεπτέμβριο, όταν η κυβέρνηση υποστήριζε την άποψη ότι όλα έγιναν όπως έπρεπε, να στείλει Υπόμνημα στην Πυροσβεστική και στην Εισαγγελία Πρωτοδικών, με το οποίο ρίχνει όλη την ευθύνη στην Πυροσβεστική, αποδίδοντάς της εγκληματικές ευθύνες.

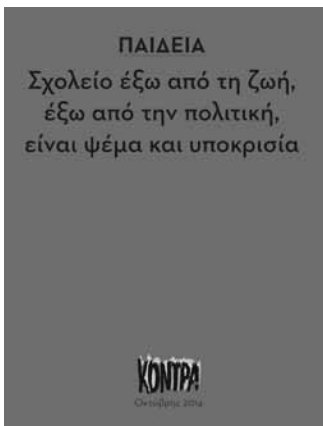
Η ΓΣΕΕ ζητά αστυνομική προστασία!

Ξεπέρασαν κάθε όριο αστισμού οι πρασινογάλαζοι γραφειοκράτες της ΓΣΕΕ, ζητώντας παρουσία της αστυνομίας στις συνδικαλιστικές διαδικασίες, για να προστατευθεί η «νομιμότητα» (όπως την εννοούν και την ερμηνεύουν αυτοί)! Από την εποχή των Μακρηθεοδωρικών, πριν τη χούντα, και των Καρακίτσων, μετά τη χούντα, των διορισμένων δηλαδή εργατοπατέρων, έχουμε να δούμε τέτοια στάση. Συγκρούσεις στο εσωτερικό του αστικοποιημένου γραφειοκρατικού συνδικαλισμού είχαμε πολλές φορές, αλλά ακόμα και οι Ραυτόπουλοι, Λιακόπουλοι και σία, που είχαν κατισκωθεί στη ΓΣΕΕ με δικαστικές αποφάσεις την περίοδο 1985-89, δεν τόλμησαν να ζητήσουν αστυνομική προστασία. Πορευόταν με τις δικαστικές αποφάσεις.

Τώρα, λοιπόν, η ΓΣΕΕ ζήτησε και συναντήθηκε «με την πολιτική και φυσική ηγεσία του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη», «εξαιτίας των αλληπάλληλων παρεμποδίσεων εκλογικών διαδικασιών και τραμπούκικων ενεργειών, το προηγούμενο διάστημα, σε σωματεία Τροφίμων, Ιδιωτικών Υπαλλήλων και στα Εργατικά Κέντρα Πάτρας, Τρικάλων, Φλώρινας, Κατερίνης, Κοζάνης, οργανώσεων μελών της ΓΣΕΕ, από μεταφερόμενα στελέχη του ΠΑΜΕ (αγρότες, επαγγελματίες, φοιτητές) στους οποίους ήδη έχουν ασκηθεί διώξεις». Με περίσσιο θράσος έγραψαν στην ανακοίνωσή τους «για τη Συνομοσπονδία, η αναγκαιότητα διασφάλισης της δημοκρατικής νομιμότητας, είναι αυτονόητη και είναι υποχρέωση της Κυβέρνησης και του αρμόδιου υπουργείου να εργάζονται σ' αυτή την κατεύθυνση, με στόχο την αποφυγή φαινομένων αυτοδικίας!» Δηλαδή, στις συνδικαλιστικές διαδικασίες θα παρίστανται μπάτσοι, οι οποίοι θα συλλαμβάνουν όσους τους υποδεικνύουν τα μέλη της κλίκας Παναγόπουλου!

«Η ΓΣΕΕ δεν υποκύπτει στους εκβιασμούς και τις προβοκάτσιες ότι δήθεν θέλει την “αστυνομοκρατία” μέσα στα συνδικάτα, αλλά και δε θα αφήσει έρμαιο τους δημοκράτες, εργαζόμενους σε πράξεις βίας και φίμωσης του εκλογικού τους δικαιώματος», καταλήγει η κατάπτυστη ανακοίνωση. Όμως οι εργαζόμενοι ξέρουν να προστατεύσουν και τις διαδικασίες και το εκλογικό τους δικαίωμα. Μόνο οι μεταφερόμενοι με τα βανάκια των εταιριών, τρομοκρατημένοι και έτοιμοι να ψηφίσουν ό,τι τους υποδείξουν οι επιστάτες, μπορεί να αισθάνονται φόβο.

ΥΓ. Περιττεύει να πούμε ότι δεν μπαίνουμε στην ουσία των συγκρούσεων ανάμεσα στους εργατοπατέρες και το ΠΑΜΕ. Εκείνο που καταγγέλλουμε είναι η ξεδιάντροπη στάση των αστογραφειοκρατών, που μπάζουν τις δυνάμεις καταστολής μέσα στις συνδικαλιστικές διαδικασίες.

Μετά τους Κουτσολιούτσους ο Μελισσανίδης;

Τα δημοσιεύματα έχουν «βαριές υπογραφές» (Financial Times και Wall Street Journal), πράγμα που σημαίνει ότι οι συντάκτες τους την έχουν ψάξει τη δουλειά και δε γράφουν στο βρόντο. Σκοπιμότητες υπηρετούν, βέβαια, αλλά αυτές δεν έχουν σχέση με τον ανταγωνισμό Μαρινάκη-Μελισσανίδη-Σαββίδη για το ποιος θα πάρει το πρωτάθλημα (οι συντάκτες των FT και της WSJ μάλλον θα αγνοούν τα... εξωτικά ονόματα ΟΣΦΠ, ΑΕΚ, ΠΑΟΚ).

Σύμφωνα με τα δημοσιεύματα (αλλά και με έκθεση έρευνας που δημοσίευσε η ίδια η εταιρία), το νέο ΔΣ της Aegean Marine Petroleum, ψάχνει τουλάχιστον 300 εκατομμύρια δολάρια, τα οποία έκαναν φτερά από την εταιρία, μέσα από ένα σύστημα αγοραπωλησιών μετοχών διάφορων θυγατρικών. Τα δημοσιεύματα κατονομάζουν τον Μελισσανίδη ως υπεύθυνο για τη μεγάλη κομπίνα και ενημερώνουν ότι το νέο ΔΣ της εταιρίας έχει ήδη ενημερώσει την αμερικάνικη Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς και το υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ. (Όπως είναι γνωστό, διάφορα αμερικάνικα funds που είχαν μπει στο μετοχικό κεφάλαιο της εισηγμένης στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης AMP, κατάφεραν να πετάξουν από το ΔΣ της εταιρίας τον Μελισσανίδη και τους ανθρώπους του, οπότε ελέγχο-

ντας τη διοίκηση έβαλαν δικούς τους ελεγκτές να ξεσκονίσουν τα κιτάπια).

Εκείνο που προκαλεί εντύπωση είναι η σιωπή του Μελισσανίδη, μολονότι υπάρχουν εκτενή δημοσιεύματα και στον ελληνικό Τύπο. Ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση, όμως, προκαλεί η σιωπή της ελληνικής κυβέρνησης για εκείνο το σημείο των καταγγελιών που αναφέρει ότι ο (μη κατονομαζόμενος) Μελισσανίδης άσκησε σημαντικό έλεγχο σε προσωπικό και περιουσιακά μέσα της εταιρίας, χρησιμοποιώντας ακόμα και απειλές οικονομικής αντεκδίκησης και σωματικής βίας (αλήθεια, οι εισαγγελείς δεν τα διαβάζουν αυτά;) και ότι κατάφερε, μετά από αίτησή του στην ελληνική Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων να εμποδίσει τον έλεγχο στον σέρβερ της εταιρίας στον Πειραιά.

Μπορεί ο... αεκτζής μητροπολίτης Γαβριήλ να πήγε τον Πάιτα να δει το γιαπί της «Αγιασοφιάς», αλλά οι αμερικάνοι καπιταλιστές δε χαμπαρίζουν από κάτι τέτοια. Κι αν στο τέλος αποδειχτεί ότι πρόκειται για μια νέα περίπτωση Κουτσολιούτσου (Follie Follie), τότε δε θα δεχτεί πλήγμα μόνο ένας καπιταλισμός, αλλά ο ελληνικός καπιταλισμός ως τέτοιος. Οι ξένοι «επενδυτές» θα φτύνουν στον κόρφο τους και θα απαιτούν να έχουν τον απόλυτο έλεγχο.

Μαύρη μαυρίλα πλάκωσε...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

το υλικό που γίνεται πνευματικό θα γίνει εργαλείο πνευματικό στα χέρια της Εκκλησίας», επανέλαβε (λες και υπάρχει κανένας -πλην κάποιων «πυροβολημένων»- που να πιστεύει ότι οι δεσποτάδες δεν ενδιαφέρονται για τα λεφτά, αλλά για την... πνευματική διάστασή τους).

Με απλά λόγια, η συμφωνία Τσίπρα-Ιερώνυμου περιλαμβάνει τα εξής:

1. Το Ελληνικό Δημόσιο αναγνωρίζει ότι πήρε την εκκλησιαστική περιουσία χωρίς να την αποζημιώσει πλήρως. Αρα, το κράτος χρωστάει στην Εκκλησία! Πλήρωνε μεν, ως ανταλλάγμα, τους παπάδες, τους δεσποτάδες και τους πολίτες υπαλλήλους τους, αλλά και πάλι χρωστάει.

2. Το Ελληνικό Δημόσιο παραιτείται από τη διεκδίκηση του συνόλου της αμφισβητούμενης από το κράτος (από το 1952) «εκκλησιαστικής περιουσίας» (δηλαδή της περιουσίας που ανήκει στο Δημόσιο, αλλά οι δεσποτάδες ισχυρίζονται ότι είναι δική τους). Αυτή η περιουσία θα περάσει σ' ένα Ταμείο και τα κέρδη θα πηγαίνουν από 50% σε Δημόσιο και Εκκλησία. Δηλαδή, οι δεσποτάδες θα παίρνουν το 50% από μια περιουσία που δεν τους ανήκει και από την οποία μέχρι σήμερα δεν έπαιρναν τίποτα! Το Ταμείο θα διοικείται από πενταμελές διοικητικό συμβούλιο. Από δύο μέλη θα έχουν Δημόσιο και Εκκλησία και το πέμπτο μέλος θα είναι κοινής αποδοχής. Δηλαδή, αναγνωρίζεται ισοτιμία (για να μην πούμε υπεροχή) της Εκκλησίας με το Δημόσιο!

3. Παπάδες και δεσποτάδες θα βγουν από τις λίστες των δημόσιων υπάλληλων και θα μισθοδοτούνται «με αποκλειστική ευθύνη της Εκκλησίας της Ελλάδος», ενώ το Δημόσιο θα καταβάλλει ετήσια επιχορήγηση ίση «με το σημερινό κόστος μισθοδοσίας

των εν ενεργεία ιερέων, το οποίο θα αναπροσαρμόζεται ανάλογα με τις μισθολογικές μεταβολές του Ελληνικού Δημοσίου». Δηλαδή, οι παπάδες θα εξακολουθήσουν να πληρώνονται από το Δημόσιο, μόνο που το τεράστιο ποσό της μισθοδοσίας τους θα το διαχειρίζονται οι δεσποτάδες! Δεν είναι τυχαίο που οι ρασοφόροι «συνδικαλιστές» ξεσηκώθηκαν. Αυτοί ξέρουν τι σημαίνει δεσποταρισμό (ειδικά όταν διαχειρίζεται λεφτά), γι' αυτό και ζητούν την ασφάλεια της δημοσιοϋπαλληλίας.

Για να κρύψει αυτό το γεγονός (ότι δηλαδή η μισθοδοσία των παπάδων θα καταβάλλεται από το κράτος, περνά όμως στην απόλυτη δικαιοδοσία των δεσποτάδων), η κυβέρνηση έβαλε τον Τζανακόπουλο να πλάσσει το παραμύθι των 10.000 θέσεων που αδειάζουν στο Δημόσιο, οι οποίες θα καλυφθούν με ισάριθμες προσλήψεις, κατ' εφαρμογή του κανόνα 1:1 που έχει συμφωνηθεί με την τρούικα. Λες και οι τρούικανοί είναι ηλίθιοι και δε θα δουν ότι η δαπάνη μισθοδοσίας των ρασοφόρων θα εξακολουθήσει να καταβάλλεται από τον κρατικό προϋπολογισμό με τη μορφή ετήσιας επιχορήγησης. Ή λες και δεν έχει υπογράψει η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ συμφωνία για τη διατήρηση εξοντωτικών «πρωτογενών πλεονασμάτων» μέχρι το 2060, που επιτρέπει στο μηχανισμό επιτροπείας της ΕΕ να παρεμβαίνει και να καθορίζει τη δημοσιονομική πολιτική. Οι παπάδες θα βγουν από τη λίστα των δημόσιων υπάλληλων, όμως η μισθοδοσία τους θα εξακολουθήσει να καταβάλλεται από τον κρατικό προϋπολογισμό. Το μέτρο είναι δημοσιονομικά ουδέτερο, επομένως δε δημιουργούνται θέσεις για διορισμούς δημόσιων υπάλληλων εκεί που υπάρχει πραγματική ανάγκη.

Η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ δεν μας εξέπληξε. Ο τυχοδιωκτισμός, ο πολιτικός

Χαστούκι στον υπουργό ΑΑΤ Στ. Αραχωβίτη

Ηχηρό χαστούκι δέχτηκε ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Στ. Αραχωβίτης, καθώς το διοικητικό συμβούλιο του ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ απέρριψε την εισήγηση του διοικητικού διδύμου (διευθύνων σύμβουλος Μπακαλέξης, πρόεδρος Κατής), που έγινε κατ' εντολή του υπουργού, να αναθέσει (έναντι αορίστου χρόνου) σε ομάδα του Γεωπονικού Πανεπιστημίου την κατάρτιση φακέλου για την αναγόρευση του «ελληνικού γιαουρτιού» σε προϊόν ΠΓΕ, που θα υποβληθεί στην Κομισιόν.

Η απόρριψη της εισήγησης θα μπορούσε να γίνει και μόνο για την εξοργιστική διαδικασία της απευθείας ανάθεσης, που επιλέχτηκε, όμως έγινε για λόγους ουσίας. Όλα τα μέλη του ΔΣ, πλην του διδύμου, απέρριψαν επί της ουσίας το ψευδο-πόρισμα της ομάδας εργασίας, που κατασκευάστηκε αρπακωλατζίδικα την τελευταία στιγμή, με εντολή Αραχωβίτη (μετά τη δική μας αποκάλυψη του αρχικού πορίσματος, που είχε παραδοθεί στον τέως υπουργό Αποστόλου), το οποίο στηρίζεται στην εξωφρενική παραδοχή ότι στην Ελλάδα θα παρασκευάζεται γιαούρτι με εισαγόμενο γάλα (εβαπορέ κατά κύριο λόγο), όπως προβλέπει η ΚΥΑ του 2016, η οποία δεν καταργείται, αλλά διατηρείται αλώβητη σαν ευαγγέλιο, και την ίδια στιγμή θα υπάρχει και «ελληνικό γιαούρτι» ΠΓΕ. Ισχυρισμό που από τη μια υπηρετεί τα συμφέροντα των γαλακτοβιομηχανών, που χρησιμοποιούν εισαγόμενο γάλα, και από την άλλη θέλει να ρίξει στάχτη στα μάτια των κτηνοτρόφων, παραμυθιάζοντάς τους ότι το γιαούρτι θα γίνει ΠΓΕ, θα παράγεται αποκλειστικά με ελληνικό γάλα και επομένως θα ανέβουν οι τιμές κι αυτοί θα καταφέρουν να επιβιώσουν.

Στο θέμα θα επανέλθουμε. Προς το παρόν δίνουμε την είδηση, καθώς ο Αραχωβίτης υπέστη μια δεινή ήττα, καθόλου συνηθισμένη για υπουργούς, που έχουν συνηθίσει να περνούν ό,τι θέλουν από τα ΔΣ των εποπτευόμενων φορέων.

αμοραλισμός και η παντελής έλλειψη αρχών (για αστικοδημοκρατικές αρχές μιλάμε, όχι για κομμουνιστικές) είναι τα βασικά χαρακτηριστικά της. Μ' αυτά αναρριχήθηκε στο πόστο του διαχειριστή της αστικής εξουσίας, μ' αυτά προσπαθεί να κρατηθεί σ' αυτό. Από τη μια προσπαθεί να κοροϊδέψει τον κόσμο της Αριστεράς με το παραμύθι της ουδετερότητας του κράτους και από την άλλη δίνει ανταλλάγματα στο ιερατείο για να δεχτεί αυτή την ψεύτικη, άνευ ουσίας ουδετερότητα. Ανταλλάγματα που καμιά αστική κυβέρνηση μέχρι τώρα δεν τόλμησε να δώσει. Ακόμα και ο νόμος των Σαμαροβενιζέλων του 2013 υστερεί σε σχέση με το προσύμφωνο Τσίπρα-Ιερώνυμου.

Η δήθεν θρησκευτική ουδετερότητα του κράτους συνίσταται μόνο στην καθιέρωση του θρησκευτικού όρκου για τους αιρετούς όλων των βαθμίδων. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Ιερώνυμος, σε μια γεμάτη νόημα αποστολή των δηλώσεών του, ευχαρίστησε τον Τσίπρα επειδή προτίθεται να διατηρήσει το προσίμιο του συντάγματος «όπως το έφτιαξαν οι πατέρες μας». Ποιο είναι το προσίμιο; «Εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαίρετου Τριάδος»! Σύνταγμα που εκδίδεται στο όνομα του θεού (και όχι του λαού), αναγνώριση επικρατούσας θρησκείας, μισθοδοσία των κληρικών αυτής της θρησκείας από το κράτος και κατά τα άλλα... θρησκευτικά ουδέτερο κράτος! Να σημειώσουμε μόνο ότι από τη μια το προσίμιο και από την άλλη η αναγνώριση επικρατούσας θρησκείας είναι οι συνταγματικές προϋποθέσεις που επιτρέπουν στο ιερατείο να έχει λόγο ακόμα και στο εκπαιδευτικό σύστημα.

Με τις ευλογίες των δεσποτάδων (πλην των γνωστών παρωμένων ακροδεξιών), λοιπόν, ο ΣΥΡΙΖΑ πορεύεται προς την προσεχή εκλογική μάχη, στοχεύοντας και το θρησκόληπτο εκλογικό ακροατήριο.

Με τη φάμπρικα των μαζικών δικαστικών προσφυγών

Προσπαθούν ν' αφαιμάξουν το υστέρημα των συνταξιούχων

Μορφή χιονοστιβάδας έχουν πάρει οι μαζικές προσφυγές συνταξιούχων με αγωγές στα Διοικητικά Πρωτοδικεία της χώρας (ιδιαίτερα της Αθήνας) για την επιστροφή των αναδρομικών από τις συντάξεις που κόπηκαν με τους μνημονιακούς νόμους 4051 και 4093 του 2012. Σ' αυτό συνέβαλαν η άθλια οικονομική κατάσταση στην οποία βρέθηκε η συντριπτική πλειοψηφία των συνταξιούχων και οι δικηγόροι που τους προτρέπουν να κάνουν μαζικά ομαδικές αγωγές για να διεκδικήσουν αναδρομικά. Οι δικηγόροι και τα παπαγαλάκια τους στον αστικό Τύπο, για να πείσουν τους συνταξιούχους, αποσιωπούν το περιεχόμενο των αποφάσεων 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειας του ΣτΕ και εκμεταλλεύονται δύο πράγματα:

Πρώτον, ότι το ΣτΕ και στις δύο αποφάσεις για την αντισυνταγματικότητα των νόμων 4051 και 4093/2013 τονίζει ότι αυτές θα εφαρμοστούν για την περίοδο πριν τις 10 Ιούνη του 2015 (που δημοσιεύτηκαν οι αποφάσεις) και αναδρομικά θα πάρουν μόνο οι συνταξιούχοι που έκαναν την αγωγή, καθώς και όσοι έκαναν αγωγές μέχρι τις 10 Ιούνη του 2015. Λένε, λοιπόν, οι δικηγόροι στους συνταξιούχους -επικαλούμενοι αυτή τη ρήτρα του ΣτΕ- ότι αν θέλουν να πάρουν αναδρομικά για την περίοδο από 1ης Ιούλη του 2015 και εντεύθεν, πρέπει να υποβάλουν αγωγές. Και αν θέλουν να τους κοστίζουν φτηνά, να τις υποβάλουν ομαδικά.

Δεύτερον, ότι η Τριμελής Επιτροπή του ΝΣΚ του Γραφείου Νομικού Συμβούλου στο υπουργείο Οικονομικών γνωμοδότησε ότι δε χρειάζεται να υποβληθεί έφεση κατά της απόφασης 3429/28-2-2018 του Διοικητικού

Πρωτοδικείου Αθήνας, με την οποία είχαν δικαιωθεί δύο συνταξιούχοι της ΔΕΗ, και ότι τη γνωμοδότηση αποδέχθηκε ο αναπληρωτής Διοικητής του ΕΦΚΑ. Ο ΕΦΚΑ δεν υπέβαλε έφεση και κατέβαλε τα αναδρομικά στους δύο συνταξιούχους. Ομως το ΕΤΕΑΕΠ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης και Επάξ Παροχών) έχει υποβάλει έφεση και έτσι θα υπάρξει καθυστέρηση στην καταβολή των αναδρομικών που επιδικάστηκαν με την απόφαση 3429/2018.

Μετά από αυτή την «αστοχία», η κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων υποχρέωσε τον ΕΦΚΑ να εφεσιβállει όλες τις αποφάσεις που θα εκδίδονται στη συνέχεια. Ψάχνοντας το θέμα, διαπιστώσαμε ότι μέχρι τώρα έχουν εφεσιβληθεί δύο αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, μία του Ειρηνοδικείου Αθηνών και μία του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Το μόνο βέβαιο είναι ότι -μετά από κυβερνητική εντολή- η διοίκηση του ΕΦΚΑ και του ΕΤΕΑΕΠ θα υποβάλλει εφέσεις κατά των αποφάσεων που θα εκδίδονται από τα Διοικητικά Πρωτοδικεία και θα είναι, στον ένα ή στον άλλο βαθμό, ευνοϊκές για τους προσφεύγοντες συνταξιούχους.

Οι δικηγόροι και οι αβανταδόροι δημοσιογράφοι αναφέρονται σε τέσσερις αποφάσεις: σε

δύο αποφάσεις του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (9117 και 10601 του 2018), στην απόφαση 1/2018 του Μισθοδικείου και στην απόφαση 1227/2018 του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Αποκρύπτουν, όμως, ότι αυτές οι αποφάσεις αφορούσαν συνταξιούχους δικαστές (μία πρώην εφέτη του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, έναν πρώην πρόεδρο του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, έναν πρώην πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου και μία πρώην αντιπρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου).

Απέκρυψαν, ακόμα, ότι οι δύο πρώην δικαστές του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών είχαν καταθέσει τις αγωγές τους στις 14 και 16 Ιούνη του 2017 και ότι οι αποφάσεις 9117 και 10601 δημοσιεύτηκαν στις 31 Μάη και στις 22 Ιούνη του 2018, αντίστοιχα. Δηλαδή σε εντεκάμισι μήνες η πρώτη και σε δώδεκα μήνες η δεύτερη! Πρόκειται για διαδικασία-εξπρές (για τα ειωθότα των διοικητικών δικαστηρίων), υπαγορευμένη καθαρά από λόγους συντεχνιακής αλληλεγγύης των εν ενεργεία δικαστικών προς συνταξιούχους συναδέλφους τους. Όπως γνωρίζουμε, δε συμβαίνει το ίδιο με τη συντριπτική πλειοψηφία των υπόλοιπων -πλην δικαστών- συνταξιούχων, οι αγωγές των οποίων εκδικάζονται μετά από πολλά χρόνια.

Ο συνήγορος των δύο συνταξιούχων της ΔΕΗ, που δικαιώθηκαν, με την απόφαση 3429/2018 και πήραν αναδρομικά μόνο για έξι μήνες, ανέφερε ότι στις 23 Δεκέμβρη του 2015 είχε υποβάλει πέντε αγωγές συνταξιούχων της ΔΕΗ, του ΟΤΕ και του Δημοσίου. Η πρώτη αγωγή συζητήθηκε στις 5 Απρίλη του 2017 και η απόφαση 3429 δημοσιεύτηκε στις 28 Φλεβάρη του 2018, γιατί είχε υποβληθεί αίτηση προτίμησης λόγω σοβαρού προβλήματος υγείας. Οι άλλες τέσσερις αγωγές, όχι μόνο δεν εκδικάστηκαν, αλλά δεν ορίστηκαν καν δικάσιμοι! Είπαμε, άλλο συνταξιοσυνηχική «πλέμπα» και άλλο συνταξιούχοι δικαστές.

Καμιά τύχη

Την προηγούμενη βδομάδα γράψαμε, χωρίς να έχουμε υπόψη την απόφαση 1/6-3-2018 του Μισθοδικείου, ότι οι μεγαλοδικηγόροι και τα παπαγαλάκια τους έχουν ένα μόνο στόχο. Να τραβήξουν τους συνταξιούχους σε μαζικές προσφυγές. Γι' αυτό τους κρύβουν ότι οι μαζικές προσφυγές δε θα έχουν καμιά τύχη. Γιατί το ΣτΕ θα ανασύρει από το συρτάρι του τον πυρήνα της φιλοσοφίας με την οποία προσεγγίζει αυτά τα ζητήματα και θα αποφανθεί και πάλι ότι **σε εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες το κράτος μπορεί να μειώνει τις**

συντάξεις. Με βάση αυτή την αιτιολογία, το ΣτΕ θα χαρακτηρίσει τις ίδιες διατάξεις συνταγματικές αυτή τη φορά.

Η απόφαση 1/28.2.2018 του Μισθοδικείου δημοσιεύτηκε δυόμισι χρόνια μετά από τις περιβόητες αποφάσεις 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειας του ΣτΕ. Αναφέρει η απόφαση:

«Όπως έχει δε ειδικότερα κριθεί από το παρόν Ειδικό Δικαστήριο (βλέπε απόφαση 164/2015, πρβλ και απόφαση 35/2014), οι θεσπισθείσες με τους ανωτέρω νόμους 3847/2010, 3865/2010, 3986/2011, 4002/2011, 4024/2011 και 4051/2012 περικοπές των συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιούχων του Δημοσίου, μεταξύ των οποίων και των δικαστικών λειτουργών, αποτελούσες **τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής και προώθησης διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων** της ελληνικής οικονομίας, με σκοπό τόσο την άμεση κάλυψη των οικονομικών αναγκών όσο και τη βελτίωση της μελλοντικής δημοσιονομικής και οικονομικής κατάστασης, **δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο** και, ως εκ τούτου, **δεν συνιστούν προσβολή των συνταγματικών αρχών**» (οι εμφάσεις δικές μας).

Στο Ειδικό Δικαστήριο του άρθρου 88 του Συντάγματος (γνωστό ως Μισθοδικείο) συμμετέχουν αρκετοί σύμβουλοι

του ΣτΕ, ενώ πρόεδρός του είναι ο πρόεδρος του ΣτΕ (σε περίπτωση κωλύματος τον αντικαθιστά αντιπρόεδρος). Θυμίζουμε και πάλι ότι το ΣτΕ, με τις αποφάσεις 2287 και 2288/2015, είχε χαρακτηρίσει το νόμο 4051/2012 αντισυνταγματικό. Δηλαδή, **οι δικαστές του ΣτΕ που το 2015 είχαν κρίνει αντισυνταγματικό ένα νόμο (4051/2012), έκριναν το 2018 -ως μέλη του Μισθοδικείου- ότι ο ίδιος νόμος δε συνιστά προσβολή των συνταγματικών αρχών!**

Λόγοι σκοπιμότητας, λόγοι υπεράσπισης των Μνημονίων και των μνημονιακών κυβερνήσεων, υποχρεώνουν το ΣτΕ να αλλάζει τα σκεπτικά στις διάφορες αποφάσεις του, προκειμένου να υπερασπίσει το «δίκαιο του μονάρχη». Στη νομολογία υπάρχουν ήδη αντικρουόμενες αποφάσεις σχετικά με τη συνταγματικότητα μνημονιακών νόμων που πετσόκοψαν συντάξεις. Αν λοιπόν υποβληθούν δεκάδες (αν όχι εκατοντάδες) χιλιάδες προσφυγές συνταξιούχων, που θα απαιτήσουν αναδρομική επιστροφή των ποσών που κλάπηκαν από τις συντάξεις τους με τους διάφορους μνημονιακούς νόμους, δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι το ΣτΕ θα αποφασίσει ότι όλοι οι νόμοι είναι σύμφωνοι με το Σύνταγμα, διότι υπαγορεύτηκαν από τις εξαιρετικά δυσμενείς περιστάσεις που αντιμετώπιζε το κράτος. Κι έτσι, τα Διοικητικά Εφετεία θα απορρίψουν όλες τις αγωγές.

Θα το επαναλάβουμε: οι συνταξιούχοι πρέπει να γυρίσουν την πλάτη στους δικηγόρους και στους αβανταδόρους δημοσιογράφους, που βάλθηκαν να τους αρμέξουν αφαιμάζοντας τις πενιχρές συντάξεις τους.

Όταν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ξεπουλούσαν (διά του Αποστόλου) τη φέτα ως ΠΟΠ!

Όσο ήταν υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, ο Βαγγέλης Αποστόλου είχε φλομώσει στο ψέμα τους κτηνοτρόφους, ότι δήθεν κατόρθωσε να αποσπάσει δήλωση από τον επίτροπο Γεωργίας Hogan, σύμφωνα με την οποία στην επόμενη πενταετία η Κομισιόν θα αναθεωρήσει τη συμφωνία της ΕΕ με χώρες της νότιας Αφρικής και έτσι θα προστατευθεί πλήρως η ελληνική φέτα ως προϊόν ΠΟΠ (Προστατευόμενης Ονομασίας Προέλευσης). Αυτά επαναλάμβανε την άνοιξη του 2016 με απανωτά Δελτία Τύπου.

Εκείνη την περίοδο, είχαμε ανοίξει μέτωπο, αποκαλύπτοντας με την αρθρογραφία μας τα ψέματα του Αποστόλου. Αποδείξαμε ότι όλοι οι υπουργοί ΑΑΤ (και ο Αποστόλου) υπονόμειαν τη φέτα ως προϊόν ΠΟΠ, αφού επέτρεπαν στους γαλακτοβιομήχανους να χρησιμοποιούν στην παραγωγή της εισαγόμενου νωπύ και συμπυκνωμένο γάλα και να παράγουν όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα χρησιμοποιώντας κοινές δεξαμενές, στις οποίες αναμειγνύουν ντόπιο νωπό γάλα με εισαγόμενο, νωπό και συμπυκνωμένο. Ακόμα, οι κυβερνήσεις, μέσω του ο ΕΛΓΟ ΔΗΜΗΤΡΑ που είναι ο αρμόδιος φορέας, επιτρέπουν από το 2014 στις γαλακτοβιομηχανίες να βάζουν το ελληνικό σήμα σε όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα, ενώ γνωρίζουν ότι αυτές εισάγουν νωπό και συμπυκνωμένο γάλα και το αναμειγνύουν με ντόπιο.

Η κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων

με Κοινή Υπουργική Απόφαση νομιμοποίησε τη χρήση συμπυκνωμένου γαλακτος στην παραγωγή του ελληνικού γιαουρτιού, βάζοντας έτσι την ταφόπλακα στη διεκδίκηση να πιστοποιηθεί το ελληνικό γιαούρτι ως προϊόν ΠΓΕ (Προστατευόμενης Γεωγραφικής Ενδειξης).

Καλύπτοντας το ρεπορτάζ στη δίκη των νεοναζιστών της ΧΑ, ανακαλύψαμε αποκαλυπτικές απαντήσεις του Αποστόλου σε Ερωτήσεις του Λαγού που αναφέρονται στον κτηνοτροφικό τομέα. Απαντήσεις που θα παρέμεναν κρυμμένες, μιας και κανένας δεν ενδιαιφέρθηκε γι' αυτές. Ο Λαγός, ξεπερνώντας κάθε άλλο χρυσαυγίτη προλεταριάτο, κατέθεσε στο δικαστήριο προς ανάγνωση 1.600 ερωτήσεις! Ηδη, σε δυο συνεδριάσεις, διαβάστηκαν 273 απ' αυτές. Τις αποκαλυπτικές απαντήσεις που έδωσε ο Αποστόλου εκτιμούμε ότι δεν τις διάβασαν ούτε ο Λαγός ούτε οι συνεργάτες του που έγραψαν τις Ερωτήσεις. Οι νεοναζιστές με την πληθώρα των Ερωτήσεων προσπαθούσαν να εμφανιστούν ως «σοβαρή κοινοβουλευτική δύναμη», συγκαλύπτοντας την πολύχρονη εγκληματική δράση τους. Δεκάρα δεν έδιναν για τα προβλήματα που έθιγαν (εκτός αν επρόκειτο για τα συμφέροντα εφοπλιστών, εργολάβων της Ζώνης και ρώσων καπιταλιστών).

Αυτό το αντιλήφθηκε ο Αποστόλου, γι' αυτό απαντούσε στον νεοναζιστή χωρίς περικοκλάδες, με μια ωμότητα και έναν κυνισμό που εκπλήττουν. Οι

απαντήσεις δίνονται γραπτά στους βουλευτές, οπότε η απλή σκέψη του Αποστόλου ήταν «σιγά μην το μάθει κανένας». Στις 24 Μάη του 2016, λοιπόν, με την Ερώτηση 5607, ο Λαγός ρωτούσε τον Αποστόλου: «*Με δεδομένο πως στη συμφωνία της ΕΕ με τον Καναδά (CETA) δεν προβλέπεται η πλήρης προστασία της φέτας ΠΟΠ, ερωτάται η κυβέρνηση αν και πώς θα διορθώσει την εγκληματική αυτή αμέλεια, που απειλεί σε μεγάλο βαθμό τον σχετικό κλάδο των Ελλήνων κτηνοτρόφων και πώς και πότε θα υπάρξει νομοθετική ρύθμιση.*»

Ο Λαγός και οι υπόλοιποι συμμορία, όπως και οι επιστημονικοί συνεργάτες τους, που πληρώνονται από τη Βουλή, δε γνωρίζουν ότι έχει ήδη προκληθεί μεγάλη ζημιά στη φέτα και σ' όλα τα γαλακτοκομικά προϊόντα. Και βέβαια, δε γνωρίζουν ότι το ζήτημα της κατοχύρωσης της φέτας ως προϊόν ΠΟΠ δύναιται μέσω νομοθετικής ρύθμισης. Απαιτούνται άλλα πράγματα, που οι νεοναζιστές δεν τα γνωρίζουν και -πολύ περισσότερο- δεν τους απασχολούν. Δεν ενδιαφέρονται για την υπεράσπιση των συμφερόντων των κτηνοτρόφων και της φέτας. Απλά θέλουν να παρουσιάσουν σαν μια πολιτική δύναμη όπως τα υπόλοιπα αστικά κόμματα.

Ενώ κατηγορείται από τον Λαγό για «εγκληματική αμέλεια», ο Αποστόλου απαντά με ύφος απολογητικό και χωρίς να επαναλαμβάνει τα γνωστά ψέματά του, για τη δήλωση που τάχα απέσπα-

σε από τον επίτροπο Γεωργίας Hogan, ότι στο τέλος της επόμενης πενταετίας θα προστατευθεί η φέτα κτλ. Στην ιστοσελίδα μας θα ανεβάσουμε ολόκληρη τη δήλωση του Αποστόλου, για να πληροφορηθούν οι κτηνοτρόφοι τις πραγματικές θέσεις των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και την ουσία της πολιτικής τους υπέρ των γαλακτοβιομηχανών.

Ο Αποστόλου **για πρώτη φορά κάνει γνωστό τι πρότείνει στην Κομισιόν**, όταν γίνονταν οι συζητήσεις για την φέτα: «*Τι ζητάει η Ελλάδα από την Ε. Επιτροπή. Η ελληνική αντιπροσωπεία (...) κατέθεσε μία συμβιβαστική πρόταση, ζητώντας από την Ε. Επιτροπή, χωρίς να αλλάξει καθόλου το κείμενο της συμφωνίας, να προστεθεί μία υποσημείωση (footnote) στη λέξη “Φέτα”, με την οποία να διευκρινίζεται ότι ως “Φέτα” μπορεί να θεωρηθεί μόνο το τυρί που προέρχεται αποκλειστικά από 100% πρόβειο γάλα ή από αναμίξεις αυτού με γίδινο (70% κατ' ελάχιστο πρόβειο και το υπόλοιπο από γίδινο γάλα). Με αυτό τον τρόπο, μόνο όσοι παράγουν λευκό τυρί με την ίδια πρώτη ύλη, όπως το αυθεντικό ελληνικό ΠΟΠ τυρί, θα μπορούν να το λένε “Feta”, εάν το έπρατταν μέχρι τις 18.10.2013. Οι υπόλοιπες επιχειρήσεις που άρχισαν να το παράγουν μετά την εν λόγω ημερομηνία, θα το ονομάζουν “Feta style”, “feta type” κ.λπ. Δηλαδή, με άλλα λόγια, **δεχόμαστε να μην προστατευθεί πλήρως η κορυφαία μας Γεωγραφική Ενδειξη (ΓΕ)**, αλλά, τουλάχιστον,*

χιστον, οι Έλληνες παραγωγοί να μπορούν να ανταγωνίζονται με σχετικά ισότιμους όρους (αν μη τι άλλο με της ίδιες ζωικής προέλευσης γάλα) τα μεγαθήρια του διεθνούς ανταγωνισμού!

Ο Αποστόλου πρότείνει στην Κομισιόν να μπορεί ο Καναδάς να ονομάζει το λευκό τυρί φέτα, αρκεί αυτό να παράγεται από πρόβειο ή πρόβειο και γίδινο γάλα! Περιττεύει να πούμε ότι τα περί ανταγωνισμού με ίσους όρους με τα μεγαθήρια της ιμπεριαλιστικής γαλακτοβιομηχανίας είναι πρόκληση, γιατί πρόκειται στην κυριολεξία για μπουρδολογία. Αυτό που ο Αποστόλου ονομάζει «συμβιβαστική πρόταση» είναι **κανονικό ξεπούλημα της φέτας ως προϊόντος ΠΟΠ**. Όταν δέχεται να παράγει ο Καναδάς τυρί που θα το ονομάζει φέτα, χρησιμοποιώντας καναδέζικο πρόβειο και γίδινο γάλα, δεν μπορείς να απαγορεύσεις την παραγωγή φέτας σε οποιαδήποτε άλλη χώρα (με δικό της πρόβειο και γίδινο γάλα), αλλά και στην Ελλάδα με εισαγόμενο γάλα.

Μ' αυτή την πρόταση, η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ έψαλε το «δεύτε τελευταίον ασπασμόν» στη φέτα. Και την ίδια ώρα ο Αποστόλου κορόιδευε με ψέματα τους κτηνοτρόφους. Αξίζει να σημειωθεί ότι στην προς Λαγό απάντησή του ο Αποστόλου κάλυψε πλήρως τις προηγούμενες κυβερνήσεις για τη διαπραγμάτευση που έκαναν. Λέξη δεν είπε σε βάρος τους, σε αντίθεση με όσα έγραφε στα Δελτία Τύπου.

αντικΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαοχτώ
παρόν και μέλλον: σκότος πηχτό

Τα διέλυσε όλα! Μιλάμε για θεαματικό διαχωρισμό διά χωρισμό! «Διαζύγιοοοο», που φώναζε κι ο Αντωνάκης Κοκοβίκος στη γνωστή ελληνική ταινία. «Παίρνω το καπελάκι μου και φεύγω», ήταν δίκαιο και έγινε πράξη. Ούτε τη στενή φιλία με τον Τζερόνιμο δε σεβάστηκε ο άθεος, τα τσάγια, τα καφεδάκια και τα νησιτίσιμα γεύματα και δείπνα! Τι άκαμπτος επαναστάτης, τι προσήλωσ, τι αποφασιστικότητα από φασιστικότητα!

Ενδεικτικό του μεγέθους της μεγάλης ανατροπής που συντελέστηκε είναι το γεγονός ότι αυτή ικανοποίησε και τη Νέα Δημοκρατία! Πάντως ο κοσμάκης ακόμα «γλεντάει» στο διαδίκτυο με τα καμώματα του σεξουαλικότερου, που εξακολουθεί να βαφτίζει κρέας το ψάρι, άσπρο το μαύρο και να προχωράει στη γνωστή πετυχημένη συνταγή. Βέβαια, το κακό είναι ότι ο κοσμάκης γλεντάει μόνο εκεί πλέον και πουθενά αλλού...

«Καταστρέφουμε λέξεις, εικοσάδες, εκατοντάδες κάθε μέρα. Πετοσκοβούμε τη γλώσσα ως το κόκαλο. Στο τέλος θα κάνουμε κυριολεκτικά αδύνατο το έγκλημα της σκέψης, γιατί δεν θα υπάρχουν λέξεις για να το εκφράσει κανείς. Η παλαιά ομιλία θα εκτοπιστεί μια για πάντα και θα σπάσει και ο τελευταίος κρίκος με το παρελθόν» (George Orwell – «1984»).

Οποιος κι αν είναι και απέναντι σε ό,τι μπορούν να επικαλεστούν οι περισσότεροι δύσπιστοι, ο Roger Waters δεν παύει να υπενθυμίζει στον κόσμο το παλαιστινιακό ζήτημα, τη συμπεριφορά του Ισραήλ, καθώς και το ποιος είναι ο Donald Trump και διάφοροι μικροί και μεγάλοι ρατσιστές και φασίστες ανά τον κόσμο. Η πάλαι ποτέ ψυχή των «Pink Floyd» βρίσκεται σε περιοδεία στη Λατινική Αμερική και σε συνέντευξη Τύπου στο Μοντεβιδέο δήλωσε πως οι Donald Trump και Jair Bolsonaro είναι «νεοφασίστες» και προέτρεψε τους πολίτες να μην τους ψηφίζουν. «Διστάζω να σπαταλήσω την ανάσα μου για αυτόν τον σιχαμερό τύπο», είπε αναφερόμενος στον Donald Trump, στα γραφεία της συνομοσπονδίας συνδικάτων P.I.T. C.N.T. στην πρωτεύουσα της Ουρουγουάης, λίγο πριν από συναυλία στο πλαίσιο της εκδήλωσης «Η Παλαιστίνη και τα ανθρώπινα δικαιώματα σήμερα». Λέγοντας επίσης ότι «οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν δικαιώματα και ο υπόλοιπος κόσμος δεν κάνει τίποτα. Το Ισραήλ ουδέποτε είχε την πρόθεση να επιτρέψει να υπάρξει παλαιστινιακό κράτος, πολύ δε περισσότερο τώρα».

«Δεν πειράζει την κεφαλαιοκρατία το ότι υπάρχουν “κλέφτες” κλπ άνθρωποι ασυνείδητοι, ταξικά εκμεταλλεζόμενοι. Ισα-ίσα που το επιδιώκει αυτό. Θέλει να ‘χει σε μια τέτοια κατάσταση τις εργαζόμενες μάζες για να τις εκμεταλλεύεται αισχρά χωρίς κανένα εμπόδιο. Και τρέμει ακριβώς όταν αυτοί οι παραστρατημένοι ταξικά βρουν το δρόμο τους και διεκδικήσουν το ψωμί τους, τις ελευθερίες τους επαναστατικά με πρόγραμμα και αρχές κομμουνιστικές» (Αρης Βελουχιώτης).

Λεβέντης εροβόλαγε αγήματα όπου ‘χε με τη στολή τη λαμπερή, τη βαριοκεντημένη.
- Λεβέντη μ' πούθε έρχεσαι; Πού στον put so πηγαίνεις;
- Απ' τα εθνικά έρχομαι και στην κορφή ΑνΕλ, α!
Σκαρφάλωσα, ανέβηκα, τώρα δεν κατεβαίνω εκτός κι αν με γκρεμίσουνε, εξόν κι άμα με διώξουν.

Τελικά αυτή η δίκη της Χρυσής Αυγής βάλθηκε να ξεπεράσει σε αριθμό επεισοδίων τη «Λάμψη» και τις φασκοδικές σειρές και να συναγωνιστεί με την «Τόλη και γοητεία».

Δηλαδή τι σας έφταιξε ρε εγκάθετοι η -προστατευόμενη της στήλης- Παπακώστα και την κράξατε;

«Μία αλλόκοτη τρέλα διακατέχει τις εργατικές τάξεις των εθνών στα οποία βασιλεύει ο καπιταλιστικός πολιτισμός. Η τρέλα αυτή είναι ο έρωτας για τη δουλειά, το θανατηφόρο πάθος για τη δουλειά που φτάνει μέχρι την εξάντληση των ζωτικών δυνάμεων του ατόμου και των απογόνων του (...) Αν η εργατική τάξη, ξεριζώνοντας από την καρδιά της το διεστραμμένο πάθος που την κυβερνά και διαστρεβλώνει τη φύση της, ύψωνε το ανάστημά της για να σφυρηλατήσει έναν ατσάλινο νόμο που θα απαγόρευε σε όλους να δουλέψουν περισσότερο από τρεις ώρες την ημέρα, η Γη θα ένιωθε να γεννιέται πάνω της ένας καινούργιος κόσμος» (Paul Lafargue).

Κοκκινোসκουφίτσα

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Ποδόσφαιρο σημαίνει να νιώθεις ελεύθερος

Ο Ερίκ Καντονά είναι ένας από τους αναγνωρισμένους ποδοσφαιριστές που με τις πράξεις του συνεχίζει να τιμά τις ρίζες και την ιστορία του. Σε αντίθεση με τους πολλούς πρωτοκλασάτους βραζιλιάνους παίκτες (Ροναλντίνιο, Φελίπε Μέλο, Λούκας Μόουρα, Ρονάλντο κ.ά.), που ξέχασαν ότι κατάγονται από φτωχές λαϊκές οικογένειες, ότι μεγάλωσαν στις φαβέλες, ότι έζησαν τη φτώχεια και την εξαθλίωση, ότι έχουν υποστεί ρατσιστικές συμπεριφορές κατά τη διάρκεια της καριέρας τους, και στήριξαν τον φασίστα, ρατσιστή, ομοφοβικό και νοσταλγό της βραζιλιάνικης χούντας Ζαΐρ Μπολσονάρου στη μάχη των προεδρικών εκλογών, ο Καντονά δίνει τον αγώνα του στο πλευρό των φτωχών, των προσφύγων, στο πλευρό όσων έχουν ανάγκη την αλληλεγγύη. Αρκετές φορές με τις δηλώσεις του είχε ταχθεί υπέρ των προσφύγων και είχε δείξει την αλληλεγγύη του συμμετέχοντας σε σχετικές καμπάνιες και πρωτοβουλίες. Με τον τρόπο αυτόν απέδειξε ότι, αν δε θέλεις να αλλάξεις και να ξεχάσεις από πού ξεκίνησες και πού πρέπει να πας, τα φράγκα και η δόξα από μόνα τους δεν μπορούν να σε αλλάξουν.

Πριν από μερικές μέρες, έδωσε μια συνέντευξη-εξομολόγηση στο διαδικτυακό περιοδικό Players Tribune για να εξηγήσει τη δράση της οργάνωσης Common Goal, στην οποία ήδη συμμετέχουν, εκτός από τον Καντονά, περισσότεροι από 60 ποδοσφαιριστές και έχει στόχο να χρησιμοποιείται το 1% από το συνολικό τζίρο του παγκόσμιου επαγγελματικού ποδοσφαίρου για την ανάπτυξή του σε περιοχές και σε ανθρώπους που έχουν τη δίψα, το ταλέντο αλλά όχι τα μέσα να παίξουν, να δουν ή και να δουλέψουν για το άθλημα. Γιατί σύμφωνα με τον γάλλο ποδοσφαιριστή, «το ποδόσφαιρο είναι για όλους. Ολοι μας, πλούσιοι ή φτωχοί, μετανάστες ή ντόπιοι 10ης γενιάς, το απολαμβάνουμε το ίδιο. Νιώθουμε τα ίδια συναισθήματα. Στο γήπεδο όλοι μιλάμε την ίδια γλώσσα».

Στην εξομολόγησή του, ο Καντονά μίλησε για πρώτη φορά για την καταγωγή του, αποκαλύπτοντας ότι οι παππούδες του από την πλευρά της μητέρας του πέρασαν το 1939 τα Πυρηναία κυνηγημένοι από τους φασίστες του Φράνκο και εγκαταστάθηκαν σε ένα καταυλισμό προσφύγων, ενώ οι γονείς του πατέρα του έφυγαν από τη Σαρδηνία το 1911, λόγω της μεγάλης φτώ-

χειας, και δούλεψαν σκληρά στη Μασσαλία για να μπορέσουν να επιζήσουν. Τη φτώχεια και τη ζωή του μετανάστη τη βίωσε και ο ίδιος, αφού η οικογένειά του, μέχρι να χτιστεί το σπίτι τους στους λόφους της πόλης, έμενε σε μια σπηλιά που υπήρχε στα γύρω βράχια. Μια από τις παιδικές του αναμνήσεις για εκείνη την περίοδο ήταν ότι για να του επιτρέψουν να πάει με τους φίλους του και να παίξει ποδόσφαιρο, έπρεπε να κουβαλήσει 10 σακιά άμμο από το δρόμο μέχρι το οικόπεδο που βρισκόταν το σπίτι, πάνω στο λόφο. Αυτά τα βιώματα τον ακολουθούσαν και όταν καταξιώθηκε ως ποδοσφαιριστής και καθόριζαν τον τρόπο της ζωής και της δράσης του.

Αξίζει να παραθέσουμε αυτούσιο τον τρόπο που συνδέει την προσωπική του διαδρομή με το ποδόσφαιρο, κάνοντας ταυτόχρονα και ένα διαχωρισμό ανάμεσα στην καπιταλιστική μπιζνα που λέγεται επαγγελματικό ποδόσφαιρο και την ουσία του αθλήματος που λέγεται ποδόσφαιρο. «Αυτή είναι η οικογένειά μου. Η ιστορία μου. Η ψυχή μου. Όταν με ρωτούν γιατί έπαιζα ποδόσφαιρο με τον τρόπο που έπαιζα, αυτή είναι η απάντηση: το ποδόσφαιρο δίνει νόημα στη ζωή, ναι. Αλλά και η ζωή μπορεί να δώσει νόημα στο ποδόσφαιρο. Και γι' αυτό μοιράζομαι και την ιστορία μου. Για έναν πολύ σημαντικό λόγο. Ζούμε σε άγριους καιρούς, γεμάτους φτώχεια, πολέμους και μετανάστευση. Το ποδόσφαιρο γεννιέται κάθε μέρα στη φτώχεια. Οι φτωχογειτονιές χρειάζονται το ποδόσφαιρο. Αλλά το σημερινό επιχειρηματικό μοντέλο διοίκησης το αγνοεί τόσο πολύ».

Δε χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο Ερίκ Καντονά είναι ένας από

τους αναγνωρισμένους ποδοσφαιριστές που επιτρέπουν σε όσους τοποθετούμε τους εαυτούς μας πολιτικά «εκτός των τειχών», να ασχολούμαστε με τα δρώμενα στο επαγγελματικό ποδόσφαιρο.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ. Ενα «κλειστό πρωτάθλημα», το οποίο θα αντικαταστήσει το Champions League, σχεδιάζουν οι «μεγάλοι» του ευρωπαϊκού ποδοσφαίρου, σύμφωνα με το γερμανικό Spiegel. Σύμφωνα με το σχετικό δημοσίευμα, συνολικά έντεκα ομάδες σχεδιάζουν τη δημιουργία του πρωταθλήματος στα πρότυπα της μπασκετικής Ευρωλίγκα, ενώ αναμένεται να προστεθούν πέντε ακόμα ομάδες. Οι διοργανώτριες ομάδες θα έχουν συμβόλαιο 20 ετών και είναι οι Ρεάλ Μαδρίτης, Μίλαν, Γιουβέντους, Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ, Μάντσεστερ Σίτι, Τσέλσι, Μπαρτσελόνα, Αρσεναλ, Λίβερπουλ, Μπάγερν Μονάχου, Παρί Σεν Ζερμέν. Αυτές που θα προστεθούν είναι οι Ατλέτικο Μαδρίτης, Ντόρτμουντ, Μαρσέιγ, Ιντερ, Ρόμα. Το συγκεκριμένο project έχει προχωρήσει αρκετά και η εταιρία Key Capital Partners που έχει αναλάβει την προετοιμασία του εγχειρήματος θεωρεί ότι το 2021 θα είναι όλα έτοιμα για να ξεκινήσει το πρωτάθλημα.

Ολα τα δεδομένα δείχνουν ότι έχει γίνει αρκετή δουλειά και δεν είναι μια ιδέα ή ένα σχέδιο επί χάρτου. Αυτό αποδεικνύεται και από την αντίδραση της ΟΥΕΦΑ, που ήρθε από τον πρόεδρό της Τζιάνι Ινφαντίνο. Χρησιμοποιώντας τη φράση «είτε είστε μαζί μας είτε είστε εναντίον μας», ο Ινφαντίνο ξεκαθάρισε ότι η ΟΥΕΦΑ θα χρησιμοποιήσει κάθε τρόπο για να μην προχωρήσει το εγχείρημα. Γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να αλλάξει τα «θέ-

λω» των ομάδων, ο Ινφαντίνο προσπάθησε να δημιουργήσει ρήγμα ανάμεσα στις ομάδες και τους παίκτες και απείλησε τους ποδοσφαιριστές ότι αν συμμετάσχουν στο «κλειστό» πρωτάθλημα θα αποκλειστούν από τις διεθνείς και εθνικές διοργανώσεις, τονίζοντας: «Εάν υπάρχουν παίκτες που δε θα αγωνίζονται στο οργανωμένο ποδόσφαιρο, τότε δε θα αγωνίζονται στο οργανωμένο ποδόσφαιρο κι αυτό περιλαμβάνει τα πάντα: τα εθνικά πρωταθλήματα, τις διεθνείς διοργανώσεις, το EURO, το Μουντιάλ».

Οι εκτιμήσεις για τις εξελίξεις ποικίλουν και η στήλη δεν έχει στη διάθεσή της τα αναγκαία στοιχεία για να μπορέσει να κάνει κάποια πρόβλεψη. Μπορεί όμως να κάνει δυο σχόλια. Το πρώτο αφορά αυτούς που προβλέπουν ότι οι ομάδες θα κάνουν πίσω και χρησιμοποιούν το επιχείρημα ότι οι ποδοσφαιριστές δε θα πειθαρχήσουν στις ομάδες τους και θα ταχθούν εναντίον τους, γιατί θέλουν να αγωνίζονται στα εγχώρια πρωταθλήματα και στις εθνικές τους ομάδες. Η ουσία της άποψής τους είναι ότι ο πατριωτισμός των παιχτών είναι πάνω από χρήματα και ότι η προσδοκία κάθε παίχτη είναι να φορέσει τη φανέλα με το εθνόσημο. Σε μια εποχή που το ποδόσφαιρο είναι ακραία επαγγελματικό, αν κάποιοι επενδύουν στην αγάπη των παιχτών για τις εγχώριες ομάδες, είναι σαν να βάζουν το λύκο να φυλάει τα πρόβατα.

Το δεύτερο σχόλιο αφορά το βασικό παράγοντα που θα κρίνει αν θα υλοποιηθούν τα σχέδια των ομάδων. Ολα θα εξαρτηθούν από τους χορηγούς και τα φράγκα που θα εξασφαλίσουν οι δυο πλευρές και τα οποία θα είναι το διαπραγματευτικό τους ατού. Αν η ΟΥΕΦΑ καταφέρει να διατηρήσει το σημερινό οικονομικό status και να πείσει τις ομάδες ότι τα φράγκα που θα μπουκ στο ταμείο τους θα είναι περισσότερα από αυτά που θα εξασφαλίσουν από τη συμμετοχή τους στη Λίγκα, τότε το εγχείρημα θα ναυαγήσει και όλα θα παραμείνουν ως έχουν. Αν η εταιρεία Key Capital Partners εξασφαλίσει περισσότερα φράγκα για τις ομάδες, τότε η μοναδική ελπίδα της ΟΥΕΦΑ είναι να μπλοκαριστεί η διαδικασία από τις υπηρεσίες της ΕΕ για λόγους ανταγωνισμού. Με το θέμα θα ασχοληθούμε ξανά, όταν υπάρχουν περισσότερα και πιο ξεκάθαρα δεδομένα.

Τσιπρώνυμος! Με γραβάτα, επειδή κατάφερε να βγάλει τη χώρα από τα μνημόνια (μη βαράτε ρε παιδιά, μια μαλακία είπαμε), και με μούσι, επειδή κατάφερε να συμφωνήσει με τους δεσποτάδες. Αν υπογράψει συμφωνία με τους Ινδούς, είναι ικανός να φορέσει και τουρμπάνι. Το σχόλιο ενός καλού φίλου για τη φωτογραφία ήταν ότι ο Τσίπρας «προβάρει» μεταμφιέσεις για να μπορέσει να την κάνει όταν ο λαός αρχίσει να καταλαβαίνει τα παραμύθια του.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**Με τον όρο «παγκόσμια κρίση μέσων»
αντιλαμβανόμαστε ένα μείγμα ζητημάτων που έχουν
σχέση με την τυποποίηση των μαζικών οπτικοακουστικών
μέσων (και) τα οποία ξεκίνησαν στις αρχές του 20ού αιώνα με
την ανάπτυξη της γλώσσας της χρησιμοποιούμενης στο Χόλλυγουντ
στην αφήγηση και δόμηση κινηματογραφικών ταινιών.
Αυτή η γλώσσα, η οποία δεν άλλαξε ποτέ τη βάση της,
υιοθετήθηκε από τη διεθνή τηλεόραση τη δεκαετία του 1950
και τώρα την χρησιμοποιεί το Internet, το Youtube, τα
μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.ά.**

Peter Watkins: DARK SIDE OF THE MOON, PART 1 - The Global Media Crisis

USA: (P)resident Evil

► Το ποτάμι.

► Στέρεψε...

► Πάντως στη... μεσοσιανική ονομασία ΜΕ.ΣΥ.Α. μεταξύ άλλων φιγουράρει και το όνομα του Πλάτωνα Τήνιου, βασικού συντάκτη της έκθεσης Σπράου για τις συντάξεις το 1997.

► Ως αστικό κόμμα προς αστικό κόμμα: Περισσός («Κ»ΚΕ) στο συνέδριο του Ποταμιού.

► Για την ίδια πατρίδα μοχθούν...

► «Εγχαρτος» λογαριασμός ΔΕΗ (www.thetoc.gr, 6/11/2018). Η λέξη «έντυπος» ούτε καν υπάρχει στο λεξικό του οάιτ.

► Χαρτάκι ΔΕΗ - χαρτασάκι (1 ευρώ) ΔΕΗ προς χρήστες...

► Που είναι πολλοί/ές άνευ Ιντερνέτ.

► Δεν έχεις Ιντερνέτ; Πλέρωνε για τη ΔΕΗ!

► Όπως όταν δε βλέπεις ΕΡΤ αλλά πληρώνεις γι' αυτήν.

► Ομορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος. Με τη δαγκωνιά του φόρου σε πρώτη χρήση.

► Σφίγγα ο Ριζοσπάστης (6/11/2018 - ΔΙΕΘΝΗ): «Κούβα-Ρωσία, διεύρυνση των διμερών σχέσεων».

► «Ο Fontenelle συνέκρινε το μύθο του Ορφέα με τους περουνιανούς μύθους για τον Manco Capac και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, όταν οι Έλληνες δημιούργησαν το μύθο του Ορφέα, θα πρέπει να βρίσκονταν στο ίδιο επίπεδο πολιτισμού με τους σύγχρονους τους Ινδιάνους του Περού». Ακουσον, ακουσόν. Δηλαδή, οι Ινδιάνοι του Περού δεν έτρωγαν βελανίδια; (Το παρατιθέμενο απόσπασμα από το έργο του Ι.Θ. Κακριδή, «Ελληνική μυθολογία - τόμος Α! - Εισαγωγή, Ανάλυση και ερμηνεία του ελληνικού μύθου»).

► Ριζοσπάστης (6/11/2018 - ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ): «Βήμα κλιμάκωσης η πανοικοδομική απεργία στις 14 Νοέμβρη». Νάτη και η «κλιμάκωση». Και, μάλιστα, από ένα απομαζικοποιημένο σωματείο, το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας, το οποίο κουμαντάρει ο Περισσός εδώ και δεκαετίες.

► Και επίσημα η κήρυξη της (δημοτικής) προεκλογικής καμπάνιας του Περισσού: «Καισαριανή-Χαϊδάρη-Πετρούπολη, Να στηρίξει ο λαός την επανεκλογή των τριών κομμουνιστών δημάρχων». Κακντρεχής (δική μας) ερώτηση: Και αν... δε βγαίνουν τα κουκιά;

► Το σαρκαστικό αστείο στην ονομασία της παράταξης Γαϊ (Δούρου): «Δύναμη Ζωής», όπως στις πλημμύρες του 2015, του 2017 στη Μάνδρα, στην πυρκαγιά και το «ψήσιμο» 100 ανθρώπων στο Μάτι κ.ά. ων ουκ έσται τέλος.

► Όλοι μαζί=όλοι χαζοί.

► Ευτυχώς που «χωρίστηκε» η Εκκλησία από το κράτος. Κι έτσι το κράτος (που διαχειρίζεται τους φόρους) πληρώνει διατροφή στην Εκκλησία για το «διαζύγιο». Θου, κύριε, φυλακήν τω στόματί μου...

► Και στο Σύριζα Παπάδες, και στη Χρυσή Αυγή Παπάς, και στην εκκλησία παπάδες.

► Παπαδοκρατία.

► Εφόσον η Αμερική (ΗΠΑ) είναι φίλη χώρα και η Ελλάδα

έχει αμερικανόδουλη συγκυβέρνηση, ο Σάββας Ξηρός παραμένει εντός...

► Όσον αφορά την Εκκλησία της Ελλάδας να μην ξεχνάμε και τον τιμοκατάλογο προσφερόμενων υπηρεσιών.

► Θέλω να χριστώ «Τιτουλάριος Μητροπολίτης»=2.210 ευρώ το μήνα.

► Τετάρτη κατατέθηκε - Πέμπτη ψηφίστηκε (!) η ρύθμιση των αναδρομικών ειδικών μισθολογίων μεταξύ των οποίων μπάτσοι, καθηγητές ΑΕΙ. Αχ, αυτοί οι νόμοι (και οι νομοθετούντες). Όταν θέλουν κάνουν τα πάντα σε ρυθμό fast track.

► Για μας τους υπόλοιπους μένει η λέξη fast=νηστεία.

► Είπαμε: φασόλια, ρύζι, μακαρόνια, άντε και λίγο ψωμί.

► Υγιεινή δια(σ)τροφή.

► «Δούναι και λαβείν Τσίπρα-Ιερώνυμου»: γιατί και οι παπάδες (και οι επιρροές τους) ψηφίζουν.

► Ο αρχιεπίσκοπος θέλει να «αξιοποιήσει» την «ιερή» περιουσία. Ψιλοπράματα, δηλαδή. Μόλις 1.300.000 στρέμματα. Σούπερ τσιφλικάς η Ε.τ.Ε.

► Περισσότερα από 12.000 ελληνική επώνυμα προέρχονται από την τουρκική γλώσσα (αυτό για τους... απευθείας απογόνους του Αλέξανδρου του Μακεδόνα...).

► Στην περιουσία της Ε.τ.Ε. και 400.000 διακατεχόμενα στρέμματα.

► Υψηλότερο κατά 1,089 δισεκατομμύρια ευρώ το πρωτογενές πλεόνασμα του προϋπολογισμού το εννιάμηνο Γενάρη-Σεπτέμβρη 2018. Η λιτότητα αποδίδει.

► Γεωργιάδης: Ενώ εγώ ερωτώ αν θα απαγορευτεί από τις στρατιωτικές μονάδες να παίζουν το «Μακεδονία ξακουστή», εσείς παραγγέλνετε.

► «Μακεδονία ξακουστή» που

φουλάρεις το ρεζερβουάρ στο Γ. Σαντάνσκι και κάνεις τις αγορές σου στη Βουλγαρία και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας...

► Πληθωρισμός στην Τουρκία: η επιτροπεία πλησιάζει.

► Κρότος (προεκλογικός) και Εκκλησία.

► «Χτύπησε» με άρθρο του και «καινοτόμες» ιδέες ο Τ. Γιαννίσης (www.tovima.gr, 7/11/2018): «Η βιωσιμότητα του Ασφαλιστικού είναι συνάρτηση της προθυμίας όσων εργάζονται, ή και είναι άνεργοι, να πληρώσουν για τη βελτίωση της θέσης των απομάχων της εργασίας». Αμάν, τα... καθάρματα.

► Τα φιδάκια στο Γέρακα βγήκαν από τ' αυγό. No quarter!

► «Ενισχυμένη κατά δύο μέλη η ελληνική παρουσία στο Κογκρέσο» - www.kathimerini.gr, 7/11/2018. Να αναπνεύσουμε με ανακούφιση για την προώθηση του lobby;

► 10.000 «διορισμοί»: προηγείται η ψήφος, βεβαίως-βεβαίως...

► «... τον γελαστό τον ποιητή, αυγούλα στη Γρανάδα».

► Ηρθε η σελήνη στο αργαστήρι με μισοφόρι από νάρδους. Το παιδί την κοιτάει, την κοιτάει.

► Το παιδί τη βλέπει ολοένα. Στ' αγέρι το ταραγμένο απλώνει η σελήνη τα μπράτσα, κι αγνή και φιλήδονη, δείχνει τα σκληρά της τα στήθη από τσίγκο.

► Φύγε, σελήνη, σελήνη. Αν ερχόταν οι Τσιγγάνοι θα φτιάχναν με την καρδιά σου χαλκάδες κι άσπρα γιορντάνια.

(Φ. Γκ. Λόρκα: «Ρομάντσα της σελήνης»)

Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Τις σαμπάνιες ο Κυριακού και τα στελέχη του τις είχαν ανοίξει εδώ και καιρό. Τότε που έγινε καθαρό ότι κανένας καπιταλιστής, παλιός ή καινούργιος εκδότης-καναλάρχης, δεν έχει διάθεση να συνεχίσει το Mega, αλλά θα το αφήσουν να σβήσει μετά τιμών. Μόλις έπεσε το μαύρο, βγήκε η κάρτα του... αστικού πολιτισμού. Η κάρτα της υποκρισίας και της κοροϊδίας. Τάχαμου πονάνε τα αφεντικά του ΑΝΤ1 επειδή έκλεισε οριστικά το Mega. Αυτό όμως είναι γενικό χαρακτηριστικό της αστικής κοινωνίας. Το βλέπουμε και στην πολιτική. Όσο ζει ο πολιτικός αντίπαλος, οι χαρακτηρισμοί δίνουν και παίρνουν: ψεύτης, φαύλος, κλέφτης, ενδοτικός, διεφθαρμένος και πάει λέγοντας. Μόλις πεθαίνει, του ψάλλουν ύμνους στη Βουλή και όλοι μαζί φιλοτεχνούν την αιογραφία του.

◆ Ξυπνήστε, ρεεεε. Που μου τρέχετε με τους κουβάδες και τις βούρτσες να κάνετε αφισκοκόλληση, που κρεμιέστε σαν τσίτες από τις πεζογέφυρες και τις οδογέφυρες για να γράψετε συνθήματα ή να κρεμάσετε αεροπανό, που ξεροσταλιάζετε στα συλλαλητήρια ή λιώνετε τις σόλες σας σε πορείες. Το μέλος του μοντέρνου κόμματος κάθετα αναπαυτικά στο μπαράκι στην Κολοκοτρώνη ή στη Μητροπόλεως, πιάνει το σμάρτφον, ανοίγει το απλικέισον του κόμματος και ψηφίζει, δίνοντας γραμμή στον αρχηγό (συγγνώμη, στον επικεφαλής θέλαμε να πούμε). Και πώς ξέρουν ποιος είναι μέλος, αφού ο καθένας μπορεί να κατεβάσει το απλικέισον; Να, αυτά τα αφελή σκέπτεστε και δε βλέπετε προκοπή...

◆ Αποκλειστικό: Ο Κάμερον επιστρέφει στην ενεργό πολιτική και θέλει να γίνει υπουργός των Εξωτερικών, έγραψε η «Σαν» (μία από τις μεγάλες κιτρινοφυλλίδες της Αγγλίας), επικαλούμενη συζητήσεις του πρώην πρωθυπουργού με... φίλους του. Αλήθεια η ψέματα; Ετοιμάζει ο Κάμερον την επάνοδό του και διάλεξε αυτή τη διαρροή για να μετρήσει κλίμα; Εμαθαν κάποιοι ότι ο Κάμερον τα έχει βρει με τη διάδοχό του Μέι και ετοιμάζεται να επανακάμψει στην κυβέρνηση της ως υπουργός Εξωτερικών, και έσπευσαν να «κάψουν» αυτή την κίνηση πριν προλάβει να ολοκληρωθεί; Ο,τι και να ισχύει, με το που βγήκε το πρωτοσέλιδο της «Σαν» έγινε της ...τάνας στα social media. Υπέρμαχοι και αντίπαλοι του Brexit συμφώνησαν στο μήνυμα προς τον Κάμερον: ούτε να το σκέφτεσαι. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει τίποτα για την αστική πολιτική. Αν η Μέι θέλει να επαναφέρει τον Κάμερον ως αντίβαρο στους οπαδούς του «σκληρού Brexit» και επειδή είναι ο τελευταίος βρετανός πολιτικός που είχε πετύχει μια συμφωνία με το γερμανογαλλικό άξονα, θα το κάνει κι ως γράφουν ό,τι θέλουν στο Twitter.

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Προεκλογικές κόντρες με Σύνταγμα, σκανδαλολογία και παροχολογία

Ολα δείχνουν ότι μπαίνουν με στην τελική ευθεία μιας προεκλογικής περιόδου, που δε θα είναι τόσο μακριά όσο ισχυρίζεται η κυβέρνηση. Οι κινήσεις των Τσιπραίων σε όλα τα επίπεδα δείχνουν πως ο ορίζοντάς τους είναι ο Μάης. Βουλευτικές εκλογές μαζί με ευρωεκλογές και τοπικές (περιφερειακές και δημοτικές). Για τον ΣΥΡΙΖΑ οι τοπικές εκλογές δεν παρουσιάζουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, εκτός ίσως από την Αττική, την οποία θέλει να ξανακερδίσει. Ετσι, ενώ οι άλλοι κάνουν ήδη προεκλογική εκστρατεία, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει βρει ακόμα υποψήφιο για το δήμο Αθήνας.

Δεν έχει μηχανισμό, δεν έχει ελπίδες για τρανταχτές νίκες, γι' αυτό και κρύβεται πίσω από πασόκους (π.χ. Αρναουτάκη, Κατσιφάρα), με την ελπίδα ότι ο μηχανισμός της ΝΔ θα διασπαστεί, καθώς σε τοπικό επίπεδο θα ρίξει βάρος για την εκλογή δημάρχων και περιφερειάρχων, με συνέπεια να μην είναι τόσο δυνατός στο επίπεδο των βουλευτικών εκλογών. Ολ' αυτά, βέβαια, είναι σχεδιασμοί με άδηλο αποτέλεσμα. Γι' αυτό και το επιτελείο του Μαξίμου ανέσυρε για μια ακόμα φορά το όπλο της σκανδαλολογίας, δίνοντας με δόσεις το πόρισμα της Εξεταστικής Επιτροπής για την Υγεία, το οποίο -σε κάθε σκέλος του- προβλέπει και την ποινική διερεύνηση ευθυνών κάποιων από την πεντάδα των πρώην υπουργών Υγείας που έχει βγάλει στη «σέντρα» (Αβραμόπουλος, Λοβέρδος, Σαλμάς, Γεωργιάδης, Βορίδης).

Μέχρι στιγμής έχουμε πληροφορηθεί την πρόταση για παραπομπή στη Δικαιοσύνη των Λοβέρδου και Γεωργιάδη, γιατί φαίνεται ότι οι ευθύνες τους στο ξεπούλημα του νοσοκομείου «Ερρίκος

Ντυνάν» -πάντα σύμφωνα με το πόρισμα της συριζανελίτικης πλειοψηφίας- ξεπερνούν τις πολιτικές (οι οποίες αποδίδονται επιπλέον και στους Αβραμόπουλο και Βορίδη). Γι' αυτό και προτείνεται να σταλεί ο σχετικός φάκελος στη Δικαιοσύνη για διερεύνηση τυχόν ποινικών ευθυνών των δύο πρώην υπουργών.

Ομως, ο νόμος περί ευθύνης υπουργών εξακολουθεί να ισχύει. Και η τακτική αστική Δικαιοσύνη, αμέσως μόλις φτάσει στα χέρια της ο σχετικός φάκελος, οφείλει να τον διαβιβάσει αμελλητί στη Βουλή, η οποία είναι η μόνη αρμόδια να εξετάσει τις ποινικές ευθύνες προσώπων που διετέλεσαν υπουργοί. Μιλάμε, δηλαδή, για καθαρή κοροϊδία. Θα στείλουν το φάκελο στη Δικαιοσύνη, τάχα για διερεύνηση, την οποία όμως απαγορεύεται να κάνει η Δικαιοσύνη, η οποία θα πρέπει αμέσως να τους επιστρέψει το φάκελο. Δηλαδή, ο φάκελος θα κάνει ένα πηγαίνελα μεταξύ πλατείας Συντάγματος και λεωφόρου Αλεξάνδρας, με μοναδικό σκοπό να γίνει πολιτικός ντόρος. Γιατί αν υπάρχουν στοιχεία για ποινική ευθύνη των Λοβέρδου και Γεωργιάδη, η συριζανελίτικη πλειοψηφία της Εξεταστικής θα έπρεπε να προτείνει την άμεση συγκρότηση Επιτροπής Προανακριτικής Εξέτασης από την ίδια τη Βουλή.

Αν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ ήθελαν να συγκροτήσουν μια τέτοια επιτροπή, έχουν την πλειοψηφία να το κάνουν, όπως έκαναν με τη Novartis. Απλά, τώρα διαφοροποιούν την τακτική τους. Για τη Novartis έστησαν προανακριτική επιτροπή, αλλά αρνήθηκαν να εξετάσουν την ουσία. Διαπίστωσαν ότι η δωροδοκία-δωροληψία έχει παραγραφεί και έστειλαν το

φάκελο στις δικαστικές αρχές για να διερευνήσουν αν τυχόν υπάρχει «ξέπλυμα» χρήματος. Εκτοτε, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Τώρα, στέλνουν κατευθείαν το φάκελο στη Δικαιοσύνη (που δεν έχει καμιά αρμοδιότητα αυτοτελούς διερεύνησης), για να τους τον ξαναστείλει πίσω. Ε, μέχρι να γίνει αυτό το πηγαίνελα, θα έχουν μάλλον προκληθεί και οι εκλογές. Το τελευταίο που τους νοιάζει είναι να στείλουν κάποιον στη φυλακή ή να εκκαθαρίσουν τα θερμοκήπια των σκανδάλων. Να αναστηλώσουν τη θεωρία του «ηθικού πλεονεκτήματος» θέλουν, βασικό όπλο τους στην επικείμενη εκλογική μάχη. Το ιδεολόγημα που θέλουν να ρίξουν στην προεκλογική πιάτσα είναι απλό: όλοι είμαστε μνημονιακοί, όμως τουλάχιστον ο Τσίπρας και οι δικόι του δεν είναι λαμόγια και λαδιάρηδες.

Με τις θέσεις της αντιπολίτευσης (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), που έχει πάρει υπό τις προστατευτικές φτερούγες της τους πρώην υπουργούς και νυν προβλημένα κοινοβουλευτικά στελέχη (μόνο ο Σαλμάς έχει αποσυρθεί από την ενεργό αστική πολιτική), δε χρειάζεται ν' ασχοληθούμε. Γι' αυτούς δεν υπήρξε σκάνδαλο στην Υγεία. Οσο για το «Ντυνάν», φταίει η διοίκηση Μαρτίνη στον Ερυθρό Σταυρό. Οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ προσπάθησαν να συμμαζέψουν την κατάσταση κι αντί να τους πουν ευχαριστώ για την προσπάθειά τους, τους λένε και σκανδαλιάρηδες οι αδίστακτοι συριζανελίτες.

Είναι ν' απορεί κανείς πώς μέσα σ' αυτό το κλίμα του αγώνα «μέχρις εσχάτων», με ανάμιξη ποινικών διαδικασιών από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ, θα βρουν την απαιτούμενη συναίνεση για την αναθεώρηση

του Συντάγματος, που έχει ήδη ανοίξει (τις επόμενες μέρες αναμένεται η συγκρότηση της διακομματικής επιτροπής). Μα δεν τη χρειάζονται αυτή τη συναίνεση. Κανένας τους δε θέλει να καθοριστούν αναθεωρητέες διατάξεις με πλειοψηφία 180 ψήφων, για να μη δώσει το δικαίωμα στην επόμενη κυβέρνηση, με μια απλή πλειοψηφία 151 βουλευτών να καθορίσει το περιεχόμενο της διάταξης. Ακόμα και στο ζήτημα της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας, στο οποίο οι θέσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ είναι κοντά (ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει τρεις συν έξι ψηφοφορίες και μετά εκλογή από το λαό, η ΝΔ προτείνει δύο ψηφοφορίες και μετά εκλογή από το λαό), δύσκολα θα συμπέσουν οι δυο πόλοι του δικομματισμού. Οχι επειδή δεν μπορούν να συμπέσουν (το νέο στοιχείο είναι η εκλογή από το λαό, οπότε θα μπορούσαν να καταλήξουν στον αριθμό των ψηφοφοριών που θα προηγηθούν), αλλά επειδή δε θέλουν να «γράψει» η ψηφοφορία πάνω από 180 θετικές ψήφους. Ολα δείχνουν ότι η διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης θα εξελιχτεί σε μια ανούσια κοκορομαχία, με στόχο την άγρα εντυπώσεων που μπορούν να αξιολογηθούν προεκλογικά.

Το μεγάλο όπλο του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, θα είναι οι «παροχές». Εδώ έστησαν ολόκληρη φιέστα (με παρουσία και ομιλία του ίδιου του Τσίπρα) για την επιστροφή μέρους αναδρομικών σε καραβανάδες, μπάτσους, δικαστικούς, πανεπιστημιακούς και γιατρούς του ΕΣΥ. Μπορείτε, λοιπόν, να φανταστείτε τι πρόκειται να στήσουν όταν ανάψει από τις Βρυξέλλες το πράσινο φως για την **αναστολή** του νέου πεσοκόμματος των συντάξεων.

βαθύ κόκκινο

Περί όνου σκιάς

Ο τραπεζίτης Ξενοφών Ζολώτας, με την ιδιότητα του «οικουμενικού» πρωθυπουργού του 1989 (με στήριξη ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ενιαίου Συνασπισμού, δηλαδή «Κ»ΚΕ και ΕΑΡ), όταν ρωτήθηκε για την 24ωρη απεργία που είχε κηρύξει -απ' αφορμή την ψήφιση του προϋπολογισμού- η ΓΣΕΕ, είχε πει ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας, διότι πρόκειται περί εθιμοτυπικής απεργίας που γίνεται κάθε χρόνο.

Από τότε κύλησε πολύ νερό στ' αυλάκι. Η εθιμοτυπική 24ωρη απεργία στα τέλη κάθε χρονιάς έχασε την όποια αίγλη είχε. Μέχρι που φτάσαμε στα πρώτα χρόνια των Μνημονίων, όταν οι 24ωρες απεργίες έγιναν συχνές. Ήταν μια καλή εκτόνωση της οργής που συσσωρεύονταν σε μισθωτούς εργάτες κι εργαζόμενους και συνταξιούχους, κάθε φορά που ψηφίζοταν ένα πακέτο αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων.

Οσο αυτή η οργή έπαψε να συσσωρεύεται τόσο αραιώναν και οι 24ωρες απεργίες. Μέχρι που εξαφανίστηκαν τελειώς από την ατζέντα του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Εγιναν είδος εν πλήρει ανεπαρκεία και ταυτόχρονα «αντικείμενο του πόθου» για εκείνους που σε κάθε τέτοια απεργία δεν έβλεπαν την αναποτελεσματικότητα και την έλλειψη κάθε προοπτικής, αλλά έναν δικό τους φανταστικό κόσμο, τον οποίο περιέγραφαν με τα πιο λαμπρά αγωνιστικά χρώματα. Τόσο που αν τα διάβαζε κάποιος που δε ζει στην Ελλάδα και δεν έχει ιδέα ποια είναι η κοινωνική πραγματικότητα, θα νόμιζε ότι εδώ ωριμάζουν οι συνθήκες για μια επαναστατική έκρηξη των εργαζόμενων μαζών.

Φτάσαμε έτσι στο φετιχισμό της 24ωρης. Δεν έχει σημασία η κατάσταση του εργατικού κινήματος. Σημασία έχει να κηρυχτεί μια 24ωρη απεργία. Εστω και με όρους χειρότερους από εκείνους των «εθιμοτυπικών» του παρελθόντος. Δεν έχει σημασία η ισχύς έως ανύπαρκτη συμμετοχή των εργαζόμενων και ο διχασμός τους σε «μαχητική μειοψηφία» και «απεργοσπαστική πλειοψηφία». Σημασία έχει η στατιστική, όχι της συμμετοχής στην απεργία (και στις διαδικασίες του εργατικού συνδικαλισμού γενικότερα), αλλά της άθροισης των 24ωρων που θα γίνουν σε ένα χρόνο ή σε μια διετία.

Υπάρχει κι ένας άλλος λόγος, χειρότερος από την αγωνιστική φαντασιοκοπία και τον βολονταρισμό. Οι ανάγκες των -μικρών ή μεγάλων- κομματικών μαγαζιών να ενεργοποιήσουν τα μέλη τους, να συσπειρώσουν κάποιες «επιρροές», με απώτερο στόχο τη συγκρότηση του μηχανισμού που θα ριχτεί στον αγώνα τον τρανό της ψηφοσυλλογής. Κάτι σαν ζέσταμα, δηλαδή.

Φτάσαμε έτσι σε μια επαίσχυντη κολοκυθιά που παίζεται το τελευταίο δίμηνο. Κάποιοι αποφάσισαν να οργανώσουν την 1η Νοέμβρη διακλαδική 24ωρη πανελλαδική απεργία, με αποφάσεις ορισμένων πρωτοβάθμιων σωματείων. Το ΠΑΜΕ, με σαφώς περισσότερες δυνάμεις από τα σωματεία της «διακλαδικής», δεν μίληκε στο «κόλπο» τους, αλλά ανακοίνωσε 24ωρη πανελλαδική απεργία για τις 8 Νοέμβρη. Οι «διακλαδικοί» ανακοίνωσαν ότι θα συμμετάσχουν και στις 8 Νοέμβρη (δεν κοστίζει τίποτα, άλλωστε). Στη συνέχεια, άρχισαν κάποια υπόγεια συνδικαλιστικά παζάρια και το ΠΑΜΕ μετέθεσε την ημερομηνία για τις 14 Νοέμβρη, έχοντας εξασφαλίσει ότι την ίδια μέρα θα προκηρύξουν απεργία το ΕΚΑ και η ΑΔΕΔΥ.

Τότε μίληκε στη μέση το «ανφάν γκατέ» της εργατοπατερίας, η ΓΣΕΕ, που προκήρυξε 24ωρη πανελλαδική απεργία για τις 28 Νοέμβρη. Αρχισαν οι καταγγελίες, αλλά το ΕΚΑ προσαρμόστηκε αμέσως, ξεχνώντας τις 14 Νοέμβρη. Ακολούθησε το ΠΑΜΕ, που έκανε δεύτερη μετάθεση της ημερομηνίας, χάριν της... ενότητας του απεργιακού μετώπου. Η ΑΔΕΔΥ παρέμεινε στις 14 Νοέμβρη. Μαζί της και οι «διακλαδικοί».

Κι αφού τελείωσε η κολοκυθιά και έχουμε δυο «εθιμοτυπικές» 24ωρες (δημόσιος τομέας στις 14, ιδιωτικός τομέας στις 28 Νοέμβρη), άρχισαν οι αντιπαραθέσεις περί όνου σκιάς. Σ' ένα κίνημα όχι απλώς ηττημένο, αλλά ηττοπαθές, αυτοί ερίζουν για μια ημερομηνία, κρύβοντας το φετιχισμό τους πίσω από έναν άκρατο αγωνιστικό βερμπαλισμό. Λες και το ζήτημα είναι «μια ακόμα 24ωρη» και όχι το χάλι του κινήματος και πώς αυτό μπορεί ν' αλλάξει.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση